TAMORA PIERCE

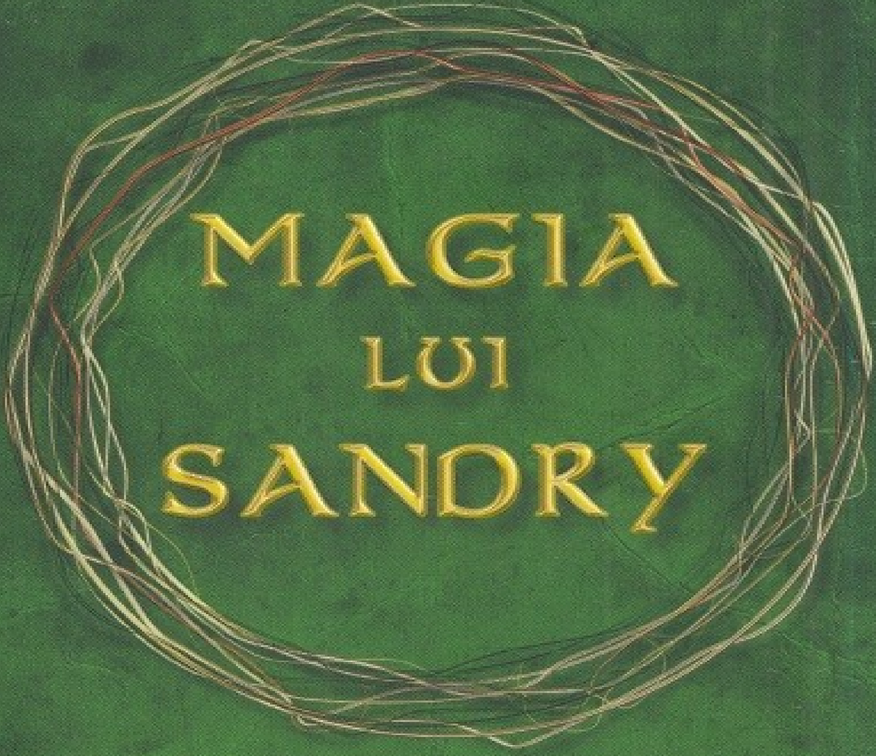

MAGIA LUI SANDRY

CERCUL DE MAGIE

volumul 1

Tamora Pierce

Magia lui Sandry

Cercul de magie

Volumul I

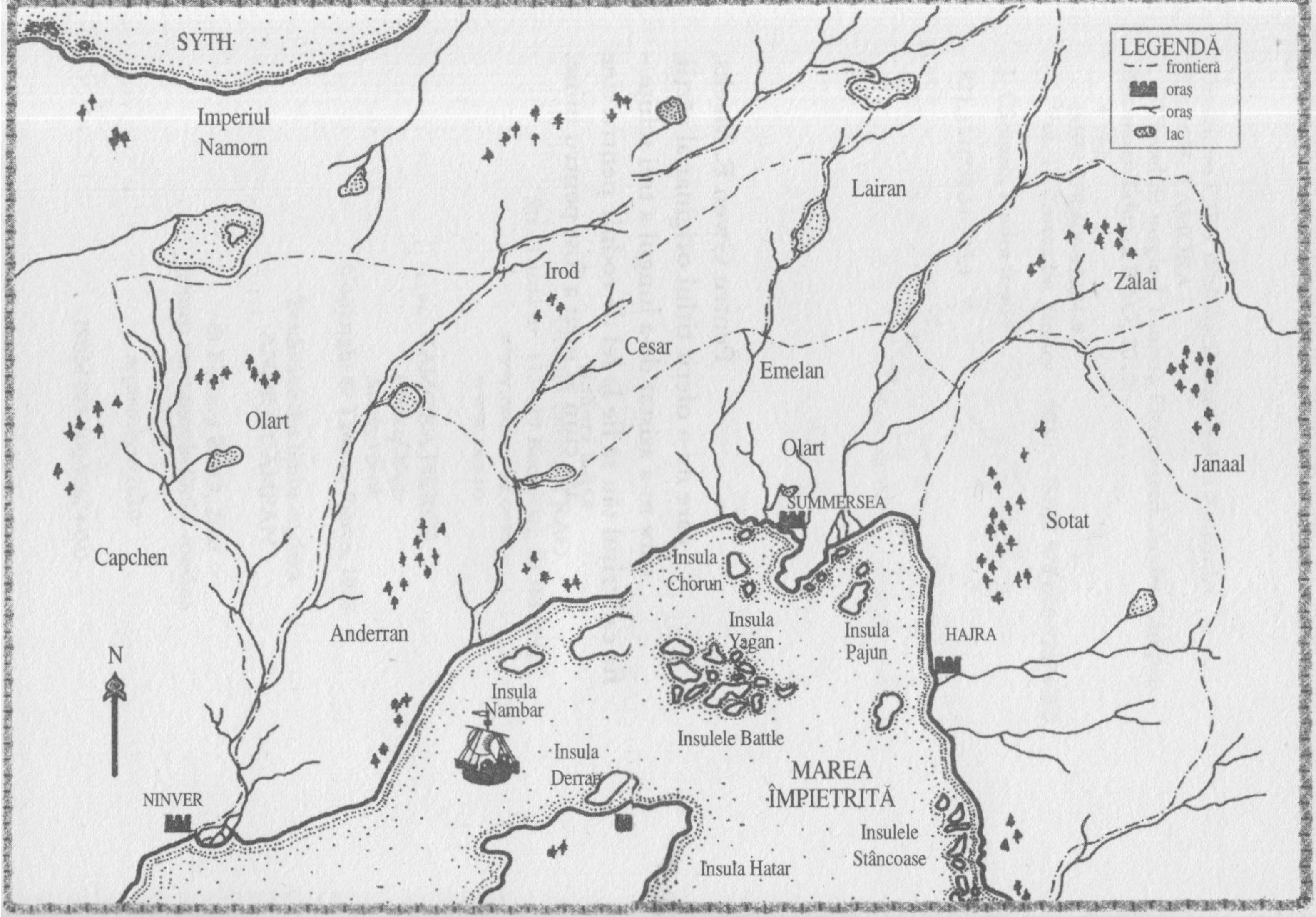
LEGENDĂ
frontieră
oraș
oraș
lac
SYTH
Imperiul Namorn
Irod
Lairan
Zalai
Cesar
Emelan
Olart
Janaal
Sotat
SUMMERSEA
Capchen
Anderran
Insula Chorun
Insula Yagan
Insula Pajun
HAJRA
N
Insula Nambar
Insulele Battle
Insula Derran
MAREA ÎMPIETRITĂ
NINVER
Insulele Stâncoase
Insula Hatar

01

În Palatul Lebedelor Negre, Zakdin, capitala Hatarului:

Cu ochii albaştri larg deschişi, Lady Sandrilene fa Toren se uită la lampa ei de ulei aproape goală. Gura ei mică tremura pe măsură ce flacăra dansa şi se micşora la capătul fitilului, aruncând umbre sinistre pe butoaiele de mâncare şi apă cu care îşi împărţea închisoarea. Când acea flacără avea să se stângă, ea avea să rămână fără lumină în acest depozit fără ferestre.

— O să înnebunesc, spuse ea hotărât. Când vor veni să mă salveze, voi fi nebună de legat.

Refuză să accepte asta, dar având în vedere camera încuiată pe dinafară şi ascunsă cu ajutorul magiei, evadarea era imposibilă.

— O să alung mulţimea, departe de aici, şoptise Pirisi prin gaura cheii, vorbind în limba ei nativă, a negustorilor. Vei fi în siguranţă până când variola îşi va fi făcut mendrele. Apoi mă voi întoarce după tine.

Dar asistenta ei nu se mai întorsese. Gloata o prinsese şi o omorâse chiar în afara uşii din cauză că asistenta era un negustor urât de ceilalţi. Cu Pirisi moartă, nimeni nu ştia unde îşi petrecuse Sandry ultimele zile.

Lumina pâlpâi şi se micşoră.

— Numai dacă aş putea-o *prinde* în ceva! se plânse ea. Aşa cum prind vrăjitorii-negustori vântul în plasele lor… o plasă este sfoară, se întrerupse pe sine, şi sfoara este aţă…

Avea aţă în coşul de lucru pe care îl luase când Pirisi o scosese din camera ei.

Conţinutul coşului fusese cel care o împiedicase să renunţe complet înainte de întâmplarea aceasta, deoarece broda până când ochii ei refuzau să mai focalizeze. Avea aţă din plin, în ghemuri şi în lucrurile ei.

— N-oi fi eu mag, judecă ea, rezemându-şi capul pe o mână. Sunt doar o fată… o fată de viţă nobilă, mai rău. Cum spunea servitoarea aia: „bună de nimic, doar de aşteptat şi de măritat”. Bună de nimic, asta-s eu…

Lacrimile îi năpădiră ochii, făcând lumina lămpii să tremure şi mai tare.

— Plânsul nu mă va ajuta! îşi reveni ea. Trebuie să fac *ceva.* Ceva *pe lângă* plâns şi vorbit cu mine însămi.

Îşi trase lângă ea coşul de lucru. Scotocind, scoase trei gheme de mătase, unul verde, unul de un gri pal, unul roşu aprins. Grăbită, le aranjă: unul în poală, unul în stânga, unul în dreapta.

Lumina ajunse la un nucleu albastru şi avea marginea tremurândă, portocalie.

Adunând capetele aţelor în mâna sa stângă, le strânse împreună într-un nod, legându-le cât de strâns putea. Găsind în coş ace lungi de croitor, înfipse nodul într-un butoi pentru a-l ancora. Degetele îi tremurau; transpiraţia îi curgea pe faţă. Nu vru să se gândească la ce avea să se întâmple dacă lucrul ăsta nu mergea.

Mai rău, nu exista nici un motiv pentru care *să* meargă. Pirisi, negustoarea şi servitoarea, avea puteri magice. Lady Sandrilene fa Toren era bună doar de aşteptat şi de măritat.

— Nimic de pierdut, spuse ea şi trase adânc aer în piept. Absolut nimic. La bordul navelor negustorilor, *mimanderii* – magii – lor chemau vânturile ca şi cum ar fi fost nişte prieteni care pot fi invitaţi să rămână. Haide, spuse ea flăcării care se stingea. Vino aici, nu vrei? O să rezişti în firele astea mai mult decât ai rezista în lampa aia.

Lampa aceea se scurgea. Flacăra înfuleca puţinele picături de petrol care îi mai rămăseseră în vas.

Fata îşi începu împletitul. Aţa verde i se înfăşură în jurul degetelor ca o viţă-de-vie strânsă. Cea gri alunecă pe podea ca un şarpe. Cea roşie se încurcă în ea însăşi.

„Uvumi – răbdare este totul, îi spusese de multe ori Pirisi. Fără răbdare, magia nu ar fi fost descoperită – grăbind totul, nu i-am putea auzi murmurul înlăuntrul nostru.”

— *Uvumi,* şopti Sandry în negustorească.

Îşi îndreptă aţele, câte una de fiecare parte şi una în poală. Închizând ochii, observă că era mult mai calmă când nu-şi putea vedea lucrarea sau lampa. Nu *prea* avea nevoie să vadă, pentru a face ceva atât de simplu cum era împletitul. În mintea ei, aţele străluceau puternic. Ele chemau firicelele de lumină din jurul ei şi le amestecau în firele lor.

Lampa tremurătoare se stinse; deschise ochii. Fitilul era mort şi negru. Prin şi-n jurul panglicii ei, lumina lucea fixă, umplând camera cu o strălucire delicată de mărgăritar.

— Oare ştiam că pot face asta? şopti ea.

Plasa-lumină tremura.

— Bine, spuse ea, adunându-şi încă o dată firele. Dar trebuie să mai şi dorm, nu? îşi şterse ochii cu mâneca.

Cu un *„uvumi”* şoptit, Sandrilene fa Toren se întoarse la lucru.

În sud-estul Mării Împietrite:

Când se ridică şi se uită la ea însăşi, Daja crezu că era fantomă. Avea pielea de un alb strălucitor. Oare o transformase vreun *mimander* inamic dintr-un negustor maro într-unul alb? De ce ar fi făcut cineva una ca asta?

Îşi trecu limba umflată peste buzele crăpate, simţi gust de sare şi se strâmbă gândindu-se la nerozia ei. Aceasta nu era opera unui *mimander.* Era ceea ce se întâmpla când o fată, udă leoarcă de apă de mare, adormea şi se trezea abia când soarele era sus pe cer. Se scutură, fulgi de sare căzând pe pluta ei improvizată. Grăunţi albe îi intraseră în numeroasele tăieturi şi zgârieturi şi o ardeau ca focul.

Corabia familiei ei nu mai era, se scufundase într-o furtună pe care *mimanderul* lor nu o putuse opri sau alunga. Zeul Negustor, Koma, cunoscut pentru fapte ciudate, o alesese pe Daja să fie singura supravieţuitoare, plutind pe o scândură pătrată care fusese o trapă.

Peste tot în jurul ei se aşternea o mare, în expansiune, de rămăşiţe de corabie. Văzu amestecuri de frânghie şi cherestea, lăzi distruse, pete de culoare care erau substanţe colorante preţioase din încărcătura lor. De asemenea, pluteau şi cadavre acolo, rămăşiţele tăcute ale familiei ei. Buzele Dajei tremurară. Oare cât avea să dureze până să li se alăture şi ea? Oare trebuia să sară acum în apă şi să termine odată? Înecul era mai rapid decât moartea prin înfometare.

Ceva pocni în apropiere: un cufăr de piele deschis se izbi de un catarg. Se izbi din nou de lemn pe măsură ce apa creştea, şi apoi se opri sub el. Putu doar să întrezărească conţinutul cufărului, nişte pachete şi nişte sticle închise la culoare. Era ceea ce negustorii numeau un *suraku* – o cutie de supravieţuire. Acestea erau ţinute peste tot prin corăbii. Trebuia s-o ia şi se ruga ca nu cumva conţinutul să fi fost afectat de apă.

Daja întinse mâna. Cutia era prea departe. Se uită în jur după o bucată lungă de lemn pentru a o lua – dar fără nici un rezultat. Apa se ridică în valuri într-o nouă legănare înceată şi pluta ei se îndepărtă de epavă. Cutia rămase în urmă.

— Nu! ţipă ea. Nu! Se forţă să prindă acel obiect preţios, deşi acum se aflau mulţi metri între ea şi cutie. Vino aici! Haide, îţi – îţi *ordon!* Aproape că o bufni râsul şi plânsul în acelaşi timp, auzind o aşa nerozie. Haide, şopti ea aşa cum făcuse când chemase câinii de pe corabie la bolurile lor cu mâncare.

Nu era foarte bătrână, până la urmă – nu voia să moară. Cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, se întinse şi pocni din degete, de parcă ar fi făcut un semn animalelor ei.

Mai târziu avea să se gândească dacă doar îşi imaginase acel lucru, fiind înnebunită de soare şi îngrozită la gândul morţii. Acum privea mirată, înmărmurită, cum cutia se desprinse de catarg şi pluti spre ea. Se opri de două ori de-a lungul drumului. Ambele dăţi îşi răsfiră degetele fiindu-i frică să mişte orice altceva. Ambele dăţi cutia veni înainte până când se lovi de mâna ei.

Foarte, foarte atentă, îşi trase premiul pe trapă. Era într-adevăr un *suraku,* căptuşit cu aramă pentru a ţine umezeala afară şi viaţa înăuntru. Pachetele erau îmbrăcate într-o pânză îmbibată în ulei pentru a le păstra conţinutul uscat. Se uită încet prin toate şi apucă o sticlă. Fu nevoie de aproape toată puterea ei pentru a deşuruba dopul. Când ieşi, lichidul din interior îi sări pe faţă. Apă proaspătă! Cu lăcomie, bău aproape întreaga sticlă înainte să-şi revină. Dacă o bea acum fără măsură, mâine va avea mai puţină. Trebuia s-o păstreze. Se chinui să pună dopul la loc. Uitându-se la celelalte sticle, observă că şi acestea erau pline cu apă.

— Mulţumesc, Negustorule Koma, şopti ea zeului negoţului şi al recompenselor.

În pachete găsi brânză, pâine, mere. Mâncă cu grijă, cu îmbucături mici, dat fiind faptul că buzele ei erau crăpate şi sângerau. Orice gând cu privire la viitor dispăruse: pentru că *acum* era grozav de *vie.*

Suraku o ţinu trei zile şi ar mai fi putut-o ţine încă două dacă ar fi mâncat mai puţin ca niciodată. În tot acest timp, nu văzu nici o corabie. Sezonul negoţurilor era încă la început – căpitani mai prudenţi decât mama ei erau încă în port.

Ştiind că mâncarea era pe terminate, încercă să încheie un târg cu Koma şi cu soţia sa, Contabila Oti.

— N-oi arăta a cine ştie ce acum, le spuse ea cu voce joasă, dar sunt o afacere mai bună decât aţi putea crede! Sunt

puternică, cunosc aproape toate nodurile marinăreşti – poate fără piciorul de câine prins, dar voi lucra la asta.

Îşi muşcă buza. Nu îndrăznea să plângă – ar fi însemnat să piardă apă, neavând cu ce s-o înlocuiască.

Departe, atât de departe încât părea ireal, auzi pocnitura unei velaturi. Era un vis? îşi întoarse, încet, capul. Se afla la baza unui val – tot ce putea vedea erau crestele valurilor pe toate părţile.

Nările i se măriră. Vântul bătu în timp ce valul în care se afla se ridică şi se aplatiză. Mirosuri noi îi fură aduse de vânt la nas. Respirând adânc, recunoscu mirosul sec de alamă mergând în spatele zăngănitului ruginit al fierului.

Metalul însemna oameni, nu? Metalul – în afara legăturilor de pe pluta ei şi din cutia de lângă ea – se scufunda fără o corabie care să-l ţină la suprafaţă.

— Hei! se auzi vocea unui bărbat deasupra apei. Hei! Eşti vie?

— Da! ţipă Daja.

Îşi ţinea o mană pe frumosul ei *suraku.* Pe cealaltă o ridică şi o flutură cu grijă. Dacă ar fi căzut acum, ar fi fost mult prea slăbită pentru a înota.

Pierduse noţiunea timpului. I se păru că trecuse o veşnicie până când auzi pleoscăitul vâslelor şi văzu un barcaz venind lângă ea. La prova stătea un bărbat zvelt. Ochii săi mari, negri erau poziţionaţi adânc sub sprâncene groase şi un tiv greoi de gene negre. Avea un păr lung, argintiu cu negru prins la spate. Ca un negustor pursânge ce era, observă că tricoul galben şi pantalonii lui erau din olandă şi bine făcute, nu din lâna ieftină pe care o purtau de obicei marinarii.

— Bună ziua, spuse el, atât de simplu de parcă s-ar fi întâlnit la piaţă. Numele meu este Niko – Niklaren – Goldeye. Te căutam. Îmi pare rău că nu te-am găsit mai repede.

Pe măsură ce marinarii aduceau barca mai aproape, se întinse după Daja şi o trase în barcă. Cineva îi duse o ploscă cu apă la gură.

— Aşteptaţi! ţipă ea, scrâşnind, în timp ce se chinuia să se ridice. Cutia – cutia mea! Acolo! Arătă cu degetul. Vă rog – salvaţi-o!

Marinarii se uitară la Niko, iar el încuviinţă. Abia după ce aduseră cutia în barcă şi o puseră lângă ea, se relaxă şi bău apă.

În Hajra, oraşul-port al Sotatului:

Prima dată când gardianul hajran îl prinse pe Roach cu mâna pe geanta altcuiva, îi tatuă un X pe membrana de piele dintre degetul mare de la mâna dreaptă şi arătător, aruncându-l apoi într-o celulă mare, peste noapte. Îngrijindu-şi mâna rănită, Roach se îndreptă direct spre marginea îndepărtată a încăperii, unde o rază fluidă de soare ajungea jos printr-o deschizătură din perete. Bucăţi de muşchi moale ca o pernă creşteau aici. Stând întins pe jos, Roach descoperi că o astfel de bucată era o pernă bună.

Câteva luni mai târziu, un comerciant îl prinse pe Roach în timp ce şterpelea nişte fulare. Gardianul hajran îl luă, îi tatuă un X pe membrana de la mâna stângă şi-l aruncă în aceeaşi celulă. Muşchiul ajunsese să acopere întregul colţ. Era o canapea moale în care putea dormi şi aştepta să fie eliberat dimineaţă.

Aceasta era a treia vizită a lui Roach aici: gardianul îi înhăţase întreaga gaşcă de şoareci de stradă într-un magazin de bijuterii. Majoritatea aveau deja două tatuaje X, ceea ce însemna că a treia oară nu aveau să mai fie eliberaţi. Toţi erau aruncaţi în marea celulă a închisorii. Muşchiul lui acoperea acum întregul colţ şi o bucată destul de mare din podea. Era cel mai confortabil pat pe care îl avusese vreodată, cu destul loc rămas liber pentru restul găştii pentru a-l folosi ca pernă.

În timp ce alţii se băteau pentru o porţie din zeama chioară pe care paznicul o numea cină, Roach îi şoptea muşchiului:

— A treia oară este blestemată. O să primesc minele, sau galerele, sau şantierele navale. Dacă nu scap, o să fiu închis pe viaţă.

De-abia zâmbi. Viaţa era scurtă acum. Nimeni nu trăia mai mult de doi ani prin acele locuri, iar evadările erau rare.

În ciuda acestor lucruri, dormi bine. Când se trezi, era Ziua Judecării în Hajra.

— Weevil, zbieră paznicul la uşă. Tovarăşii de bandă ai lui Roach se ridicară în picioare. Dancer, Alleycat, Viper, Slug.

Roach şuieră supărat. Slug era cel care îi băgase în încurcătura asta pe toţi, uitându-se la ei cum furau în loc să se uite după paznici.

— Cheater, Turtle, Roach.

Roach ezită. Oare trebuia să-i facă să vină după el?

Un paznic scoase un bici uitându-se la el. Roach decise să evite bătaia pe care ar fi luat-o dacă îl obliga pe om să-l târască. Cu două X-uri pe mâini, oricum avea să primească multe bătăi în viitor.

— Mulţumesc, îi spuse muşchiului şi li se alătură tovarăşilor săi.

Trecură repede pe lângă alte celule şi apoi pe un lung şir de scări. La etajele superioare, paznicii începură să alerge, repezindu-i pe prizonieri cu bicele. Roach gâfâia când îi băgară într-o cameră imensă în care răsuna ecoul.

O femeie în robă gri de magistrat stătea în spatele unei mese lungi. Oameni în haine de civili stăteau în spatele ei. Secretarii stăteau la capetele mesei, scriind pe măsură ce paznicii şi civilii depuneau mărturii împotriva criminalilor. Roach ignoră mărturia care avea legătură cu banda sa. Această mare naţiune îl judecase deja, aşa că ce rost avea să-i asculte flecăreala?

Când mărturia luă sfârşit, un secretar strigă:

— Weevil.

Liderul bandei fu împins în faţa judecătoarei.

— Mâinile! ordonă aceasta.

Paznicii îi trântiră mâinile lui Weevil pe masă, ţinându-le în aşa fel încât să fie vizibile tatuajele în formă de X.

— Mine, spuse judecătoarea. Paznicul îl împinse pe Weevil într-o celulă de lemn din spatele camerei.

Roach îi înlătura pe ceilalţi pe măsură ce ofiţerii încercau să vadă ce fac cu banda. În acest timp, se gândea la acele plante din celulă, la ce verde calm ajungea muşchiul când chiar şi cea mai mică rază de soare îl atingea. Prefera mai degrabă acel verde al unei plante vii decât lumina care dansa în smaralde. Aceasta era o culoare tare; lucirea muşchiului era delicată. Planta nu părea să aibă nevoie de mult pământ pe care să crească, deşi îi plăcea apa. Îi dăduse o parte din raţia sa de apă când ceilalţi nu erau atenţi. Îi plăcea să fie bun cu plantele, dar nu-i plăcea când ceilalţi râdeau de el din cauza asta.

Două perechi de mâini puternice îl ridicară şi-l lăsară apoi în faţa mesei magistratului, lovindu-i gleznele. Mârâi şi se zbătu când paznicii îi traseră mâinile în faţă. Ştia că se opune fără rost, dar nu-l interesa – cel puţin îl ţineau minte.

Judecătoarea nu se uită la faţa sa, doar la mâinile lui.

— Docuri, spuse ea şi căscă.

Îl trăgeau pe Roach spre o celulă diferită de cea în care erau închişi Weevil şi Viper când o voce clară, de bărbat spuse:

— Un moment.

Nu era o cerere, ci o comandă. Paznicii se uitară în spate. Roach nu.

— Pot să mai văd o dată băiatul? întrebă bărbatul.

— Aduceţi-l, spuse judecătoarea, plictisită.

Roach fu tras înapoi pentru a sta în faţa unui civil. Acesta nu era nici avocat, nici soldat. Roba sa lungă şi largă era de un albastru-închis, pânză vopsită care costa un ban de argint metrul pe strada Draper. Era purtată desfăcută peste pantaloni gri largi, o cămaşă de culoare gri-deschis şi cizme de calitate. Avea la el doar un pumnal; atârna de curea, lângă geantă.

Acesta era un Bogătaş, poate, sau un ofiţer. Cineva important, cu siguranţă. Cineva căruia puterea îi venea ca turnată.

Bogătaşul îi şopti ceva judecătoarei care făcu o grimasă. Îi arătă ceva, o scrisoare cu un sigiliu decorat cu panglici. Judecătoarea îi aruncă lui Roach o privire aspră, dar încuviinţă şi Bogătaşul se îndepărtă de ea.

— Maiestăţii Sale îi este milă având în vedere tinereţea ta. Judecătoarea turui repede, un discurs învăţat pe dinafară. Poţi alege – docurile sau exilul din Sotat şi lucrul la…

Şovăi.

Bogătaşul se aplecă pentru a-i şopti ceva, cu părul lui lung cu şuviţe gri căzându-i pentru a-i acoperi faţa. Roach se întreba dacă se uita după un băiat servitor drăguţ şi rânji. Bărbaţii care voiau jucărele tot timpul regretau întâlnirea lui.

Bărbatul se îndreptă şi se uită în jur până când ochii săi negri îi surprinseră pe cei gri-verzui ai lui Roach. Era ceva în acea privire întunecată, ceva ce nu avea nici o legătură cu jucăriile umane. Simţul puterii al lui Roach, păstrat în şah, crescu triplu când întâlni acei ochi. Aceştia ameninţau – şi linişteau – în acelaşi timp.

Roach privi în pământ.

— Poţi alege între a merge la docuri sau a începe o ucenicie la Templul Cercului Spiralat din Emelan, continuă judecătoarea, până când depui jurămintele formale la templu, sau până când consiliul director consideră că eşti pregătit să intri în societate. Templul sau docurile, băiete. Alege.

Să aleagă? La docuri erau paznici răutăcioşi, indivizi precauţi. Ce templu putea avea nevoie de un şobolan ca el? Şi mai bine, Emelan era mult la nord faţă de Sotat, teritoriu nou în care nimeni nu ştia cine este.

— Templul, răspunse el.

— Faceţi hârtiile de transfer, îi spuse judecătoarea unui secretar. Maestre Niklaren – i se adresă bărbatului în roba albastră –, vă asumaţi răspunderea pentru el?

— Bineînţeles.

Preţ de o clipă, inima lui Roach o luă la galop: ar putea să reuşească să fugă până să ajungă în Emelan! apoi întâlni ochii Bogătaşului şi renunţă la idee. Bărbatul – Maestrul Niklaren? — părea prea înţelept pentru a cădea în plasa vreunui truc pe care l-ar fi putut născoci.

— Nu pot face formulare pentru Roach-gândac, se plânse secretarul. Nu pentru un *templu.*

— Asta-i o ocazie, băiete. Vocea lui Niklaren avea un ton delicat pentru un bărbat. Poţi alege un nume, unul care să fie numai al tău. Poţi alege modul în care vei fi văzut de acum înainte.

„Pentru cât timp voi rămâne”, gândi Roach. Oricum, Bogătaşul avea dreptate. Lui Roach nu-i plăcuse niciodată numele ăsta, dar nimeni nu contrazisese numele dat de Stăpânul Hoţilor.

— Alege băiete, şi grăbeşte-te! izbucni judecătoarea. Am şi alte cazuri în afară de al tău.

Docurile erau prea aproape pentru a risca supărarea acestor oameni. Ce nume le-ar plăcea oamenilor dintr-un templu? Nume de plante şi animale, asta e. Îşi imagină bărbaţi şi femei în robe zâmbindu-i şi oferindu-i cheia porţii templului.

Nume de plante şi animale. O imagine îi brăzdă mintea: un colţ verde, de catifea – dar nu mergea. Avea nevoie de un nume dur, unul care să-i anunţe pe cei din jur să nu se încurce cu el. Îşi studie mâinile, încercând să gândească – şi observă urme cicatrizate de-a lungul mâinii drepte, un suvenir lăsat de un lujer care creştea pe zidul grădinii unui comerciant.

— Cum se numesc plantele alea cu ace pe ele? Lungi, ascuţite care rup bucăţi mari de carne când le prinzi.

Bogătaşul zâmbi.

— Trandafiri, mărăcini[1].
Îi plăcu cum sună al doilea.
— Briar, atunci.
— Ai nevoie şi de un prenume, spuse secretarul, dându-şi ochii peste cap.
„Un prenume? se întrebă Roach. Pentru ce?”
Judecătoarea bătea darabana în masă, nerăbdătoare.
— Moss, spuse el. Nimeni nu ar fi ştiut că este maleabil ca muşchiul dacă nu ar fi spus-o chiar el.
— Briar Moss, spuse secretarul şi completă spaţiul gol de pe hârtia sa. Maestre Niko, am nevoie de semnătura dumneavoastră.
Briar se încruntă. „Maestru” era un cuvânt folosit pentru profesori, judecători şi vrăjitori. Tem – piele numeau bărbaţii şi femeile „sfinţi”. Cine era omul ăsta?
— Daţi-i drumul, le ordonă Bogătaşul – Maestrul Niklaren – paznicilor.
— Iertaţi-ne, domnule, dar ştiţi cum este, mârâi unul din ei. E născut şi hrănit cu nărav…
Niklaren se îndreptă şi-l fixă pe om cu acei ochi negri, puternici.
— Aceste remarci mi-au fost adresate mie?
Roach tremură – se răcise subit camera? Judecătoarea desenă un cerc pentru protecţie în faţa robei. Faţa paznicului se albise ca laptele. Colegul său îl eliberă pe Roach.
— Briar nu va fugi… nu, băiete?
Niklaren se aplecă pentru a semna hârtiile secretarului.
Briar/Roach simţi că Bogătaşul avea dreptate. Ceva din omul ăsta făcea din evadare o idee proastă.
„O să stau până ajungem la templul ăsta, îşi spuse el. Mă pot face pierdut acolo, uşor.”

În oraşul Ninver, în Capchen:
În întunericul dormitoarelor templului, când încerca să adoarmă plângând cât mai încet posibil, Trisana Chandler auzi voci. Nu se întâmpla pentru prima oară, dar aceste voci erau diferite. De data aceasta îşi putea da seama cine sunt vorbitorii.
Glasurile lor sunau exact ca ale fetelor cu care împărţea dormitorul.

---
[1] În engleză „mărăcine” se traduce prin “briar" (n.tr.)

— *Eu* am auzit că înşişi *părinţii* ei au adus-o aici, şi au lăsat-o, şi au spus că nu vor s-o mai vadă vreodată.

Tris ştia sigur despre cine era vorba: fata din patul din dreapta ei, cea care încercase să i se bage în faţă la coada din sala de mese. Tris protestase şi o sfântă o trimisese pe fată la capătul cozii.

— *Eu* am auzit că au pasat-o de la rudă la rudă, până când nu a mai vrut-o nimeni.

Tris trase de una din buclele de cupru care ieşise din tresa ei de noapte. Era sigură şi de identitatea acestui vorbitor: era fata al cărei pat era în partea cealaltă a camerei şi două paturi mai la stânga faţă de al său. Încercase să copieze răspunsurile lui Tris la o întrebare de matematică chiar în acea dimineaţă. Când înţelesese ce se întâmpla, Tris îşi acoperise tăbliţa. Îi dispreţuia pe oamenii care copiau.

— I-aţi văzut *hainele?* Rochiile alea urâte! Lâna aia neagră este atât de veche că mai are puţin şi devine maro!

— Şi se deşiră la tivuri. După cât e de grasă, ai crede că mănâncă mai mult la masă!

Nu era sigură cu privire la identitatea ultimilor vorbitori, dar oare conta? Vocile păreau să vină din fiecare pat al dormitorului, pentru a o cresta ca nişte lame. De ce făceau asta, cele cu care nici măcar nu vorbise vreodată? Pentru că le plăcea să fie rele când nu era nimeni prin preajmă să le vadă şi să le certe? Pentru că le plăcea să dispreţuiască aşa cum făcea grupul, să urmărească ţinta evidenţiată de liderii lor? Verii ei erau la fel; îi urmăreau pe cei care îşi băteau joc de proscrişii de printre ei ca nişte răţuşte care îşi urmau mama.

Când părinţii ei o încredinţaseră Sfintei Stareţe a Cercului de Piatră, se gândise că scăpase de sentimentele dureroase. Se părea că nu, până la urmă.

Tris îşi strânse mâinile în cearşafuri. „Lăsaţi-mă în *pace*", gândi ea, rămasă fără cuvinte din pricina furiei şi a ruşinii. „Nu v-am făcut *nimic* nici uneia dintre voi, pe majoritatea nici măcar nu vă *cunosc...*"

Nimeni nu observă că vântul se înteţise, lovind obloanele geamurilor, făcându-le să se lovească de armături.

— Pun pariu că părinţii ei au încercat să o vândă negustorilor.

— Poate, dar nici negustorii nu au vrut-o. S-au gândit că n-are nici o valoare.

Toată lumea consideră remarca hilară.

Un oblon nu era închis bine. Se deschise brusc, să pătrundă înăuntru un vârtej de vânt rece. Fetele din apropierea geamului ţipară şi săriră să-l închidă. O rafală de vânt le aruncă în fund înainte să se năpustească în cameră, trăgând cuverturi de pe paturi, curăţând obiecte de pe micile rafturile. Până se năpusti afară, toate fetele în afară de Tris ţipau.

Două sfinte, cu veşmintele aruncate peste cămăşile de noapte, năvăliră în cameră ducând în mâini lămpi. Oriunde se uitau era un haos de fete, aşternuturi şi bibelouri – mai puţin la patul lui Tris. Era intact. Fata din pat se uita la ele cu ochi înroşiţi de lacrimi, sfidători din spatele ochelarilor cu ramă de alamă de pe nasul ei lung.

În dimineaţa următoare, după micul dejun, o duseră în biroul Sfintei Stareţe a Cercului de Piatră, lăsând-o în camera de aşteptare. Lângă ea lăsară puţinele genţi, împachetate în întregime. Nu spuse nici un cuvânt. Nu avea rost şi ştia deja cât de stupid era să încerce să vorbească cu cineva care încerca să scape de ea.

În timp ce aştepta, uitându-se fix la acele ghiozdane ponosite din piele, îşi dădu seama că uşa Onoratei Sfinte nu era închisă complet.

— Ştiu că te îndrepţi deja spre Cercul Spiralat şi vreau s-o iei cu tine pe fata asta. Este o favoare prea mare, Maestre Niko?

— Trimite-o mai târziu, la primăvară, când pleacă spre Emelan caravanele de negustori. Vocea masculină, subţire, clară părea supărată. Zilele astea sunt într-o misiune foarte specială. Dacă ar trebui să-mi schimb brusc planurile, copila asta nu ar face altceva decât să mă încurce.

— Nu o putem ţine. Părinţii ei au jurat că a fost testată pentru magie şi au descoperit că nu are, dar… vocea Sfintei Stareţe se stinse treptat. Continuă aspru: Nu ştiu dacă este posedată de vreun duh, sau de vreun spirit al naturii, sau dacă are asupra sa vreo fantomă pentru a fi centrul unei astfel de zarve, şi nu mă interesează. Cercul Spiralat este mult mai bine pregătit pentru a se ocupa de un caz ca al său. Ei au cunoştinţele şi sfinţii mult mai deschişi cu privire la cazurile unice. Au cei mai buni magi la sud de propria ta universitate. Ei vor şti ce să facă cu ea.

Auzind toate acestea, lui Tris i se făcu rău. Duh, spirit al naturii, sau împovărată de o fantomă, oare era adevărat? Ce fel

de soartă o aştepta? Unii oameni reuşiseră să stăpânească astfel de creaturi din ei înşişi; alţii scăpaseră de ele. Mult prea mulţi rămăseseră pe drumuri şi nebuni, hoinărind pe străzi, sau închişi într-un pod sau într-o celulă, sau chiar muriseră. Se clătină, simţindu-se bolnavă – iar apoi îşi încleştă pumnii. Se săturase! Se săturase să fie alungată, se săturase să fie tot timpul centrul discuţiei, se săturase să nu fie ajutată!

Cu un vuiet turbat, grindina se ciocnea de acoperiş şi de zidurile din jurul ei, lovind lemnul şi piatra ca o mulţime de ciocane. Aceasta distruse geamurile ferestrelor din biroul exterior, împrăştiindu-le pe podea ca pe nişte diamante de gheaţă. Neîndemânatică, îngenunche să adune cât încăpea într-o mână.

Uşa biroului Sfintei Superioare se deschise, dezvăluind un bărbat zvelt cam pe la cincizeci de ani. Stătea acolo cu mâinile în şolduri, cu ochii negri sub sprâncene negre groase fixaţi pe ea.

De pe podea, ea îl privi aspru, cu grindina picurându-i printre degete.

— E urât să te holbezi! izbucni ea, fără să-i fi trecut furia.

— Ai fost testată pentru magie? întrebă el, adoptând un ton aspru.

De ce o batjocorea acest străin? Familia ei i-ar fi suportat ciudăţeniile dacă s-ar fi dovedit că are puteri magice, fapt care ar fi putut fi profitabil pentru Casa Chandler.

— De către cel mai scump mag din Ninver, dacă *trebuie* să ştiţi neapărat. Şi *acesta* a spus că nu am nici o urmă de magie.

Străinul se întoarse şi se uită la femeia în veşmânt galben din spatele său.

— Sfântă Stareţă, m-am răzgândit. Îmi va face plăcere s-o însoţesc pe Trisana la Templul Cercului Spiralat din Emelan. Zâmbi uşor şi întinse o mână spre Tris. Îmi face plăcere să te cunosc, tânără domnişoară.

Ignoră mâna întinsă. Ridicându-se, îşi scutură fusta.

— O să vă răzgândiţi repede, răspunse ea, toţi se răzgândesc.

În magazie:

Cu atenţie, Sandry cercetă cel mai din dreapta fir al său. Văzu nodul pe care-l făcuse aproape de capăt.

— E timpul să pun una nouă, spuse ea întunericului în

expectativă, oftând.

I se terminase aţa verde. Îi oferise un ajutor de nădejde, strălucind cu o lumină mai clară decât a celor gri sau roşii. Avea să-i fie dor de ea.

Metri întregi de şnur stăteau în ghemul din care continua să lucreze. Se fixase asupra împletiturii şi luminii în totalitate, în afara momentelor în care mânca, sau dormea, sau când folosea butoiul acela împuţit care era toaleta ei. Păstrarea luminii în firele ei îi acapara toată atenţia, lăsând-o fără timp sau energie pentru panică.

Bâjbâi prin spate după coşul ei de lucru şi îngheţă. Voci înăbuşite ţipau de cealaltă parte a peretelui. Fata înghiţi în sec. Atât de mult se înrăutăţiseră lucrurile? Începea să-şi imagineze oameni atunci când ei nu existau?

— Pe aici, proştilor! ţipă o voce.

— Nu văd nimic! cineva, un bărbat, mârâi de la distanţă.

Lumina din panglica ei păli.

— Să nu *îndrăzneşti!* ordonă ea printr-un murmur.

Nu se putea concentra la ea. Strălucirea dispăru.

Cu răsuflarea tăiată, aşteptă în întuneric. Dacă acesta era un vis, îşi dorea să se termine!

— *Nu o* să vedeţi nimic, spuse brusc o voce educată şi clară. Deţinătorul vocii ar fi putut fi în cameră cu ea – sau de cealaltă parte a uşii. A fost vrăjită pentru a fi ascunsă.

Îşi plesni mâinile peste gură şi începu să se legene. „Asta e, se gândi ea, am înnebunit până la urmă.”

Ceva intră în cameră, un val de aer rece care nu era chiar aer, părea mai degrabă ceva ud decât o briză. O mare parte din acesta înconjură sacii goi pe care îi folosea pe post de pat. Un fir singuratic se desprinse de acea masă răcoroasă. Plutind de-a lungul camerei, se răsuci în jurul umerilor ei.

— Acum o vedeţi? vru să afle vocea educată. Aduceţi-mi lăcătuşul.

— E aici, Maestre Niko. Acea voce joasă părea să fie, de asemenea, prin apropiere.

Metal scârţâia pe metal. Aerul se mişca. Sandry nu observă că uşa se clinti până când aceasta nu o lovi.

— Să mă ajute Urda, ce duhoare! spuse vocea joasă.

— Dă-te la o parte, omule! ordonă vocea clară. Deţinătorul ei, o umbră luminoasă, intră în cameră. Copilă? Numele meu este

Niklaren Goldeye. Te căutam.

Ridică o lampă pe care cineva i-o dăduse.

Lumina îi izbi ochii lui Sandry care stătuseră atât de mult în întuneric. Durerea o făcu să ţipe şi să-i acopere. Nu putu vedea aproape nimic ceva timp.

02

Summersea, în Emelan:

Fratele bunicului lui Sandry, ducele Vedris al IV-lea, conducătorul Emelanului, privea ploaia curgând pe geamul bibliotecii în timp ce, mai întâi Niko, iar apoi Sandry, îi spuseră povestea ultimelor patru luni, despre salvarea lui Sandry, recuperarea ei şi lunga călătorie spre nord. Dacă avea păreri despre povestea lor, acestea rămâneau ascunse în spatele ochilor săi căprui profunzi şi trăsăturilor sale grave. Îndesat, lat în umeri şi poruncitor, ducele prefera hainele simple precum cele pe care le purta: o cămaşă albă din bumbac, pantaloni maro din lână, o tunică maro din lână şi cizme înalte cât să-i acopere gambele. Numai strălucirea panglicii de aur a gulerului şi a tivurilor tunicii şi inelul cu sigiliu de pe arătătorul stâng indicau că se putea să fie bogat. Cu capul său ras, nasul încovoiat şi înfăţişarea grasă, ducele arăta mai degrabă ca unul dintre căpitanii săi vânători de piraţi decât cu un nobil a cărui familie condusese din acest castel de opt sute de ani.

Când terminară, se întoarse pentru a-i privi.

— Maestre Niko, a fost frumos din partea ta să mi-o aduci înapoi pe Sandrilene, mai ales acum.

— Drumurile pe uscat au fost bune, Maiestate, răspunse Niko, amestecând în ceai. Şi, bineînţeles, nu o puteam abandona pe Sandry în acel moment.

— Ştiu că trebuia să aştept până-n primăvară, unchiule, adăugă fata, dar nu am putut. Hatar… este un imens cimitir acum. Nu mai puteam rămâne nici măcar o oră.

Era încă palidă şi slabă după chinul suportat în magazie şi săptămânile de recuperare. Îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, devenise o mică fantomă. Propunerea lui Niko, de a o duce în nord la ruda preferată a tătălui ei, fusese bine-venită.

Vedris zâmbi:

— Înţeleg, draga mea. Nu trebuie să-ţi ceri iertare.

Sandry îi întoarse zâmbetul cu unul mic, tremurător de-al ei.

Ducele oftă şi-şi frecă scalpul ras.

— Mi-ai oferit o dilemă totuşi, dacă vrei să rămâi, spuse el cu regret. Vocea sa era lucrul cel mai elegant al său, plăcută şi catifelată, genul de voce care îi face pe ceilalţi să tacă pentru a o auzi. Doreşti să rămâi? Sau vrei să te îndrepţi spre nord la primăvară?

Sandry dădu din cap că nu, făcându-şi cozile gemene să fluture.

— Nu vreau să merg la rudele mele din Namorn, dacă nu vă deranjează, unchiule.

Ducele stătea pe scaunul de la geam.

— După ce a murit soţia mea, am renunţat la funcţiile mele curteneşti. Nobilii mei socializează unii cu alţii la casele lor. Fără gazde, iar copiii mei sunt mari şi însuraţi, nu există nici o doamnă aici pe care s-o rog să te ia sub aripa sa. Poţi rămâne dacă vrei, dar castelul acesta este un loc sinistru pentru o tânără.

Sandry îşi plecă ochii în poală. Imaginea prezentată nu era atrăgătoare. Gândul la zile petrecute în aceste saloane seci de piatră era unul singuratic. Ideea împachetării şi călătoriei spre Namorn, în orice anotimp al anului, părea mult mai rea. Nu îi *plăcuseră* rudele din Namorn.

— Atunci am eu soluţia, spuse vesel Niko. Mă mir că nu aţi văzut-o chiar dumneavoastră, Maiestate. Lady Sandrilene poate sta la Templul Cercului Spiralat. Nobilii dumneavoastră îşi trimit propriii copii acolo. Poate învăţa lucrurile care-i trebuie pentru a se descurca în societate şi va primi o educaţie aleasă. Uitându-se la Sandry, explică: Cercul Spiralat este cunoscut prin toată Marea împietrită ca un centru de învăţare şi de magie.

„Magie”, se gândi Sandry melancolic. Crezuse că magia din lume murise odată cu Pirisi.

— Aş vrea să văd magie din nou, şopti ea.

— *Este* soluţia evidentă, îi spuse Niko ducelui, care îl privea tăios. Va fi prin apropiere, la fel de în siguranţă în spatele acelor ziduri pe cât ar putea fi şi aici. Vă puteţi vizita oricând doriţi.

— Sandrilene? întrebă ducele.

Ea zâmbi epuizată.

— Nu ştiu, unchiule, dar… sigur merită încercat?

Insula Nidra, situată la malul Sotatului:

Îi luase atât de puţin timp să spună Consiliului Negustorilor despre soarta celei de-a Treia Corăbii Kisubo. Plecată devreme pentru a lua o încărcătură rapidă, se scufundase într-o furtună de iarnă târzie. Cei cinci judecători – doi negustori de uscat, doi negustori de mare şi un *mimander,* un mag – se re – traseră când termină de vorbit, pentru a-i decide soarta. În camera de judecată, Daja şi salvatorul ei aşteptau verdictul.

Daja era secată de speranţă. O puteau lăsa să stea cu acele rude, care erau ori prea bătrâne, ori prea tinere pentru viaţa grea de pe mare, într-unul dintre oraşele negustoreşti mici sau ascunse. I-ar putea da un nou nume şi trimite la o nouă familie. Unii oameni primiseră o a doua şansă ca asta – rar, dar se întâmpla.

— Pregăteşte-te pentru ce-i mai rău, o sfătui Niko, cu ochii blânzi. Ştii că îi privesc pe supravieţuitorii singuratici ca pe cel mai mare ghinion?

Daja dădu din cap că nu. Nu că nu-l credea. Pur şi simplu nu voia să recunoască faptul că ar fi putut avea dreptate.

Uşa se deschise; membrii consiliului intrară. Cineva, o femeie, ducea registrul voluminos în care erau înregistrate toate familiile de negustori, vasele şi companiile. Punând-o pe masa judecătorilor, o deschise, frunzărind paginile până ajunse la cea pe care o căuta.

Peste braţele lui – sau ale ei (Daja nu-şi putea da seama dacă persoana era bărbat sau femeie în acele robe mari şi voaluri), *mimanderul* ducea un toiag. Ca orice toiag de negustor, era lung de doi metri şi jumătate şi era făcut din abanos, simbol al mândriei şi al dreptului negustorului de a se apăra. Capetele de bronz îl apărau împotriva uzării şi a ruperii. Capetele celorlalte toiege din încăpere purtau sculpturi, protuberanţe şi erau încrustate cu sârmă. Pe acest toiag, capătul nu era marcat.

Văzând acest lucru, Daja începu să tremure. Un toiag nemarcat însemna un singur lucru.

— La fel ca în zilele în care oamenii noştri au purtat pentru prima dată focul, ţesături şi lucrări din metal la non-negustori, la *kaqi,* spuse judecătorul superior, un bărbat, aşa se întâmplă şi acum. Daja Kisubo, singura supravieţuitoare dezastrului, te declarăm proscrisă, cel mai rău ghinion, *trangshi.* Ca *trangshi,* trebuie să porţi întotdeauna acest toiag…

Mimanderul îi înmână Dajei toiagul. Fata se uită la el. Care era

modelul toiagului ei care se scufundase odată cu corabia? Maimuţe dansatoare, fiecare prinzând coada celei din faţă, cu o spirală de sârmă la capăt, pentru a o însemna ca membru nou-nouţ pe corabie. Capătul ăsta nu era marcat; era lustruit ca o oglindă. Ca *trangshi,* nu avea să i se permită niciodată să adauge semnele faptelor sale.

Indiferentă, apucă lemnul şi-l luă de la *mimander.*

— Numele tău este însemnat în cărţile poporului nostru, continuă judecătorul superior. Îţi este interzis să vorbeşti, să atingi sau să scrii negustorilor. Asta pentru a-i proteja de tine. Dacă nu vrei ca toţi ceilalţi să se molipsească de ghinionul tău, fă ceea ce trebuie. Stai departe de ei.

Femeia cu registrul îşi înmuie vârful pensulei în cerneală şi începu să scrie, trecând noul statut al Dajei, pentru a fi cunoscut tuturor negustorilor.

— Nu trebuie să faceţi asta, protestă Niko în faţa judecătorilor. Aveţi ritualuri pentru a-i curăţa norocul, ritualuri pentru a face dintr-un orfan un nou-născut într-o familie nouă, fără nici o vină faţă de tot ceea ce s-a întâmplat înainte.

Mimanderul îşi băgă mâinile cu mănuşi galbene în mânecile largi galbene. Daja putea cu greu să îi vadă doar ochii în spatele vălului subţire de culoarea şofranului.

— Am luat hotărârea aceasta în urma consultării semnelor. Am pus într-o farfurie de bronz încinsă cu ulei sacru şi propriul sânge şi am citit semnele viitorului ei. Destinul ei este să fie *trangshi.* Nimic din ce aţi putea spune nu poate schimba asta, Niklaren Goldeye.

— Este în regulă, îi şopti Daja lui Niko. Vor doar să împiedice ghinionul meu să ajungă la altcineva. Înţeleg.

Salvatorul ei se uită la judecători şi strânse mâna Dajei într-a lui.

— O duc la Templul Cercului Spiralat, spuse el consiliului, cu ochii scânteind de furie. *Ei* o s-o aprecieze, cu sau fără norocul negustorilor.

În Sotat:

În prima lor noapte în afara zidurilor Hajrei, Niko şi Briar dormiră pe pământ într-o tabără de negustori, ca invitaţi bine-veniţi ai unei caravane care se îndrepta spre sud. În a doua noapte, se opriră la un han la margine de drum. Briar inspecta

camera pe care i-o luase Niko – şi se gândi să dea un raid prin bucătărie – când acesta îl chemă.

— Poţi veni până aici? Am nişte cămăşi care cred că-ţi vin.

Fără să suspecteze nimic, băiatul se duse în camera lui Niko, pentru a fi luat prin surprindere de imaginea unui tub mare de metal umplut cu apă fierbinte. Lângă acesta era un taburet cu haine curate, un burete, prosoape şi un săpun deasupra.

— Intră, îi spuse Niko pe ton plăcut. Proprietăreasa spune că nu dormi în nici un pat de-al ei înainte să faci o baie. Trebuie să recunosc că şi eu aş aprecia schimbarea.

Briar începu să se dea înapoi.

— Chestia aia nu-i sănătoasă, îl informă pe Niko. Poate nu ai fi atât de slab dacă nu ai mai face *asta* tot timpul.

Braţe puternice îl prinseră; un hangiu stătea în spatele uşii întredeschise.

— Slăbiciunea mea n-are nici o legătură cu îmbăierea, ripostă Niko. Te dezbraci singur sau trebuie s-o facem noi pentru tine?

Până la urmă, fu nevoie de el şi de încă trei oameni pentru a-i face lui Briar o baie serioasă cu apă fierbinte şi săpun. Blestemele băiatului, în cinci limbi diferite, îl lăsară indiferent pe Niko, deşi hangiii fură impresionaţi.

— Nu credeam că cineva poate *face* toate lucrurile alea, îi spuse unul altuia.

— Nu poate – cel puţin, nu toate odată, îi răspunse prietenul său.

Briar fu tăcut tot drumul până la parter. Numai imaginea mesei bogate de seară îl mai îmbună, şi asta doar puţin.

— Cum ieşim din Sotat, noi doi ne despărţim, îi spuse el lui Niko. Până şi paznicul torturează oamenii doar când au *făcut* ceva.

— O să faci cum doreşti, bineînţeles, îi răspunse Niko, stând jos. Vită sau pui?

— Ambele. Şi puţină brânză d-aia galbenă.

— Doar că-i păcat, spuse bărbatul, dându-i farfuria cu brânză. Dintr-un buzunar al robei de deasupra, scoase un pumn de plante ofilite şi le puse pe masă. Astea ţi-au căzut din haine. Asta – lovi o tulpină înfrunzită care se termina într-o floare mică liliachie – cred că este lămâiţă. Dar nu le recunosc pe celelalte.

Deşi se prefăcu a nu vedea plantele pe care le furase zilele trecute, Briar se înroşi.

— Ce-i păcat?

— Templul Cercului Spiralat are cele mai frumoase grădini – şi grădinari – din nordul Mării împietrite. Oameni care ştiu mai multe decât mine despre plantele din toată lumea. Niko îşi tăie nişte peşte, îl băgă în gură şi-l mestecă cu atenţie, fără să se uite la tovarăşul său. Când înghiţi, adăugă: Este, de asemenea, una dintre cele mai bune două şcoli de magie din nordul Mării împietrite. Eu am studiat la Lightsbridge, Universitatea de Magi, dar într-un fel cred că magii de la Cercul Spiralat sunt mult mai… receptivi.

— O, magie, şi ce dacă?

Briar se adânci în mâncarea sa, refuzând să mai vorbească până când aceasta nu ajunge în burta sa, de unde nu i-o putea lua nimeni. „Plante din toată lumea? Cum o fi?”

— Cred că există la Cercul Spiralat un sfânt care a reuşit să crească legume şi fructe – chiar şi copaci – în interiorul unei clădiri, remarcă Niko.

Nici măcar nu se uita la Briar, ci la malul mării prin fereastra hanului.

Briar pur şi simplu nu-şi putea imagina cum.

— Un singur lucru cred într-adevăr că trebuie să spun. Niko puse verdeaţă în farfuria băiatului. Dacă trebuie să dau şpagă hangiilor seara să te ajute să te speli, o să însemne mai puţini bani pentru mâncare ca asta pe parcursul unei călătorii.

Briar îl privi aspru. Dacă Niko văzuse căutătura răuvoitoare, alese s-o ignore. În schimb, se întoarse la cina sa.

„O să mai rămân până la graniţă, gândi băiatul. Mai primesc câteva mese ca asta sub curea… aşa că poate ar fi mai bine să încerc spălatul ăsta. După aceea, vom vedea. *Poate* o să arunc o privire prin Cercul ăsta Spiralat, poate nu.”

Marea Împietrită, la malul lui Capchen:

În prima lor noapte la bord, căpitanul îi invită pe Tris şi pe Niko la masa de seară cu ofiţerii. Căpitanul întârzie, fapt care-i oferi lui Tris ocazia să examineze o expunere ciudată de pe zidul din apropierea mesei cu hărţi. Părea a fi o colecţie de noduri legate pe frânghii groase, fiecare atârnând de un singur cui. Numără două de culoare verde, unul galben, unul albastru, un al cincilea care era verde cu un fir galben subţire în el şi un al şaselea, verde cu un fir albastru. Cât pe ce să le atingă, dar se

răzgândi. Păreau să lucească, promiţând o sperietură zdravănă oricui ar fi fost atât de nesăbuit încât să le atingă.

— Asta-i comoara mea, fetiţo. Căpitanul intrase. O avere în vânt, asta e.

Tris îşi ridică ochelarii mai sus pe nas.

— Nu înţeleg.

— Sunt lucrarea *mimanderilor* – magilor negustori, explică el. Pentru o mică avere, iau o funie şi leagă puţin vânt în ea pentru tine. Vezi, este verde pentru nord, galben pentru est, roşu pentru sud, albastru pentru vest, exact cum le fac în templele Cercului Vieţii. Sunt pentru a ne scoate din orice încurcătură. Şi mai am unul pentru nord-vest şi unul pentru nord-est. Acestea mă vor duce la portul sigur din Emelan, dacă avem nevoie de el. O conduse pe Tris la locul ei.

— Oamenii pot lega vântul într-un nod? întrebă fixându-l cu privirea. Îmi spuneţi o poveste.

— Este o poveste pentru care am plătit cu aur, răspunse bărbatul, punându-şi în farfurie felii de şuncă. Dă-i Maestrului Niko pâinea, foarte bine.

Mâncă în linişte, acordând puţină atenţie discuţiei bărbatului. Nodurile îi ocupau mintea. Cum poate cineva să lege vântul într-o frânghie înnodată? Era un lucru uşor de învăţat, sau greu? Nu mai auzise de asta înainte – era un lucru ştiut numai de negustori?

Când primul ofiţer umplu ceştile, văzu că Niko o privea. Din nou, acei ochi negri, mari nu ofereau nici un indiciu cu privire la ce gândea. „De ce trebuie să se *holbeze* aşa? se întrebă ea. Oare nu l-a învăţat mama lui că este nepoliticos?”

— De ce nu mă întrebaţi nimic? întrebă ea brusc. Dacă vă preocupă ceva, Spuneţi-mi!

Pleoapele lui Niko vibrară – râdea de ea?

— Nu pot, îi spuse, rupând o bucată dintr-o felie de pâine. Orice întrebare aş avea ţi-ar putea limita modul de a gândi şi felul în care dai curs gândurilor tale. Vezi tu, Tris, chiar acum, mintea ta nu este formată, este lipsită de prejudecăţi. Dacă îţi ofer ideile greşite, pot limita ceea ce este în interiorul tău.

Se gândi la asta câteva clipe, ignorând zâmbetele ofiţerilor corabiei.

— Nu are nici un sens, răspunse în sfârşit. Aş dori un răspuns care să aibă sens, vă rog.

— Încă nu. Trebuie să ne cunoaştem mai bine.

— Ăsta-i felul lui, copilă, lămuri căpitanul, dându-i lui Tris o farfurie cu măsline. Maestrul Niko este la fel de greu de înţeles ca orice oracol. Când este atacat, te poate induce în eroare atât de tare, încât uiţi în ce direcţie e nordul.

— Este educaţia universitară, le spuse el. Ne învaţă să ne învârtim în jurul cozii o oră înainte de micul dejun, numai ca exerciţiu.

— Universitate, întrebă Tris, interesată în ciuda voinţei ei. Unii veri de-ai mei sunt la universitate. Ce universitate aţi urmat?

După o scurtă ezitare, Niko răspunse:

— Lightsbridge, în Karang.

Tris plimbă o măslină prin farfurie.

— Vărul meu, Aymery, studiază acolo. Va fi mag. Poate îl cunoaşteţi? Aymery Chandler?

— Nu am mai fost pe acolo de cinci ani, fu răspunsul. Cel mai probabil nu-l cunosc. Îi turnă suc de rodie, iar apoi spuse: Ai vrea să fii şi tu mag?

Cum o putea necăji în halul ăsta, sugerând că are singurul lucru pe care era sigură că nu-l posedă?

— Nu! *Urăsc* magii! Zăpăcesc oamenii! strigă Tris şi, sărind în picioare, fugi din cabină.

Singură pe punte, auzi tunetul urlând departe. Furtuna care ameninţase toată ziua se dezlănţuia. Repezindu-se la grindă, îşi întoarse faţa chiar când un val înalt izbi corabia. Fu udată leoarcă instantaneu, ia furia ei fu spălată. Scuturând apa de pe ochelari, se întreba cum de în cabină îi era greaţă, iar acum se simţea foarte bine, pe puntea care-i tresălta sub picioare. Trebuie să fi fost mirosul, decise ea. Cabina mirosea a toate încărcăturile pe care oamenii ăştia le-au dus vreodată, şi poate ceva în plus.

Aici se simţea minunat. Natura urla şi distrugea în jurul ei, făcându-i furia şi lacrimile să pară lipsite de importanţă. Era minunat să renunţe la ele, chiar dacă era doar în timpul petrecut afară în furtună.

Uitându-se la apele schimbătoare din faţa ei, observă umbre şterse aruncate pe apa acoperită de spumă albă. De unde venea lumina? Nici măcar torţele nu ardeau în asta. Întorcându-se, nu văzu nimic la nivelul ochilor, dar ceva strălucitor îi atrase atenţia la nivelul catargului principal. Acolo, în vârf, o lumină

abia perceptibilă se balansa pe lemn. Trebuia să fie Focul lui Runog, flacăra fantomatică despre care marinarii credeau că era lampa zeului apei, îndemnându-l pe Runog să binecuvânteze corăbiile bune şi să le scufunde pe cele rele.

Pâlpâind, lumina întinse un braţ de-a lungul celei mai de sus vergi, până când putu vedea o cruce strălucind mult deasupra. O sferă de foc sări pe un alt catarg, agăţându-se de vârful lui. Tris râse veselă în faţa minunii.

Ca şi cum ar fi fost o fiinţă atrasă de sunet, lumina se prelinse în jos pe ambele catarge în şiruri strălucitoare, abandonând vârfurile. Odată ce se apropie de punte, se transformă în globuri cât capul ei şi săriră în voie. Fără să gândească, Tris întinse ambele mâini, cu palmele deschise, şi prinse globurile. O furnica pielea. Fiecare fir din cap i se ridică. Şalul ei de lână scotea scântei. Apoi Focul lui Runog se stinse, lăsând-o pe Tris cea obişnuită, cu un păr şi mai creţ, stând zvârli în sus. Îl lovi cu mâinile în zadar, încercând să-l îndrepte înainte să vină cineva s-o vadă.

O mână îi vârî sub nas un pieptene. Întorcându-se, Tris se uită aspru la Niko.

— Bănuiesc că v-aţi uitat.

— Chiar tu mi-ai spus că doar asta fac, îi aminti. Şi ai dreptate într-o anumită măsură – întotdeauna *privesc,* dar nu din motivele pe care le crezi tu.

— Vedeţi un monstru, ca toţi ceilalţi? întrebă ea, chinuindu-se să smucească pieptenele prin părul ei zbârlit. Sunt o persoană care ar trebui închisă?

Venind la ea, îi puse o mână pe umăr.

— Văd o fată care a fost tratată foarte urât.

Oricât ar fi încercat, Tris nu putu auzi nici un pic de milă în vocea lui. Dacă ar fi auzit, poate l-ar fi lovit.

— Orice are Cercul Spiralat de oferit va fi o îmbunătăţire la ceea ce ai până acum.

Îi îndesă pieptenele în mână şi ieşi din lumina lui.

— Îmi trebuie peria mea, îl informă ea şi plecă jos.

În cabina sa, săpă prin mormanul de bagaje, tremurând. Ştia că-i prostesc din partea ei să spere ca el să aibă dreptate –, întotdeauna îi fuseseră distruse speranţele – dar nu se putea abţine. Poate că Focul lui Runog era un semn că avea dreptate să spere.

03

La Templul Cercului Spiralat, în Emelan:

Sandry se juca cu furculiţa, plictisită aproape până la lacrimi. Îşi dorea ca servitorii să servească. Dacă o făceau, celelalte fete bine-crescute de la masă ar fi refuzat să vorbească cu gura plină, iar urechile ei îndurerate s-ar fi odihnit. Nu era ca şi cum ar fi spus vreodată ceva cât de cât interesant; vorbeau numai despre modă şi mariaje. Până acum, după aproape opt săptămâni de companie, Sandry era sigură că nu era interesată de nici una.

Peste tot în jurul ei, sala de mese tuna; mesele de aici erau un haos senzaţional înfrânat de mâncare. Când se aşternu liniştea, începând de la uşă şi răspândindu-se prin sală, veni încet.

— O, nu – primesc pe *oricine* aici, nu? îi şopti Liesa fa Nadlen unei prietene.

Sandry se uită în direcţia privirii politicoase a Liesei.

O fată stătea lângă uşă, ţinând strâns la piept o ceaşcă, o farfurie şi tacâmuri. În tunica ei lungă până la coapse şi carâmbi, toate de un roşu aprins, nu putea fi decât un negustor. Era mare pentru o fată tânără, lată în şolduri, cu o talie groasă. Pielea ei era de culoarea băuturii noi, la modă, numită ciocolată; îşi purta părul brunet în câteva cozi scurte. Buzele ei erau închise strâns, parcă pentru a preveni tremuratul.

— Hei, negustoareo, pe cine ai jefuit azi? întrebă un băiat.

— Al cui bebeluş l-ai omorât pentru a vrăji un vânt pentru corăbiile tale? strigă altcineva.

— Găseşte-ţi un loc, îi ceru sfânta care conducea sala de mese, cu vocea ascuţită. Nu poate servi nimeni până nu-ţi găseşti un loc.

Peste tot, oamenii îşi întindeau picioarele, sau se lungeau pe bănci, sau puneau cărţi şi pachete lângă ei. Nu voiau la masa lor un negustor dispreţuit.

Sandry se ridică în picioare. Vocea Liesei răzbi prin furia ei crescândă.

— Lady Sandrilene! Ce *faceţi?*

Sandry o ignoră pe cealaltă fată şi merse sprintenă în partea opusă a camerei. Negustoarea se uita la toată lumea, cu bărbia ridicată, cu pielea închisă a obrajilor de un roşu arzător. Abia când o fată mai mică se opri în faţa ei, se uită în jos.

— Numele meu este Sandry. Te rog să mi te alături la masa

mea.

Văzând-o pe fată clipind şi bănuind că nu a înţeles, Sandry îşi băgă o mână sub cotul nou-venitei şi o târî după ea în direcţia potrivită.

Pentru puţin timp crezu că negustoarea ar fi putut-o refuza – nu se clintise. Apoi se relaxă.

— Bine, *kaq,* bombăni ea în negustorească. Dar nimeni nu-ţi va mulţumi pentru asta. O lăsă pe Sandry s-o tragă printre şirurile de mese.

— Dacă voiam mulţumiri, răspunse Sandry în aceeaşi limbă, aş fi foarte tristă cu siguranţă. Din moment ce nu le vreau, nu o să le duc dorul.

Fata neagră înţepeni. Într-un sfârşit spuse:

— Accentul tău este *îngrozitor.*

Sandry se întinse la ea.

— Da… ştiu.

— *Noi* nu o vrem aici, protestă Liesa când ajunseră la masa nobililor.

Sandry îşi aplecă nasul mic spre cealaltă fată.

— Ea este oaspetele meu, spuse ea sec. Ea – cum te numeşti? întrebă în negustorească.

Daja aproape refuză să răspundă. Când văzu furia de pe feţele celorlalte fete, rânji în schimb, dinţi albi strălucind în contrast cu pielea închisă la culoare.

— Daja Kisubo.

— Lady Daja este oaspetele *meu,* îi spuse Sandry Liesei.

O fată din apropiere bombăni.

— Dacă asta-i o lady, eu sunt pisică.

Întinzându-se, Sandry ridică urciorul cu lapte de pe masă. Legănându-l în ambele mâini, merse până la bombănitoare.

— Eu sunt Sandrilene fa Toren, fiica contelui Mattin fer Toren şi a contesei sale, Amiliane fa Landreg. Sunt nepoata Maiestăţii Sale, ducele Vedris al acestui tărâm al Emelanului, şi verişoară a Maiestăţii Sale Imperiale, împărăteasa Berenene a Imperiului Namorn. *Tu* eşti Esmelle ei Pragin, fiica baronului Witten en Pragin şi a doamnei sale Colledia din Casa Wheelwright – o casă de comercianţi. Dacă eu îţi spun că *prietena* mea este o lady, atunci *tu* – turnă cu atenţie lapte în farfuria Esmellei – *tu* ar trebui mai bine să începi să lipăi, pisicuţo.

Lăsă urciorul jos şi se întoarse la locul ei.

Daja stătea încă în picioare.

— Nu ai făcut nici un bine nimănui cu asta, spuse ea în negustorească, nici mie, nici ţie, nici măcar lor.

— Nu mă interesează, vorbi Sandry în vulgară, pentru a o înţelege toată lumea. Tata spunea că nobilimea nu are nici un drept să fie nepoliticoasă. Noi ar *trebui* să fim mai presus de asta. Îşi trânti fundul pe scaun şi se uită la Daja. Nu stai jos? întrebă ea. La cât de mare eşti, nu pari să-ţi permiţi să sari vreo masă.

Pentru prima dată de la scufundarea celei de-a Treia Corăbii Kisubo, Daja zâmbi. Precaută, se aşeză.

— Sper să nu fie alţi nobili ca tine. Avea un ritm vioi în voce când vorbea în vulgară. Nu cred că aş rezista emoţiei.

Novicii începură să care castroane şi farfurii la mese. Orice discuţie cu privire la ceea ce tocmai se întâmplase secă în zăngănitul lemnului şi al metalului.

— Trisana, ascultă-mă – nu mă gândesc decât la interesul tău. Sfânta în robă albastră stătea în faţa ei, blocând lumina. Metodele tale ciudate nu te ajută să te împrieteneşti cu celelalte fete. Ele sunt afară bucurându-se de vremea aceasta splendidă. Ar trebui să faci şi tu la fel. Dacă vrei să se aleagă ceva de tine, ai nevoie de prietenia unor fete care te vor ajuta să cunoşti oamenii potriviţi.

„Tace vreodată din gură?” se întrebă roşcata în timp ce întorcea pagina la carte.

— Ascultă-mă! Sfânta Staghorn o apucă pe fată de braţ şi o trase până când stătu în picioare în loc să atârne în pat. Nu mai sta atârnată! Lasă cartea aia.

Tris încercă să se smulgă din strânsoarea femeii, fără izbândă. Se uită la faţa lui Staghorn cu ochi care scânteiau gri ca gheaţa din spatele ochelarilor.

— Daţi-mi drumul, spuse ea încet.

— Este spre binele *tău,* îi spuse sfânta. Ce i-o fi determinat pe părinţii tăi să te dea la templele Cercului Vieţii…

„Nu mă voiau, aşa că taci din gură, gândi Tris jalnic, cu pielea palidă înroşită de umilinţă. Taci, *taci…”*

De partea cealaltă a camerei, obloanele se izbeau când se închideau, apoi se deschideau brusc.

Staghorn sări şi eliberă mâna fetei.

— Ascultă. Stai în dormitorul ăsta de şase săptămâni şi te porţi de parcă ai fi o prinţesă, ceea ce nu eşti. Staghorn tresări când se trânti o uşă. Trebuie să fii mai drăguţă cu oamenii.

Tris nu putea răspunde. Începuse s-o doară capul, stomacul i se clătină neplăcut. Presiunea îi apăsa urechile până când crezu c-o să explodeze. Camera se clătină în faţa ochilor ei. Asta era foarte diferit de o simplă supărare.

— Voiaţi să ies? icni ea, ridicându-se în picioare. Mă duc? Fugind la uşă, o smuci pentru a o deschide. Poate aţi vrea să veniţi şi dumneavoastră!

Aerul plesnea. Staghorn se legănă.

— Dacă m-ai îmbolnăvit…

Un urcior alunecă de pe o noptieră şi se sparse pe podea. O imagine din metal şi email a Yalinei, zeiţa apei, căzu de pe raftul pe care stătea. În colţ, un dulap nefixat căzu.

Staghorn fugi pe uşa pe care Tris încă i-o ţinea deschisă.

— Cutremur! ţipă sfânta. E un cutremur!

— Observă ea, bombăni Tris, urmând-o afară.

Pământul se opri aproape imediat, dar locuitorii Cercului Spiralat rămaseră afară ceva timp, în cazul în care ar fi început alte zdruncinări. Mulţi erau îngroziţi: era cel mai mare cutremur de mai bine de un an. Era un indiciu al unui cutremur mai mare care urma să vină?

Tris căscă. Durerea ei trecuse odată cu cutremurarea pământului, credea că frica tuturor celorlalţi era stupidă. În afara vasului spart şi a dulapului din pin distrus, nu existau stricăciuni severe – nu destule pentru zarva care se făcea, credea ea. De asemenea, era sigură că nu avea să fie un cutremur mai mare în acea zi, deşi nu putea spune cum de ştia.

Uitându-se în jur, văzu că Staghorn purta o discuţie cu celelalte două sfinte care supravegheau dormitorul principal al fetelor, vorbind repede şi privind-o pe Tris. Încordându-şi urechile, roşcata auzi:

— Ştia că vine.

Era suficient. Auzise oameni spunând astfel de lucruri despre ea de multe ori. După asta urma „Noi/Eu nu o vrem/vreau aici”. Cu cartea în mână, Tris merse spre spatele grădinii. Fără să o vadă sfintele, se căţără pe gardul scurt şi fugi spre cea mai mare bibliotecă a Cercului Spiralat.

În dormitorul principal al fetelor, la două săptămâni după prima ei masă cu Sandry, Daja decise să facă o plimbare târzie înainte ca sfintele să cheme pe toată lumea înăuntru pe timpul nopţii. Mersese foarte mult zilele acestea, simţindu-se închisă între zidurile Cercului Spiralat groase de trei metri şi jumătate. Îşi dorea să fie la bordul unei corăbii micişi puternice care să se îndrepte spre sud, prin Strâmtoarea Lungă şi Râul de Foc, în marea întindere a Oceanului Fără Sfârşit. În ultimii ani se auziseră zvonuri despre existenţa unor insule în Oceanul Fără Sfârşit, pline de animale ciudate şi băştinaşi cu pielea din cupru. I-ar fi plăcut să le vadă.

Nu îi plăcea să-şi vadă toiagul, rezemându-se de perete între pat şi noptieră. Capătul din bronz lucea ca aurul, întorcându-i reflecţia distorsionată. Se săturase de el şi de tot ce reprezenta.

Lăsându-l acolo, plecă afară. Soarele se afla sub zidurile care înconjurau comunitatea templului, lăsând umbrele să se adune înăuntru. Se orientă. Acolo era turnul pe care localnicii îl numeau Centrul, centrul posomorât al Cercului Spiralat, îndreptat spre cerul senin.

Daja plecă, croindu-şi drum printre multitudinea de grădini mici care erau puse între toate clădirile dintre ziduri. Deşi încerca să se gândească la altceva, nu putea să uite că fierăriile Cercului Spiralat erau doar la o aruncătură de băţ de ea. O clipă, se gândi că simţea căldura focurilor fierăriei pe piele şi inspiră izul înţepător al fierului şi al alamei.

Întotdeauna, interesul ei pentru prelucrarea metalului reprezentase o ruşine pentru familia ei. A fi interesată în continuare, în timp ce ei dormeau sub valuri, părea o lipsă de loialitate.

Încerca atât de tare să nu se mai gândească la fierarii pe care nu ştia că-i avea lângă ea până când o voce răguşită mârâi:

— Prindeţi negustorul împuţit.

Daja se întoarse, fiind atentă acum, dar prea târziu. Braţe dure o prinseră şi o traseră între magazia unui grădinar şi una dintre spălătorii. Mai multe mâini încercară să-i acopere gura. Îşi smuci capul şi lovi cu picioarele. Lovi ceva tare, şi o voce – a unui băiat, crezu ea – scânci.

— *Kaq!* mârâi ea, la fel de furioasă pe ea pe cât era şi pe ceilalţi. Cum putuse fi atât de neatentă?! Vă e *frică* de o luptă adevărată...

— Închideţi-i gura! îndemnă cineva, o fată. Era o altă ocupantă a dormitorului în care dormea Daja. Dacă aud…

— Nimeni nu te vrea aici, negustoareo! spuse cel care o prinsese din spate, suflând greu.

Daja se zbătu, încercând să se smulgă.

— Ne împuţi aerul…

Lovi altceva, ceva moale. Cineva începu să vomite.

O lumină străluci, mai puternic chiar decât lumina soarelui, printre aceste umbre: Niko stătea în intrândul dintre clădiri şi drum, cu mâna ridicată strălucindu-i. Era însoţit de femeia experimentată şi încrezătoare care era Sfânta Superioară răspunzătoare de Cercul Spiralat, Moonstream.

Atacatorii Dajei – trei fete şi doi băieţi – fugiră. Daja se împiedică şi căzu când băiatul care o ţinea îi dădu drumul.

Mâini la fel de închise la culoare ca ale ei o ajutară să se ridice în picioare. Daja se trezi uitându-se în ochii înţelepţi, căprui ai lui Moonstream.

— Eşti rănită? întrebă femeia în vârstă. Vocea ei era clară, joasă şi blândă.

— Doar în mândrie, mormăi Daja. Am fost proastă şi *kaqii* m-au prins.

— Speram ca elevii noştri să fie mai deschişi la minte în ceea ce-i priveşte pe negustori. Sunt dezamăgită că m-am înşelat aşa de tare. Acum, fiind sigură că Daja nu era rănită, vocea lui Moonstream deveni seacă şi lipsită de emoţie. Îşi băgă mâinile în mâneci şi se uită la Niko. Poate că dormitorul fetelor *nu este* locul potrivit pentru Daja. Vreau să se simtă în siguranţă acolo unde locuieşte.

— La Disciplină, atunci? sugeră Niko. Nu, nu este o pedeapsă, se grăbi s-o asigure pe Daja. Este numele unei case mai mici, aproape de Templul Pământului.

— O să te muţi acolo mâine la prima oră, spuse Moonstream. Puse o palmă rece, uscată pe obrazul Dajei. Fata simţi o aromă de scorţişoară pe pielea sfintei. Crezi că vei fi deranjată în noaptea asta?

Daja dădu din cap în semn că nu. Necazul venea noaptea doar sub formă de vorbe. Sfintele care aveau grijă de fete verificau paturile prea des pentru a fi timp pentru vreo lovitură.

— Disciplina ţi se va potrivi mai bine, Daja. Niko puse un braţ pe umerii ei. În primul rând, o să ai propria cameră. Intimitatea

poate fi în sine o binecuvântare.

„Sunt condamnată să-mi petrec tot restul vieţii printre *kaqi,* gândi fata cu tristeţe, întorcându-se în dormitor. Pentru mine nu au mai rămas binecuvântări.”

Când deschidea uşa, o auzi pe Moonstream spunând:

— Acum... vreau să-i găseşti pe cei care au făcut asta.

Singura problemă cu adăpostirea sub pat, după cum descoperi Briar în a treia sa noapte în dormitorul băieţilor, era că nu existau ieşiri cu adevărat sigure. Acasă, nimeni nu se putea furişa în spatele lui cum făcură acum ceilalţi băieţi, blocându-i pe două părţi ale patului în timp ce-l trăgeau afară prin a treia. În Sotat, ar fi coborât printr-un tunel şi prin labirintul canalelor înainte să-i blocheze intrarea principală.

Era atât de preocupat să-şi examineze plantele furate în acea zi, încât nu-i auzi venind. „O să-mi merit loviturile, gândi el, ochii gri-verzui neoferind nici un indiciu cu privire la sentimentele sale. Să las o adunătură de bălălăi cu picioarele murdare să mă înhaţe!”

Doi dintre ei îl ridicară, prinzându-l de braţe. Guralivul gras de la trei paturi mai încolo stătea în faţa lui, cu mâna în şold. Băgă arătătorul celeilalte mâini în faţa lui Briar.

— Mi-ai furat acul de la mantie, momeală pentru spânzurătoare! ţipă el. Îl vreau înapoi!

Briar ştia despre ce ac era vorba; băiatul îl arătase la toată lumea cu o zi înainte.

— *Eu?* întrebă el îngrozit. Să fur bucata aia minunată? Nu merită strădania, având în vedere că nu ar costa mai mult de câţiva bănuţi de cupru!

— *Mincinosule!* ţipă acuzatorul. M-a costat două semiluni de argint.

Briar ridică din sprâncene.

— Vopsea argintie, tinichea şi o perlă din sticlă? Atunci ai fost furat, şi furat bine.

Doi dintre ceilalţi băieţi ridicară lada mică de haine de la capătul patului, vărsându-i conţinutul pe podea. Altcineva trase afară totul din bârlogul lui Briar şi umblă printre bucăţelele verzi pe care Briar le examinase.

— Uitaţi-vă la asta! spuse el, râzând. Ţi-a spus cineva că plantele au *valoare,* scursură de stradă?

— Aici e răutatea!

Unul din cei doi care-i căutau în lada de haine ridică două dintre cuţitele pe care Briar le luase în drumul său spre Cercul Spiralat.

— Plănuiai să ne omori pe toţi în somn şi să ne jefuieşti?

Degetul liderului împunse în continuare, lovindu-i răutăcios în nas pe Briar.

Ca un fulger, Briar sări înainte şi muşcă degetul acuzator. Victima ţipă în timp ce el se ţinea strâns. Cei doi care-l ţineau îi răsuciră braţele la spate. Briar scăpă de unul, lovindu-i genunchiul până când băiatul căzu. Dând drumul degetului liderului, Briar izbi celălalt băiat agăţat de el cu spatele capului. Victima sa căzu pe spate, cu nasul sângerând.

Căzând, Briar se rostogoli de lângă băieţi, o mână îndreptându-se spre o gleznă şi una spre o subsuoară. Sărind în picioare, le arătă cuţitele.

— Staţi departe, behăitorilor, dacă nu vreţi mai multă gură decât aveţi deja, mârâi el.

O moliciune, ca nişte nori, îi învălui braţele, ţintuindu-i-le de corp. Nu o putea vedea, dar o *simţea* scurgându-i-se pe picioare. Când se încordă, îi pocni picioarele unul de celălalt, dezechilibrându-l. Se zbătu pe măsură ce cădea, fără rezultat.

Un picior îl rostogoli. Tăcu, văzând cine stătea deasupra lui: doi sfinţi. Amândoi purtau veşmintele galbene ale Templului Aerului, răspunzători cu dormitorul, dar tivul robei femeii era căptuşit cu negru.

— *Ştiam* că asta se va întâmpla când l-au primit aici pe golanul ăla! Sfântul bărbat îl ridică pe Briar de cămaşă. Eşti dat afară din dormitorul ăsta. Dacă ar fi după mine, ai fi dat afară şi din Cercul Spiralat.

— Ce mi-aţi făcut? mârâi Briar în timp ce sfânta încerca să-i smulgă cuţitele din mâini.

Zâmbi:

— Nu-ţi plac Brăţările de Aer, băiete? întrebă ea. Nu ai mai văzut o astfel de magie până acum?

Briar înţepeni. *„Magie?* Dar asta-i escrocherie!”, gândi el, şocat. Apoi se uită la trupul său. O escrocherie pe care nu o putea vedea îi lipi picioarele unul de celălalt şi mâinile pe lângă corp. Când femeia smuci din nou, dădu drumul cuţitelor. Vremea luptei luase sfârşit.

— Mi-a furat acul mantiei! ţipă acuzatorul iniţial. M-a costat trei astreli de argint.

Dacă prietenii săi observară schimbarea preţului, o ţinură pentru ei.

Briar oftă.

— Iar eu *ţi*-am zis că nu mă voi înjosi. *Ăla*-i behăitorul care s-a păcălit cu el. Îl arătă cu capul pe băiatul care râsese de plantele lui. Este sub perna lui.

Băiatul pe care îl acuzase tresări. Doi băieţi se duseră la patul lui şi-i ridicară perna. Acolo se aflau acul furat, precum şi nişte comori mărunte care aparţineau celorlalţi băieţi.

— El le-a pus acolo! ţipă adevăratul hoţ. El... el ştia că suntem pe urmele lui şi... şi le-a pus pe patul meu!

— Ai jura în sensul ăsta în faţa unui Grăitor de Adevăr? întrebă sfânta. Unul dintre cei mai buni se află aici în vizită, Onorabila Moonstream. Aş vrea să văd vrăjile pe care le foloseşte.

Hoţul înghiţi în sec şi dădu din cap că nu.

— Oricum ar fi, îl vreau pe *el* afară de aici, izbucni bărbatul care-l ţinea pe Briar. Îl scutură tare pe băiat. Cuţitele nu-şi au locul într-un dormitor de băieţi.

— Depinde de dormitor, bombăni Briar. Legăturile invizibile din jurul picioarelor dispărură, iar cei doi sfinţi îl împinseseră brusc spre uşă.

Tris Chandler se aplecă pe pervazul geamului clădirii administraţiei Cercului Spiralat, uitându-se la nori. Prin uşa închisă a biroului Sfintei Superioare, auzi plângerea lui Staghorn. Sfânta o voia plecată din dormitorul fetelor.

„Iar începe, gândi Tris supărată. Nu te vrem... mişcă-te."

Nori de furtună se adunară, împovăraţi de ploaie şi tunete. Fulgerele dansau în ei, crescând pe măsură ce săreau de la o curbă la alta, prinzând putere cu fiecare salt. Aproape că putea mirosi mireasma slabă, rece a lor; odată cu apropierea ei, părul de pe mâini o furnica.

Crrrrracccc!

Fulgerul trăsni zece metri mai încolo, făcând scrum un copac tânăr. Urechile fetei ţiuiră; fiecare fir de păr din cap i se ridicase. În birou, Staghorn ţipă îngrozită.

Tris zâmbi.

— Eşti în regulă, Tris? întrebă tare o voce blândă, familiară, de bărbat. Te uitai exact la el.

Încercând să-şi îmblânziră buclele roşii sârmoase, Tris îl ignoră pe Niko.

— E ciudat să vezi un fulger trăsnind un copac mic când sunt şi copaci înalţi şi clădiri la îndemână, adăugă el de această dată.

Tris îşi împinse ochelarii mai sus pe nasul ei lung şi se întoarse pentru a se uita la fostul ei tovarăş de călătorie. Trebui să se lase pe spate pentru a o putea face; era cu un metru mai înalt decât metrul ei şi treizeci de centimetri.

— Ce au a face clădirile şi copacii cu asta? întrebă ea.

Fulgerul trăsneşte lucrul cel mai apropiat de nori, răspunse el.

— Trăsneşte Centrul? întrebă ea, uitându-se la turnul înalt dincolo de Administraţie.

— L-a trăsnit, dar Centrul este protejat. Este o vargă pe vârful turnului cu ceas, ataşată la un fir care coboară până-n pământ. Fulgerul este atras mai întâi de fir, iar firul îi duce văpaia în pământ, unde se stinge. Excepţie făcând, se pare, într-o zi ca asta, când fulgerul a fost invitat să trăsnească în altă parte.

— Îl aud cumva pe Niko? Onorabila Moonstream deschise uşa şi se uită afară. Buzele sale de un purpuriu-închis zâmbiră în semn de bun venit; ochii săi căprui sclipiră. Vino aici, am nevoie de tine.

Tris se întoarse la geam.

O mână – caldă, solidă, aproape reconfortantă – se rezemă de umărul ei. Înainte să scape de ea, Niko spuse:

— Magii au o regulă foarte înţeleaptă: înainte de orice altceva, *nu face rău!*

Înainte ca ea să se poată gândi la un răspuns, Niko intră în biroul Sfintei Superioare şi închise uşa.

Uşa dinspre exterior se izbi; încă doi musafiri năvăliră înăuntru. Unul era o sfântă palidă, transpirată într-un veşmânt albastru al Templului Apei. Tris ştia că ea era răspunzătoare pentru Potirul de Mărgăritar, în care locuiau fetele bogate. Însoţitoarea ei era de vârsta lui Tris.

— Stai *acolo,* departe de geam, îi spuse sfânta acuzatei ei. Nu vreau să te lovească fulgerul până *nu* mai eşti problema mea – *lady.* Zeii să ne binecuvânteze, a fost pe aproape. Îşi împinse însoţitoarea pe o bancă lângă zid, apoi se năpusti în birou fără să bată la uşă. Onorată Moonstream, mi-a ajuns! ţipă ea şi trânti

uşa.

— Ai văzut fulgerul ăla? Fata cea nouă era mai mult exaltată decât speriată. Mi s-a zbârlit părul în cap. Credeam c-o să-şi ia zborul! Dacă vorbele sfintei o supăraseră, nu se vedea. Nu am fost *niciodată* atât de aproape de unul!

Tris o cercetă pe străină, fiind o comerciantă pursânge, la fel ca restul familiei ei, ştia că vestimentaţia celeilalte fete – o robă cu mâneci negre, cu o rochie albă din bumbac cu mâneci bufante – era scumpă. Fiecare centimetru al nou-venitei, vălul negru, perfect de pe părul ei şaten-deschis, până la broderiile aurii de pe papucii ei mici, toate trădau sânge vechi şi bani vechi.

Fără nici un cuvânt, Tris se întoarse la geam. Această nobilă avea să-şi afle greşeala cât de curând. Avea să-i fie ruşine să-şi aducă aminte că vorbise cu o fată de comerciant.

— Este doar fulger, răspunse ea.

Fata veni la ea.

— O, uite, săracul copac a fost prăjit.

Se aplecă prin ramă înflăcărată. Banda care-i ţinea vălul alunecă, făcând mătasea neagră să i se umfle pe păr.

Tris zâmbi prefăcut.

Străina întoarse capul. Ochii albaştri ca cerul îi întâlniră pe cei gri ai ei. Instantaneu mâna celeilalte fete apucă vălul.

— *Niciodată* nu stau drepte. Îl smulse de pe cap. Şi nici o oglindă pentru a-l aranja. Oricum urăsc vălurile.

Uşa biroului se deschise. Moonstream ieşi, urmată de sfintele care le aduseseră pe fete acolo.

— Dormitoarele nu sunt locul potrivit pentru voi. Onorata Sfântă zâmbi, invitându-le să-i împărtăşească veselia. Mi s-a spus că, dacă rămâneţi, celelalte fete vor fi demoralizate. Foarte bine. Astăzi vă mutaţi în clădirea Disciplină. Este lângă poarta din nord. Cred că vă va fi mai bine acolo amândurora. Se uită la sfinte. Strângeţi-le lucrurile şi trimiteţi-le la Disciplină. Niko, vrei să le însoţeşti pe Lady Sandrilene şi pe Trisana în noua lor casă?

Bărbatul ieşi din biroul ei. Le cercetă pe fete, netezindu-şi mustaţa.

— Nu credeam c-o să ajungă vreodată la Disciplină – mă gândeam că şcoala va fi de-ajuns, odată ce s-ar fi acomodat.

Vorbi blând, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare.

Moonstream oftă.

— Niko…

— Am încercat să mă acomodez. Sincer, am încercat. Ochii strălucitori ai lui Sandry erau fixaţi asupra lui Niko. O să-mi fie mai bine în locul ăstălalt?

Sfânta răspunzătoare de dormitorul ei pufni dispreţuitor.

— Nu vreau să mă acomodez, bombăni Tris.

Niko îi zâmbi Sfintei Superioare.

— Mi-ar face plăcere să le duc la Disciplină, spuse el.

04

Niko le conduse de-a lungul drumului spiralat de la care venea numele Cercului, mergând pe buclele sale largi în loc să o taie pe una dintre multele poteci drepte existente. Sandry vorbea cu el, mergând cu spatele o perioadă pentru a-i putea vedea faţa.

— De când sunteţi aici? Mi-aş fi dorit să-mi spuneţi că v-aţi întors. E bine să vă revăd.

Niko zâmbi.

— Şi eu mă bucur să te văd. Arăţi bine.

Sandry zâmbi şi aproape că se împiedică de bor – dura ridicată a drumului. Tris o prinse, dându-i drumul când îşi recăpătă echilibrul.

— Mulţumesc, îi spuse Sandry veselă. Uneori sunt atât de ocupată cu vorba, încât uit… eşti bine?

Tris se opri în mijlocul drumului. Roşie în urmă de o clipă, era acum de un gri-albicios.

— Sprijin-o, spuse Niko încet, prinzând o mână de-a lui Tris.

Sandry se conformă.

Sub ei, ca un monstru gigant care se întoarce în somn, pământul se mişcă şi se linişti. Toţi trei se opriră.

Niko se încruntă.

— Altă trepidaţie! A câta e de la Echinocţiul de Primăvară? A cincea?

— A şasea, mormăi Tris.

Faţa ei se îmbujoră când se uită la ea.

Se smulse de lângă el şi Sandry.

— Vrei să-mi vorbeşti despre asta? întrebă el. Nu-mi amintesc să fi deţinut vrăji ca asta pe drumul încoace.

— Nu, nu vreau să vorbesc despre asta! izbucni Tris. Nu mai vorbesc cu nimeni despre nimic!

Îşi şterse faţa transpirată cu mâneca rochiei ei urâte de lână.

Sandry observă că Niko era pe cale să-i mai spună ceva lui Tris, se uită la ea şi păru să se răzgândească.

— Sper că trepidaţiile astea nu sunt semnele unui cutremur mare care va veni, spuse el calm şi le repezi înainte.

Fetele tresăriră şi-şi desenară cercurile zeilor pe piept pentru protecţie.

Părăsind drumul înainte de a ajunge la intrarea nordică a templului, Niko deschise o poartă mică şi le conduse pe o cărare care ducea la o clădire din piatră. Înconjurată de grădini, casa era simplă şi curată, acoperişul era acoperit bine cu paie, obloanele şi uşa erau vopsite cu verde-închis. De fiecare partea clădirii principale, piatra văruită susţinea dependinţe. Una era construită din lemn masiv străpuns de ferestre. Cealaltă era o ramă din lemn cu pânză verticală ferindu-i părţile descoperite.

— Minunat! Sandry cercetă acea dependinţă, curioasă. Pânza era destul de subţire cât să permită luminii să între, dar nu şi insectelor. Mă întreb cum a fost ţesută?

— O poţi examina mai târziu, spuse Niko. Intraţi. Aceasta este Disciplina, noua voastră casă.

Când intrară, un băiat cu părul negru, tăiat grosolan, mirosea ierburi uscate prinse în buchete aproape de mijloc. Văzându-le pe fete, sări în spate, ca şi cum ar fi fost prins făcând ceva rău.

— Bună dimineaţa, Briar, spuse Niko. Ţi-am adus nişte colege de casă.

Băiatul se uită la ele, ochii săi gri-verzui tresărind pe faţa lui maro-aurie.

— O, minunat! răspunse el. Mai multe *fete.*

— Ar putea fi mai rău. Vocea joasă, ritmată veni dintr-o cameră din stânga lui Tris. Ar putea fi mai mulţi *băieţi.*

O fată înaltă, negresă, îmbrăcată într-o haină din stofă roşie şi pantaloni, ieşi la lumină, ducând o ladă de lemn plină cu lucruri. Faţa ei era rotundă şi calmă, înconjurată de un cap plin de cozi scurte. Făcu un semn cu capul spre Niko, care zâmbi.

— Daja! Sandry îi zâmbi. Era bine să vadă o faţă cunoscută. Stai aici?

— De ieri, răspunse cealaltă fată.

— Suntem pedepsite, nu glumă, bombăni Tris. Cum putea sta ea cu un negustor?

— Ai vreo problemă cu mine, *kaq?* întrebă Daja, ochii negri

scânteindu-i.

— Daja! ţipă Sandry, şocată.

Kaq putea fi un cuvânt pe care negustorii îl foloseau pentru a se referi la cei care nu erau negustori, dar în acelaşi timp era un cuvânt *nepoliticos.*

O femeie înaltă într-o robă verde-închis ca ale sfintelor Pământului intră pe uşa laterală. Ca şi Briar, pielea ei avea o culoare maro-aurie. Îşi purta părul creţ şi brunet tuns scurt, iar zâmbetul ei era de un sincer bun venit.

— Niko, mai mulţi criminali disperaţi pentru noi? Cred că fac curat în Centru!

— Sfântă Lark, spuse Niko, aş vrea să faci cunoştinţă cu Sandry şi Tris. Le adăugă nou-venitelor: Lark şi sfânta Rosethorn sunt răspunzătoare de Disciplină.

— Bine aţi venit, amândouă! spuse Lark, rezemând câte o mână puternică pe umerii fiecărei fete. Sper să vă ţeseţi vieţi fericite aici.

Sandry se lăsă într-o reverenţă. Tris încercă să facă la fel, dar şovăi şi aproape căzu. Briar râse zgomotos, iar Tris se înroşi.

— Acesta este Briar, Lark arătă spre băiat, care râcâi un picior gol de podeaua de lemn. Era mai înalt decât fetele cele noi, îmbrăcat în pantaloni zdraveni dintr-o pânză simplă maro şi o bluză albă.

Acolo unde trebuiau să-i fie mânecile erau doar nişte găuri zdrenţuite – le tăiase. Lark arătă spre negustoare. Şi Daja.

— Ne-am cunoscut, rostiră în cor Daja şi Sandry, şi-şi zâmbiră una celeilalte.

— Aici e camera *mea,* anunţă Briar sec, mergând spre o uşă deschisă din dreapta lui Sandry. Am venit primul aici şi o păstrez. Voi, ieduţelor, să nu intraţi!

Dispăru înăuntru.

— Ieduţe? întrebă Sandry, confuză. De ce vorbeşte despre capre?

— Ied este jargonul hoţilor pentru copil, spuse Lark. Acum – mai este o cameră la acest etaj. Se uită la fata neagră. Daja spune că preferă una din camerele de la etaj. Mai avem o cameră goală acolo.

— Propriile camere? întrebă Tris, cu o voce uimită. Credeam că ăsta e un loc pentru pedepse.

— Este pentru cei care sunt – nu se pot acomoda uşor – cu

ceilalţi copii din Cercul Spiralat, răspunse Lark. Lucrurile merg mai bine aici dacă musafirii noştri au propriile camere.

Tris se uită la uşa închisă a băiatului.

— Pot vedea camera de la etaj? întrebă ea, gândindu-se. Vreau să fiu cât se poate de departe de *el!*

— Haide, spuse Daja. O să-ţi arăt, fată de comerciant.

Mergând în spatele camerei principale lungi, urcă o scară abruptă şi îngustă. Tris o urmă.

Lark începu să aşeze masa, care se afla aproape de mijlocul bucătăriei. Întorcându-se spre camera liberă de la parter, Sandry se uită la Briar şi la Niko. Băiatul îl apucă pe Niko, trăgându-l mai aproape. Sandry intră în camera goală şi se ascunse în spatele uşii deschise, ascunsă vederii.

Auzea murmurul răguşit al lui Briar.

— Nu eu am furat lucrurile alea, Niko. Dacă ţi-au zis c-am făcut-o…

— Ştiu că nu ai făcut asta, răspunse bărbatul, la fel de încet. Dar – cuţite, Briar?

— Am nevoie…

— Cuţite?

— Nu ştii ce se…

— Cuţite?

Briar se lăsă păgubaş.

— Le vreau, spuse Niko sec.

Băiatul bombănea, jignit.

— Pe toate, insistă bărbatul.

— Dar nu este sigur, protestă băiatul. Ce fac dacă trebuie să mă apăr?

— Cuţitele, Briar. Dacă le ai, ai, de asemenea, şi tentaţia de a le folosi. *Acum,* te rog.

Gârbovindu-se, Briar îl părăsi pe Niko, iar Sandry smuci o panglică, gândindu-se la ceea ce tocmai auzise. Ridică din umeri apoi. Nu credea că Niko ar duce-o undeva unde ar fi putut fi în pericol. Odată decis acest lucru, se uită prin noua ei casă.

Camera era simplă şi curată, cu pereţii acoperiţi cu un înveliş de var stins. Patul, noptiera, taburetul şi dulapul erau neşlefuite, dar zdravene. Biroul era ceva mai bine făcut, la fel şi scaunul din faţa lui. Geamul din faţă îi oferea o privelişte a potecii care ducea la uşă şi spre drumul spiralat de dincolo de ea.

Mergând la fereastra de pe peretele lateral, se uită afară.

Această vedere era a interiorului dependinţei cu rama de lemn, cea cu pereţii din pânză. Stâlpi lungi fixau obloanele de tavan, pentru a deschide lateralele. Într-o cameră de lucru se aflau două mese lungi, o roată mare de tors şi una mai mică, şi două războaie de ţesut atârnate. Coşurile de pe podea conţineau ghemuri de lână vopsită şi nevopsită, precum şi mosoare şi gheme de lână ţesută, în, bumbac şi mătase. Lângă zidul din spate stătea un război mare de ţesut de podea. Pe ţesătura lui atârna o pânză sclipitoare, modelul nefiind vizibil ochilor ei încordaţi.

„Lark *ţese,* se gândi ea, exaltată. Mă poate învăţa şi pe *mine…*”

Entuziasmul ei se stinse. Ea era Sandrilene fa Toren, o moştenitoare care era rudă cu regalitatea a două ţări. Nimeni nu o lăsase *vreodată* să ţească, sau măcar să mânuiască lâna, bumbacul sau inul. Putea atinge mătasea, dar până şi Pirisi spunea că petrecea mai mult timp cosând decât era indicat – doamnelor trebuia să le placă brodatul doar pentru câteva ore, nu tot timpul. Sfânta Quail de la dormitorul Potirul de Mărgăritar o dojeni pentru starea degetelor ei din cauza cusutului aproape continuu şi o pedepsi la trei nopţi de dormit cu mâinile înfăşurate în unt şi bumbac.

„Poate Lark va fi altfel, gândi ea, cu speranţe scăzute. *Poate*.”

Tris îşi scoase capul prin fereastra lungă a camerei goale de la etaj. Jos, după magazia de lemn din lateralul primului etaj, era o grădină care îngrădea spatele şi lateralele casei. O persoană într-un veşmânt verde îngenunche între rândurile de plante. Fata făcu o grimasă; spera să nu se aştepte nimeni ca ea să se ocupe de grădinărit. Ura praful.

Dincolo de grădină era viţă-de-vie, ceea ce însemna albine – alt lucru de evitat. După aceasta… ochii ei întâlniră zidul care înconjura comunitatea templului. Construit solid din piatră gri, se ridica şapte metri în aer. Erau acolo trepte care duceau în vârf – unele înguste, pe zid, la fiecare o sută optzeci de metri. Odată la trei sute şaizeci de metri, un turn mic şi solid se ridica deasupra potecii de sus.

Tris clipi. Cineva care se urca în vârful zidului ar fi fost în calea oricărei furtuni care ar fi venit. Vânturile ar bătea pur, venind dinspre mare sau câmpuri, fără străzi şi clădiri pentru a

le prinde şi a le lua din putere. Ca fată de la oraş, ştiuse întotdeauna că aerul pe care-l simţea, chiar şi de pe acoperişuri, era îmblânzit pe măsură ce trecea peste ziduri înconjurătoare pentru a aduna mirosurile oamenilor ocupaţi, nu mirosul de pământ, mare sau piatră.

Privind în jos, zâmbi. Acoperişul magaziei de sub fereastra ei era uşor accesibil. Pământul nu trebuia să fie prea departe.

— O vrei? întrebă negustoarea din uşă. Cealaltă e bună pentru mine dacă-ţi place asta.

Nu mă deranjează. Dându-şi seama că este pe jumătate ieşită pe fereastră, Tris se trase înăuntru. Asta pare drăguţă. Se prăbuşi în pat şi se lăsă pe spate pentru a privi tavanul.

„Asta-i locul nostru de pedeapsă, gândi ea, uitând că Daja încă era acolo. Dacă sunt dată afară, nu am unde să merg. Nimeni din Capchen nu mă vrea. Mai bine m-aş feri de probleme, atunci, dacă pot. Dacă nu se întâmplă nimic… numai că tot timpul se întâmplă ceva. Şi ce face Niko aici iar? se mai întrebă ea. Credeam că trebuia să se ocupe de nişte «misiuni speciale» primăvara asta… asta dacă nu le-a terminat pe toate.” Oftă, mintea îi turuia în continuare fără oprire.

Daja văzu că roşcata era pierdută în vise. *Kaqii,* gândi ea, întorcându-se în camera ei. Se uită la tine doar când vor ceva.”

Trecu o mână tandră peste cutia ei – *surakul* – de la capătul patului. Cu simbolul familiei Kisubo marcat adânc în piele pe toate părţile, oriunde l-ar fi pus, ştia că este acasă. O slujise tot drumul până la Cercul Spiralat.

Cu blândeţe, Daja mângâie imprimeul Kisubo cu un deget. „Dacă dau greş aici, unde pot merge? se gândi ea, fără să ştie că şi Tris se întreba acelaşi lucru. Sunt *trangshi,* fără familie, fără loc.”

„Atunci nu trebuie să dau greş, îşi spuse, trăgând adânc aer în piept. Poate nu va fi chiar atât de rău. Îmi place destul de mult Sandry, şi vorbeşte negustoreasca.”

— Bună, Sandry stătea în prag, de parcă gândurile Dajei o chemaseră. Asta-i noua ta cameră?

— Ce întrebare prostească!

Daja merse la cutia pe care o aduse sus şi scoase recipientul cu tămâie, sfeşnice şi imagini cu zei. Ducându-le pe o masă mică din colţ, începu să le aranjeze.

— *Sunt* prostuţă câteodată, recunoscu Sandry. Cel puţin aşa

spunea mama.

— Dacă ştii, te poţi opri.

Cu grijă, Daja puse o lumânare în spatele imaginii lui Koma.

— Atunci tu nu ai fost prostuţă niciodată, altfel ai şti că se strecoară fără nici un avertisment.

Uimită, Daja se uită la cealaltă fată şi văzu că ochii ei albaştri dansau de bucurie.

— O, *tu,* spuse ea, fluturând o mână. Intră. Stai jos.

— Mulţumesc. Sandry merse să deschidă un geam şi se aşeză pe pervaz. E drăguţă casa asta?

— Sunt aici doar de o zi, dar… păi, Lark este prietenoasă. Daja aprinse un beţişor de tămâie în faţa plăcii de lemn gravate cu numele membrilor familiei ei. O să-ţi placă de ea. Rosethorn, cealaltă sfântă? Este ca… păi, sunt numiţi porci spinoşi…

— I-am văzut. Sunt ca porcii sau ca marmotele cu spatele plin de ace lungi.

— I-ai văzut într-o menajerie?

— Nu, în Bihan, acum trei ani. În pădure. Părinţilor mei… se opri, apoi continuă, cu o veselie forţată… le plăcea foarte mult să călătorească.

— Şi cum de ai venit aici, dacă ai fost în Bihan?

— O, unchiul meu locuieşte în Summersea. Se uită pe geam. Părinţii mei au murit toamna trecută, când a fost varicela în Hatar, şi el era cea mai apropiată rudă. Restul familiei mele este în Namorn.

Ca şi cum ar fi auzit pentru prima dată, Daja îşi aminti ce le spusese Sandry acelor fete doar cu două săptămâni în urmă: „… *nepoata Maiestăţii Sale, Ducele Vedris al acestui tărâm al Emelanului, şi verişoara înălţimii Sale Imperiale, împărăteasa Berenene a Imperiului Namorn”.* Dacă acum Sandry vorbea de rudele ei ca despre nişte oameni obişnuiţi, nu trebuie să fi vrut ca toată lumea să ştie că era aproape regină.

— Deci ăsta-i motivul pentru care porţi aproape numai negru, remarcă Daja. Cineva mi-a spus odată că aceşti *ka…* oamenii de pe uscat poartă negru pentru a jeli.

— Şi tu la fel, văd.

Fluturarea mâinii lui Sandry viza hainele celeilalte fete.

Daja îşi netezi tunica roşie.

— Eu…

— Negustorii jelesc în *roşu?* întrebă o voce, batjocoritor. Briar

stătea în uşă, rezemându-se de glaf. Ce fel de lucru barbar e ăsta?

— Roşul este pentru sânge, explică Daja. Nu era jignită de tonul lui. *Kaqii* erau ignoranţi. Nu se putea aştepta să fie cineva la fel de bine-crescut ca oamenii adevăraţi. Chiar şi un… începu ea să spună, dar şi schimbă termenul când întâlni privirea lui Sandry. Chiar şi un scormonitor în noroi ca tine ar trebui să ştie măcar atât. În negustoreşte, îi spuse celeilalte fete: Şi el este un *kaq.*

— Nu mi-am petrecut viaţa cu degetele în urechi, rosti Briar într-o negustorească stângace, dar clară. Şi nu sunt prost. Întorcându-se la vulgară, adăugă: Nu pot să-mi dau seama cum de nu vă spargeţi dinţii în flecăreala aia.

Daja îi arătă toţi dinţii, într-un rânjet mare, ameninţător.

— Dinţii noştri sunt mai puternici decât ai voştri, d-aia.

Sandry interveni înainte ca băiatul să poată răspunde.

— Dacă trebuie să împărţim aceeaşi casă, nu ar trebui să încercăm să ne înţelegem?

— Nu-ţi bate capul cu el, o sfătui Daja. Este doar necioplit şi ignorant.

— Nu atât de ignorant pe cât credeai acum un moment, o tachină el.

În spatele său, Tris anunţă.

— Sunt lihnită. Când mâncăm?

— Prânzul este servit! strigă Lark de jos.

Tris fugi spre scări. Briar se grăbi s-o prindă, dar ajunse înaintea lui la masă.

— Ar fi mai bine să stăm cu ochii pe el, îi spuse Daja lui Sandry, închizându-şi uşa la cameră când ieşiră.

Sandry se încruntă la ea, confuză. Daja bătu pe membrana dintre degetul mare şi arătător.

— Poartă dublul X – de două ori hoţ. Ar fi mai bine să stea departe de lucrurile *mele.*

Un cap închis la culoare apăru în deschizătura prin care treptele pătrundeau prin podea – Briar nu mersese până jos.

— Crezi că sunt un indolent, ieduţo? *Toată lumea* ştie că negustorii îşi blestemă lucrurile, astfel încât cei care le şutesc să sfârşească într-un mod îngrozitor. Sunt mai deştept d-atât.

— Şutesc? întrebă Sandry, păşind pe scară. Ce-i asta?

Briar sări jos, din calea ei.

— Fură. Îl şuteşti, îl furi.

— Minunat, tărăgănă Tris. Era deja jos şi tăia felii dintr-o bucată de pâine brută. Lark puse mâncarea pe masa de lemn, în timp ce Niko ridica un urcior de lapte din cutia pentru răcit de pe podea. O să învăţăm jargonul hoţilor.

— Măcar tu vei fi *învăţat* ceva, în loc să fii o behăitoare tot restul vieţii, răspunse băiatul.

Lark îi zâmbi.

— Briar, îi spui te rog lui Rosethorn că este prânzul? Stai după ea să nu uite să vină.

Se dădu un pas în spate. Numai mâncând cina şi micul dejun cu Rosethorn, îl făcură deja prudent faţă de ea.

— Dacă mă muşcă?

Lark se uită la el cu o nerăbdare blândă, ca şi cum el ar fi trebuit să ştie deja răspunsul.

— Muşc-o şi tu.

Fără nici o tragere de inimă, Briar ieşi în teritoriul lui Rosethorn. Poteca dintre rândurile de lucruri verzi fără nume era măturată bine. Coborî pe ea, atent să nu atingă nici măcar o frunză. Într-un anume fel, grădina asta era diferită de cele pe care le văzuse pe drum, diferită chiar şi de celelalte grădini dintre aceste ziduri. Aceste plante păreau mai reale, mai de *acolo.* Fiecare stătea pe propria movilă de pământ, deschizând frunze spre soare, ca o bucată de magie vie.

De mult timp îşi dorea să le atingă. Frica îl făcuse să aştepte. Rosethorn spusese că dacă el sau Daja doar *respirau* peste o plantă, aveau să atârne luni de zile agăţaţi de glezne în fântână.

O crezuse. Rosethorn era foarte convingătoare. De asemenea, era de negăsit. Se opri, ascultând. Sfinte îmbrăcate în galbenul Templului Aerului mergeau de-a lungul drumului spiralat, vorbind încet. Undeva lătră un câine; o capră behăi. În spatele acestor lucruri, se afla bâzâitul a nenumărate albine. Cufundării mari din clădirile de peste drum erau de data aceasta tăcuţi, păsările ţesător fiind plecate la propriul prânz. Ar fi auzit pe oricine ar fi venit.

La stânga sa, cineva trecuse frânghii peste cap. Din ele, cordoane se întindeau la araci înfipţi în pământ. Plante îngemănate înfăşurau cârcei subţiri în jurul fiecărui cordon. „Tolomaci, gândi el, cercetându-le. Ce o să facă viile alea, s-o ia la fugă?”

Se uită iar în jur. Încă nu era nici o urmă de Rosethorn. Cu atenţie, cu delicateţe, păşi în brazda care se afla între două rânduri de plante legate, cu picioarele goale scufundându-i-se în pământul proaspăt arat, oarecum umed. Mişcându-şi degetele în pământ, vru să sape rădăcinile ca nişte aţe, pentru ca ele să bea din pământ şi să-i întoarcă salutul. O albină, cu corpul gros şi dungată cu negru şi maro, îi bâzâia în jurul capului, întrebându-se ce-l ţinuse înăuntru atâta timp.

Nu ştia cum să vorbească cu albinele, cu atât mai puţin cum să explice un lucru atât de complicat ca sfânta Rosethorn. În schimb, îngenunche pentru a privi mai îndeaproape plantele captive. Atingând frunzele delicate cu mâini atente, le simţi plăcerea de a sta în soare, udate şi săpând în pământul bogat, crescând mândre, fără insecte care să le molfăie părţile delicate. Cordoanele le ajutau să se expună mai mult la lumină. Toate plantele aproape cântau de fericire, făcând treaba pentru care erau făcute. Îl întâmpinau, desprinzându-se de pe cordoanele lor pentru a i se încolăci în schimb în jurul degetelor, picioarelor şi braţelor.

— Ce dra…

Tresărind, Briar se uită în jur şi-n sus. Rosethorn stătea pe potecă, cu veşmântul verde împânzit de pământ şi pete, cu un coş într-o mână, plin de plante moarte. Ochii ei căprui-închis scânteiau. Fiecare nerv îi ţipa s-o ia la fugă de bătaia previzibilă, dar se blocă, în schimb. Fuga însemna să rupă plantele încolăcite pe el, poate chiar să se împiedice de ele şi să le strivească.

Ea văzuse asta şi aştepta să iasă dintre ele înainte să-l lovească. Faptul că-l aştepta o bătaie era evident; orice adult pe care-l întâlnise, în afară de Niko, lovise toţi copiii pe care-i cunoştea. Cauza varia – băutură, furie, droguri, faptul că puştiul stătea în cale –, dar rezultatul era întotdeauna acelaşi. Aşteptă pălmuirea sau îndemnul de a ieşi de acolo, *acum!*

Nici unul din gesturi nu veni. După o clipă sau două, riscă să se uite la ea.

Ea se încruntă tăcută, acum mai mult confuză decât nervoasă. Ochii ei erau fixaţi pe *el,* nu pe plantele ei. Un picior bătu uşor pe pământul bătătorit al potecii, ca şi cum se gândea.

Lucra desculţă.

Ochii lui Rosethorn îi urmară pe ai lui. Când îşi văzu propriile

degete goale, zâmbi strâmb.

— Acum să trimit un mesager pentru *amândoi?* strigă Lark din spatele uşii.

Rosethorn îi întinse o mână murdară.

— Ieşi de acolo!

— Nu şi dacă o să mă loveşti, răspunse el. Nu sunt un prostănac.

Îşi ridică mâna liberă.

— Să mă trăsnească Mila dacă mint.

Credinţa lui în zei nu era puternică, dar Mila era zeiţa *ei,* la urma urmelor, cea pentru care renunţase la a duce o viaţă normală. Chiar când era pe punctul de a ieşi, i se păru că înţelege păcăleala.

— O să mă atârni în fântână.

Rosethorn oftă. Piciorul acela bătu din nou, acum de nerăbdare.

— Nu, nu voi face asta. Ud grădina aceasta cu apa din fântână, nu am de gând s-o otrăvesc.

Avea sens. Cu atenţie, Briar încercă să se ridice. Plantele îşi măriră strânsoarea în jurul noului lor prieten.

— Opriţi-vă! mârâi Rosethorn, fluturându-şi mâna la plante. Ştiţi mai bine de atât. Purtaţi-vă frumos!

Cârceii îi eliberară braţele şi gleznele, întorcându-se la cordoanele care le îndreptau spre soare. Când Briar fu eliberat, păşi pe potecă, ghemuindu-se când sfânta se întinse şi-l apucă de bărbie într-o strânsoare dură şi murdară. Stătea atât de aproape, încât observă că era cu un braţ mai înaltă decât el, care avea în jur de un metru şi jumătate. La aproximativ treizeci de ani, avea umerii laţi, picioarele lungi, şi un maxilar pătrat, solid. Părul ei castaniu-auriu era aranjat aproape de cap în părţi, şi îndreptat îngrijit pe partea stângă. Le vorbise puţin în ziua precedentă lui şi Dajei, excepţie făcând ameninţarea cu privire la grădina ei. Acum îi cerceta ochii dintr-un anumit motiv; nu era sigur care.

În cele din urmă, îi dădu drumul şi merse apăsat spre casă. Ajungând la fântână, scoase o găleată plină cu apă.

— *Haide,* băiete! strigă ea, văzând că nu se mişcase. Să ne spălăm.

Masa mare din lemn fusese trasă de la perete. Băncile, cu

picioarele prinse cu balamale pentru a putea fi pliate şi băgate sub masă, erau fixate pe părţile lungi ale mesei, în timp ce taburetele erau puse la ambele capete. Niko împărţea banca cu Daja şi cu Sandry. Era clar că Lark şi Rosethorn urmau să folosească taburetele. În dorinţa ei de a pune masa între ea şi negustoare, Tris văzu că împărţea banca doar cu Briar. Acesta îi întoarse privirea aspră cu una de-a lui. O şterseră cât de departe se putea unul de celălalt.

Lark şi Rosethorn îşi încrucişară mâinile, punându-şi palmele pe umeri, şi rugară zeii să le binecuvânteze mâncarea. Când terminară, adulţii începură să treacă farfurii cu mâncare în jurul mesei.

— Abia aştept să înceapă să apară legumele, spuse Rosethorn cu un suspin. Mai ales roşiile.

— Ce sunt alea? întrebă Sandry.

— Legume, spuse Rosethorn pe un ton vioi, luându-şi pâine şi dându-i farfuria lui Briar. Aduse din partea îndepărtată a Mării Nesfârşite.

Băiatul apucă trei felii şi-i împinse farfuria lui Tris.

— Rosethorn este singurul grădinar care poate să le crească cu succes în această parte a Nesfârşitei, până acum, le spuse Niko lui Tris şi Sandry.

— Sfântul Crane încearcă să le crească în sera lui, spuse Rosethorn făcând cuvântul „seră“ să sune ca o „grămadă de bălegar”. Până acum a eşuat, zâmbi foarte frumos.

— Ce este o seră? întrebă Briar.

Turnă ulei de măsline şi oţet aromatic pe pâine. Făcuse un obicei din a înmuia pâinea mai întâi, după ce odată îşi pierduse un dinte de lapte într-o coajă. Aici, unde pâinea era moale, uleiul şi oţetul îi dădeau aromă.

Rosethorn îl privea.

— O seră este o clădire făcută în întregime din sticlă…

— În întregime din sticlă? şopti Daja, cu ochii căprui imenşi. Dar asta-i *scump!*

— Şi nebunesc. Crane crede că poate creşte fructe şi legume şi-n afara sezonului în a lui – şi poate, adăugă Rosethorn la repezeală, când Lark se uită aspru la ea. Numai că nu au cine ştie ce gust. Şi nu poate creşte roşii deloc.

Briar privi în jos ca nimeni să nu-i poată citi interesul din ochi. „Deci Niko spunea adevărul, iar ei chiar creşteau plante într-o

clădire aici!” Se întrebă când ar putea să fugă să vadă minunea cu ochii lui.

Lark se întoarse spre Niko şi-l întrebă:

— Cât stai la noi de data aceasta?

— Cel puţin pe timpul iernii, mărturisi şi sorbi o ceaşcă cu lapte. Excelenţa Sa ducele m-a rugat să mă uit la farul portului, şi Consiliul Templului are câteva treburi pentru mine. Una dintre ele este să împrospătez cristalele din locul pentru văzut. Mai e şi cercetarea pe care trebuie s-o fac în biblioteci. Uitându-se la Tris, spuse: Odată ce încep să fac asta, poate ai vrea să vii cu mine să-ţi fac cunoştinţă cu bibliotecarii.

Tris privi în farfurie. Pe drumul din Capchen, îi spusese despre bibliotecile Cercului Spiralat, cunoscute în toate ţările din jurul Mării împietrite şi dincolo. Oferta era *foarte* tentantă. Dacă ar fi cunoscut-o bibliotecarii, ar fi putut-o ghida spre cărţile mai interesante.

— Niko, tu nu eşti un sfânt? întrebă Daja. Credeam că trebuie să fii legat de acest templu, având în vedere că vii mai tot timpul pe aici.

Rosethorn chicoti.

— Nu este sfânt – asta ar însemna să stea într-un singur loc. El este mag – la fel de dezrădăcinat ca o sămânţă de păpădie plutind în vânt.

Briar şi Tris se holbară la omul care-i adusese aici. Sandry şi Daja îşi ţinură ochii în farfurii.

— Cum aş putea vedea altfel tot ce vreau să văd? răspunse el. Pentru Briar şi Tris adăugă: Da, sunt un mag. În afară de asta, sunt un vânător de comori. Sunt aici acum, asta contează cu adevărat.

Cu asta, îşi terminară mâncarea în linişte. În pofida faptului că devoră mai mult decât ceilalţi, Briar termină primul. Voi să se ridice.

Rosethorn îi puse o mână pe braţ.

— Jos, băiete, îi spuse. Ceri să fii scuzat de la masă, îţi aduci aminte? Şi aştepţi până când Lark îţi dă voie.

Acea mână apăsa în jos.

„Pentru o femeie mică, este *puternica”,* gândi el cu admiraţie. Se aşeză la loc.

— Pot fi scuzat?

— Nu. Ascultaţi toţi patru. Cât vă aflaţi aici, adresaţi-i lui Lark

toate problemele, întrebările sau nevoile voastre. Ei îi *plac* copiii, numai Omul Verde ştie de ce. Mie nu-mi plac copiii în grădina mea – nu fără acordul meu, oricum, adăugă ea aruncându-i o privire lui Briar. Jucaţi-vă în altă parte. Spuneţi-i lui Lark unde mergeţi, întotdeauna. Pe mine mă lăsaţi în pace. Şi acel atelier din lateralul casei, cel care-i aproape în întregime din lemn? Şi acela este al meu. Atingeţi orice de acolo şi veţi muri de cea mai crudă moarte pe care o pot inventa. Se uită la fiecare copil în parte, apoi zâmbi, arătându-şi dinţii. Mă bucur c-am avut discuţia asta. Punându-şi şerveţelul lângă farfurie, Rosethorn ieşi.

Pentru o clipă fu linişte. Apoi Lark spuse:

— Lătratul îi este mai rău decât muşcătura.

— Fac pariu ca muşcătura ei e otrăvitoare, bombăni Daja.

— Doar cu lătratul, mori *încet,* adăugă Tris.

Zâmbiră răutăcios şi-şi amintiră apoi că negustorii şi comercianţii nu se înţelegeau, prin urmare îşi întorceau spatele.

— Sfântă Lark? strigă o voce prin uşa de la intrare. Am cutii de la dormitorul fetelor pentru elevii dumneavoastră.

— O clipă! strigă Lark. Briar şi Daja, ca musafiri seniori, vreţi să strângeţi voi, vă rog? Odată ce se vor instala Sandry şi Tris, vom face un orar de treburi, astfel încât nimeni să nu facă acelaşi lucru tot timpul.

Niko îşi strânse repede şervetul şi se ridică în picioare.

— Ne vedem mai târziu, spuse el şi o urmă pe Rosethorn afară.

Lark chicoti.

— Crede că ar putea fi pus la mutat. Face numai ce vrea Niko al nostru.

Ridicându-se, merse la uşa de la intrare.

În timp ce Daja începu să strângă vasele, Sandry se aplecă peste masă pentru a-i apuca de mâneci pe Briar şi pe Tris. Fiind opriţi să plece de la masă, ei se uitară la ea.

— Niko v-a adus pe *amândoi* aici? întrebă Sandry.

— Şi? întrebă Tris, dând la o parte degetele fetei de pe mâneca ei. Şi ce dacă ne-a adus? Asta nu înseamnă că mă deţine sau ceva.

Merse cu paşi apăsaţi pe podea, în drum să-şi ceară cutia din căruţă.

Sandry îşi întoarse ochii albaştri spre Briar.

— Te-a adus?

O scutură de pe el.

— Nu-mi plac muieruştele băgăcioase! o repezi el.

Apucând o găleată, merse afară la fântână.

— Păi, dacă Niko este mag, cel puţin ştiu cum a reuşit să mă găsească în mijlocul Mării împietrite, remarcă Daja în negustorească.

— Eu am fost... ascunsă prin magie, mărturisi Sandry în aceeaşi limbă. Deci te-a găsit pe tine şi m-a găsit pe mine... iar apoi ne-a adus aici. De ce?

Daja ridică din umeri.

— *Mimanderii* au motivele lor pentru tot ce fac, răspunse ea. Bănuiesc că şi magii care nu sunt negustori sunt la fel. Nu contează. Mai rău o să-ţi dea dureri de cap dacă te gândeşti prea mult la asta.

Sandry îşi atinse nasul mic, apoi îşi scutură capul şi merse să-şi ia lucrurile.

Cu lucrurile aranjate în noua ei cameră, Tris atârna pe jumătate în afara geamului, încercând să vadă norii. Furtunile de dimineaţă trecuseră, dar cerul nu era nici pe departe senin. Vântul bătea, aducându-i la urechi voci familiare.

— ...ştiu ce presimţire nesigură este. Suna ca vocea lui Niko. Aceste imagini sunt prea difuze. Nu sunt destule. Din numărul lor mic, m-aş grăbi să spun că sunt aproape de un eveniment viitor *posibil,* nu unul probabil.

— Ar trebui să ne putem da seama! Această voce nu era familiară deloc. Dacă mai încercăm...

Tris îşi şterse fruntea cu mâneca. Dacă oamenii nebuni auzeau voci, de ce ale ei aveau sens? Citise despre nebunie: voci care le spuneau nebunilor că sunt zei, sau că vecinii plănuiau să-i omoare. Vocile *ei* tot timpul purtau conversaţii reale. Şi nu era „presimţirea” un cuvânt pentru prezicerea viitorului?

— Trebuie să te chinui. Tris tresări. Cum ajunsese Moonstream una dintre vocile ei nebune? Spune-mi de orice schimbare. Şi să ne pregătim pentru un cutremur. O să...

— Ăăă... Tris?

Icni de spaimă şi aproape căzu pe geam. Mâini mici o prinseră de fustă şi o traseră înapoi în cameră. Cu picioarele înapoi pe podea, se răsuci pentru a putea vedea intrusul: Sandry.

— Nu ştii să baţi la uşă? întrebă ea, îndreptându-şi ochelarii.

— *Am* bătut, răspunse fata cealaltă. Şi am strigat. Numai că nu m-ai auzit.

Tris îşi scutură rochia cu mâini tremurătoare.

— Ce vrei?

Sandry ezită, văzând privirea furioasă a celeilalte fete. „Ce o fi, o fi”, gândi ea.

— Iarna aceasta, am… exagerat un pic. Cu brodatul, şi cusutul. Am draperiile astea, mai multe decât aş avea *vreodată* nevoie… mă gândeam că poate ţi-ar plăcea una.

Recuperă o bucată rotofeie şi îngrijită de pânză de pe pat, unde o scăpase, şi i-o întinse.

Tris se uită la ea, apoi se încruntă.

— Ce-i în *neregulă* cu tine?

— Despre ce Dumnezeului vorbeşti?

— Doar pentru că trebuie să stăm toţi aici nu înseamnă că-ţi poţi uita rangul! Uită-te la tine, eşti prietenă la cataramă cu o negustoare, şi acum eu. Nu poţi *face* asta! Eu am sânge de comerciant, înţelegi? Îţi dai seama după nume – Chandler, Tris spuse cuvântul foarte rar, de parcă Sandry nu ar fi fost prea răsărită la minte. Tu eşti probabil o ei sau o fa, ceva.

— Nu are nici o importanţă, spuse Sandry, cu buzele ţinute într-o linie fixă.

— Numai un nobil ar spune ceva atât de cretin.

— Aici sunt la fel ca tine!

Râsul lui Tris fu la fel de dur ca acela al unui corb.

— Tu porţi papuci de patru astreli de argint perechea, pânză din bumbac de şase crese şi jumătatea de metru şi șifon din mătase care costă un *astrel de aur* jumătatea de metru şi-mi spui *mie* că suntem la fel? îşi smuci tare propria rochie urâtă. *Cu siguranţă* este ceva în neregulă cu tine. Pleacă!

— Încercam să fiu drăguţă, Sandry puse draperia pe birou. Dacă tu nu o vrei, dă-o altcuiva – nu mă interesează.

Cu bărbia ridicată, ieşi.

Tris trânti uşa şi se încruntă la ea. Nu putea vedea zăvor care să-i oprească pe ceilalţi să între. „Un lucru drăguţ cu un *hoţ* în casă, gândi ea. Nu că aş avea ceva să merite furat.”

Rola de pânză stătea pe biroul ei, o tentaţie din in de culoare crem.

„Crede că sunt destul de proastă cât s-o cred, gândi Tris.

Crede că n-au fost şi alţii înainte care să se prefacă că-mi sunt prieteni!”

Curioasă, desfăcu draperia. Avea pe ea o roată cu şase spiţe, cu câte o pasăre diferită, viu-colorată la capătul fiecărei spiţe. Întinsă, draperia avea o mărime bună, un metru pe o jumătate de metru. Era uşor de văzut cum beţele din centrul rolei s-ar fi potrivit pe ramă, şi cum s-ar fi ataşat pânza de ele.

Tris se uită la ea o bună bucată de timp, gândindu-se la cât de frumoasă era. „A spus că *ea* a făcut asta? se întrebă fata. Nu se poate – probabil au făcut-o servitorii, numai că ea îşi revendică pentru sine ce au făcut ei. Nobilii fac lucruri d-astea.”

Cu delicateţe, trasă ciocul mărit, ţipător, al unui tucan. Îi plăceau foarte mult păsările – zburau atât de frumos în vânt, ori biruiau aerul cu întoarceri săgetate. Uitându-se în jur, găsi un spaţiu gol pe perete, care trebuia ocupat. Draperia putea sta acolo, unde ar putea-o vedea din pat.

„Dacă o vrea înapoi, pot să-i spun că a dat-o şi c-o păstrez, gândi Tris feroce. *Asta* o s-o înveţe minte pe – cum i-a spus Onorabila Moonstream?

— Lady Sandrilene.”

Daja, ducându-şi toiagul, o urmă pe Sandry la parter. Nu mai era nimeni în camera principală în acel moment.

— Să înţeleg că ai auzit, remarcă Sandry cu un zâmbet trist. Avântându-se pe treapta de jos, îşi sprijini bărbia în mâini. Nu toate fetele cu nouă degete au securi, spuse ea în negustorească. Unii dintre noi am încercat să purtăm o conversaţie cu o broască-ţestoasă arţăgoasă.

— Ştii că are dreptate, îi spuse Daja în aceeaşi limbă. Ar trebui să te rezumi la rangul tău, nu să încerci să te împrieteneşti cu negustori şi fete rele cu părul roşcat.

Cealaltă fată suspină.

— Nu şi tu! Nu, m-am hotărât. O să mă împrietenesc cu cine vreau, uite aşa! Am nevoie doar de mai multă *uvumi.*

— Răbdare? De ce? De ce să mai încerci? întrebă Daja, surprinsă. Alt nobil ar fi pocnit-o pentru ce a spus. Orice alt nobil nu s-ar fi sinchisit *nici* de mine.

Sandry făcu o grimasă.

— Dacă aş fi trăit aşa, nu aş fi avut niciodată prieteni. Vezi tu, părinţii mei sunt de vină – călătoreau tot timpul, în loc să aibă

grijă de pământurile lor şi să frecventeze reşedinţa cuiva. Nobilii pe care îi vizitam credeau că poate copiii lor o să dobândească idei ciudate de la mine, aşa că tot timpul spuneau că odraslele lor erau la ţară, sau în alt oraş – sau bolnavi.

— Deci *trebuia* să te împrieteneşti cu negustori şi oameni obişnuiţi? Daja îşi scutură capul, fluierând încet. E *ciudat.*

— A fost greu. Oamenii obişnuiţi şi negustorii nu se înghesuie să lege prietenii cu nobilii, în caz că nu ai observat. Am învăţat să am răbdare, după cum am spus. *Uvumi,* îi zâmbi forţat Dajei.

Fata neagră îşi scutură capul.

— Lark spune că pot merge să mă plimb. Vrei să vii?

Sandry se ridică, netezindu-şi fusta.

— Altă dată, bine? Trebuie să termin de despachetat.

Daja încuviinţă şi se îndreptă spre ieşirea din căsuţă.

05

Purtarea toiagului când ieşea afară îi era încă nesuferită, dar după ce fusese atacată, Daja ştia că trebuia să-l poarte, aşa cum o făcea orice negustor într-un oraş neprietenos. Îl înfigea tare în pământ în timp ce mergea, aruncând un strat de praf peste toiagul cdel nou din bronz şi abanos.

Era o zi frumoasă de primăvară târzie – cu temperatura în creştere, dacă stârneau interesul cuiva aceste lucruri. Rânduri de legume, fructe şi ierburi înfloreau în grădinile de la marginea drumului spiralat, o promisiune de mâncare pentru iarnă. Canale de apă curgeau printre ele, pentru ca pământul să-şi bea porţia. Sfinţi în culori pământii verzui, ca Rosethorn şi Lark şi novicii în alb, se ocupau de plante. Alţi sfinţi în albastru se îngrijeau de sistemul de irigaţii, asigurându-se că toate zonele primeau cantitatea potrivită de lichid. Trecând prin partea vestică a templului, Daja se opri pentru a face o plecăciune, cu mâinile împreunate la nivelul feţei, în onoarea zeilor apei.

La capătul celălalt al clădirii, plantele erau înlocuite de ateliere de tâmplărie. După acestea erau fierăriile, erau aşezate în partea sudică a templului, dedicate zeilor focului. Astăzi, ignoră vocea interioară liniştită, cea care îşi bătea joc de interesul ei în *lugsha,* sau fierari, în negustorească. Privea o ucenică transpirată cum turna cupru topit într-o matriţă şi un maestru argintar făcând ultimele adăugiri la o urnă de argint.

În cele din urmă, picioarele o duseră către un atelier mic,

izolat, ascuns sub umbra zidului din partea sudică. Înăuntru, un bărbat negru muncea, cu spatele dezgolit şi ud de transpiraţie. Chel în vârful capului, îşi lăsase restul părului – precum şi barba – să crească lungi şi în vânt; acestea se legănau când lovea puternic metalul încins. Sub o scară din prag, partea de sus a veşmântului său roşu atârna de centura din funie, adunând funingine când se freca de nicovală.

— Kirel! strigă el ritmat peste zgomotul loviturilor de ciocan. Am nevoie de *fullerul* de sus – să mă ajute Hakoi, l-am trimis afară. Uitându-se în jur, o văzu pe Daja. Fetiţo, o favoare? Am nevoie de *fullerul* de sus. Arătă spre o tejghea lungă, pe care aşteptau câteva scule de metal şi lemn.

Îşi rezemă toiagul de perete şi merse la tejghea.

— Ce-i un *fuller?*

— E ca un ciocan, numai că are capul rotunjit…

Pentru un moment nu văzu altceva *decât* ciocane. Apoi găsi unul care se potrivea descrierii făcute de el.

— Acesta? întrebă ea, ridicându-l.

Avea greutate în mâinile ei, şi autoritate. O furnica pielea de emoţie. Nu mai pusese mâna niciodată pe uneltele unui fierar.

— Ăla e! îi împinse ciocanul în mâini. Lovi metalul încins cu capătul rotund, aplatizând fierul, roşu de cât era de încins, pe o parte. Ucenicul… a trebuit… să aducă o găleată, explică el printre lovituri. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Ce faceţi? întrebă ea, uitându-se la tiparul loviturilor lui.

El împinse metalul cu capul rotund al ciocanului, până când îl bombă ca pe crusta unei plăcinte sub un făcăleţ. Metalul avea o lucire roşie slabă, închisă, cu un miros înţepător şi amar.

Ridică piesa.

— O chingă pentru o uşă, când o să fie gata.

Daja ridică din sprâncene. Metalul avea deja un metru.

— Trebuie să fie o uşă teribil de mare.

Fierarul zâmbi. Loviturile sale ferme nu-şi pierdură nici măcar o dată ritmul.

— Este – trezoreria ducelui, explică el. Vor fi opt chingi în total – două dintre cele terminate sunt acolo. Făcu semn cu capul spre tejghea. Alături, văzu o pereche de piese lungi, subţiri din fier negru sprijinite de perete. Uită-te, dacă vrei.

Daja îl ascultă. Chingile terminate erau înalte de un metru şi jumătate. Ceva sub suprafaţa de metal se mişcă uşor când se

uită la ea, ca muşchii care se încordează sub pielea unui om. Erau litere în fier? Încruntându-se, se întinse, apoi îşi trase mâna înapoi.

— Poţi să le atingi, strigă fierarul. N-o să muşte.

Daja zâmbi şi-şi trecu degetele peste fierul bătut.

Fierul era rece, dar se încălzi repede când îşi puse mâna pe el.

— Credeam că am văzut litere aici pentru o clipă, comentă ea, atât pentru ea, cât şi pentru bărbat.

— Litere, nu? era greu de descifrat ce gândea din vocea lui liniştită. Păi, ai dreptate. Nu toată lumea le vede, să ştii.

— Nu le *pot* vedea… nu şi acum, îşi trecu degetele peste metal.

Sunetul unor paşi apropiindu-se în fugă o făcură să tresară şi să-şi apuce toiagul.

— Frostpine, n-o să îţi vină să crezi cât de înceţi au fost! Un tânăr uriaş cu părul bălan împletit şi ochi albaştri intră în fierărie, cu câte o găleată în fiecare mână. Fuga sa îi răvăşise atât părul cât şi veşmântul alb murdărit de funingine. Dacă eram însuşi Măria Sa ducele şi tot le-ar fi luat o veşnicie. Se uită la Daja în timp ce lăsa jos încărcăturile. Aşa că i-am făcut să-mi dea două găleţi.

— Nu te agita, răspunse fierarul, lovind metalul la care lucra înapoi în focul fierăriei. Această domnişoară m-a ajutat. Mergând la butoiul cu apă, ridică un polonic plin cu lichid şi-l bău pe tot. Al doilea polonic şi-l turnă în cap; iar al treilea îl dădu pe gât. Cum te cheamă, copilă? întrebă el.

— Daja.

— Ei bine, Daja, ai vrea să rămâi să-mi ştergi fruntea febrilă? apoi prietenul acesta al meu mai poate pune trei lingouri în forjărie pentru a le încălzi şi să verifice stocul de cărbuni…

— Arde-m-ar Hakoi, cărbunele! strigă tânărul şi fugi afară.

Maestrul său îi făcu cu ochiul Dajei.

— Poate ţi-ai dat seama deja că eu sunt Frostpine. Acela a fost Kirel, ucenicul meu.

Îşi feri capul pentru a-şi ascunde zâmbetul până când, cercetându-l, văzu că şi el zâmbea. Luă batista pe care i-o oferi. Frostpine îşi scutură apa din păr şi din barbă, asemenea unui câine, iar apoi scoase o bucată de metal roşu ca o cireaşă din foc.

Tris era pe jumătate adormită în patul ei când cineva îi bătu la uşă şi o deschise. Cu un ţipăt, se ridică.

— Cum *îndrăzneşti...* restul i se opri în gât. Nu era băiatul-hoţ cum credea, ci Niko.

— Haide. Să mergem la o plimbare. E momentul să lămurim nişte lucruri.

Se încruntă.

— Nu vreau.

— Acum, Trisana.

Era o nuanţă de oţel în acea voce strictă şi mai mult decât oţel în ochii negri ai bărbatului. Îndrăznea să refuze? Călătorind cu el, trebuise să se supună, dar acum? Nu era membru al templului, era musafir. Putea să ignore că era un musafir care lucra pentru templu şi vorbea liber cu Onorabila Moonstream?

— Ai întrebat-o pe Lark? Poate vrea să învăţ regulile casei...

— Lark şi-a dat deja acordul. Sus, domnişoară.

Morocănoasă, coborî scările în urma lui. Totuşi, nu era învinsă încă. Văzând-o pe Lark în camera de ţesut, îşi băgă capul înăuntru şi spuse:

— Lark, Niko vrea să mă ducă undeva.

Lark tria ghemuri de aţă colorată.

— Da, Tris. Ascultă-l pe Niko aşa cum mă asculţi pe mine sau pe Rosethorn, răspunse ea, cu mintea, clar, în altă parte.

Niko îi zâmbi lui Tris răutăcios.

— Frumoasă încercare. Haide acum.

Odată ajunşi pe drumul spiralat, Niko începu să meargă atât de repede, încât roba sa gri îi flutura în spate. Tris se chinuia să ţină pasul cu el. Ieşiră din templu prin poarta sudică. Trecând de drumul plat şi întins care se întindea între zid şi faleză, ajunseră la liziera de iarbă de pe coasta îndepărtată. Când Niko păşi dincolo de marginea stâncii, Tris ţipă.

Se uită la ea.

— Este o potecă, îi spuse el, amuzat. Haide.

Precautǎ, se supuse. *Era* un fel de cărare, încolăcindu-se de-a lungul stâncii dărâmate, a pământului şi a copacilor piperniciţi. Se căţără de-a lungul drumului, agăţându-şi fusta în rădăcini. Bărbatul se opri pe o terasă lată, la doar şase metri deasupra ţărmului stâncos. O peşteră se deschidea pe ea, întinzându-se în stâncă. Tris nu putu vedea peretele din spate al peşterii.

— Aici e bine, Niko stătea picior peste picior chiar în gura peşterii. Bătu pe pământul de lângă el. Ia un loc.

Îşi şterse faţa transpirată cu mâneca.

— De ce?

— Pentru că te rog. Pentru că nu ai nimic mai bun de făcut acum. Intenţionam să vorbesc cu tine încă de când călătoream împreună, dar... uit ce mi-a distras atenţia.

— Ai aflat despre călătoria căpitanului în Istmul Dragonilor, spuse ea răbdătoare. Voiai să îţi povestească despre asta. Şi ea apreciase acele povestiri. Şi imediat ce am ajuns aici, a trebuit să pleci din nou, în grabă.

— Aşa este, am avut o viziune cum că a Treia Corabie Kisubo avea să cedeze mării. Ei bine, nimic nu ne va întrerupe acum. Ia loc, te rog.

În silă, se supuse.

Se uită la ea şi oftă.

— Îmi doresc ca până acum să fi ajuns să ai încredere în mine.

Se uită afară prin intrarea peşterii, la nori.

— Toţi oamenii în care am avut încredere m-au abandonat, spuse ea sec.

Un timp nu spuse nimic. Tris, uitându-se la el, văzu o expresie de milă care o făcu să se înroşească de ruşine. Într-un sfârşit, se întinse spre ea, îi strânse degetele şi-i dădu drumul.

— Atunci nu trebuie decât să sper că într-o zi îţi vei schimba părerea. Până atunci vei învăţa să meditezi.

— De ce? întrebă ea. Ceilalţi nu trebuie s-o facă.

— Ei încep mâine. Cât pentru tine, de ce acum? Ochii lui îi fixaseră pe ai ei; încercă să se uite în altă parte şi nu reuşi. Se întâmplă unele lucruri când te superi, Tris. Mai întâi grindină, acum fulgere... dacă nu înveţi să te controlezi, o să omori pe cineva.

Simţea că se sufocă. Spunea că este posedată de un spirit, sau că nu este în totalitate om, cum credeau cei din Capchen? Existau oameni care atrăgeau spirite pe care nu le puteau controla – orice copil ştia acele poveşti. Nu voia să-şi petreacă tot restul vieţii într-o cuşcă.

— De unde ştii?

— Ştii că noi magii ne alegem numele pe care-l purtăm, odată ce am terminat pregătirea?

Ea scutură din cap.

— Da. Numele meu este „Goldeye”. Înseamnă că eu văd lucruri care sunt ascunse ochilor majorităţii oamenilor. *Aşa* ştiu. Şi îţi spun un singur lucru. Dacă înveţi să meditezi, dacă înveţi să-ţi controlezi mintea, vei putea preveni declanşarea acestor lucruri când eşti supărată.

Îşi întoarse brusc privirea şi-şi încordă mâinile. O ocazie pentru a înceta să învinuiască pe alţii pentru ceea ce ea nu putea controla?

— Cum să fac? murmură ea.

— Poţi respira odată cu sunetul valurilor? Inspiră pe măsură ce vin, ţine-ţi respiraţia când lovesc şi expiră pe măsură ce se retrag?

Ascultă zgomotul produs de mare când lovea stâncile de dedesubt. Trase adânc aer în piept; ascultatul oceanului avea întotdeauna un efect liniştitor asupra ei. Când următorul val lovi, lăsă aerul să iasă, urmând apa pe măsură ce se retrăgea. Vântul i se prinse în piept. Îşi drese glasul.

— Relaxează-te, şopti Niko, vocea sa se desprinse din următorul val.

O absorbi, ridicând-o când izbi ţărmul, apoi fugi când marea se retrase. Mintea ei alunecă uşor sub altă umflare a apei. Când veni, veni şi vocea odată cu ea, inspirând încet, umplând fiecare ungher şi crăpătură a plămânilor ei cu aer nou.

— Valurile sunt vocea fluxurilor. Fluxurile sunt viaţă, murmură Niko. Ele aduc hrană nouă pentru creaturile ţărmului, şi duc corăbiile în larg. Sunt pulsul oceanului şi propria noastră bătaie a inimii.

Pleoapele lui Tris fluturară; mintea ei zbură spre ţărm odată cu noul val. Izbi stâncile cu zgomot, acoperind scoicile şi midiile. Îşi ţinu respiraţia pe durata impactului, apoi o lăsă afară cu un suspin odată cu marea, pe măsură ce apa se retrăgea.

— Ele poartă vânturile, şopti Niko.

Se ridică pe spatele unui nou val în timp ce briza îi mângâia părul şi-i umplea nasul cu mirosul astringent al oceanului. Când valul se sparse de stânci, continuă să gonească împreună cu aerul, rostogolindu-se în sus pe stânci pentru a se revărsa peste faleză şi peste drum. Croindu-şi drum direct în zidul Cercului Spiralat, trecu repede de el.

— Expiră, îi spuse Niko.

Tris era prinsă în iureşul vântului care era atât intens în mintea ei. Trupul ei îl auzi pe Niko şi eliberă aerul de care se agăţase. Plămânii i se umplură din nou, pe măsură ce vântul/Tris sări în cer peste zidul templului. Aici fu lovită de noi tipuri de aer. Se ridica din grădini, se unduia deasupra fierăriilor şi a cuptoarelor, sufla pe ritmul războaielor de ţesut, murmura deasupra suprafeţelor de lut ud.

— Simţi cum eşti acum? Ca un vânt, cu aripile trecându-ţi peste cercul templului. Vocea lui Niko i se strecură în gânduri. Retrage-ţi în tine aripile. În loc să fii un val de aer, retrage-te până devii un fir de aer. Inspiră şi retrage-te.

Era ca şi cum şi-ar fi adunat poalele capei când erau împrăştiate şi le-ar fi înfăşurat în jurul corpului. Când expiră, adună mai multe părţi din ea sub degetele întinse ale minţii ei şi le trase înăuntru. Se strânse într-un fir, simţind tensiuni din partea punctelor calde ale templului sub lungimea ei îngustă.

Deschizându-şi adevăraţii ochi, Tris scânci: Niko strălucea cu o aureolă albă orbitoare care-i lăsa puncte negre în privire, ca şi cum s-ar fi uitat la soare. Ţipătul ei trase prea mult aer, iar plămânii îi protestară. O clipă simţi că mintea i se smulge cu totul afară din nou. Apoi sentimentul că este orice altceva decât Tris trecuse.

Niko o bătu pe spate în timp ce tuşea mult şi tare. Când îşi reveni, îi oferi ceva de băut din gamela care-i atârna de mijloc.

— Haide, nu-i aşa că a fost distractiv? întrebă el. O să mai exersăm, până ajungem la limita în care mintea ţi se adăposteşte *fără* să trebuiască să te gândeşti la asta.

„Are o noţiune *ciudată* despre distracţie”, gândi Tris şi bău cu lăcomie.

Când Lark îl întrebă dacă i-ar putea duce un bilet sfântului Gorse de la bucătăriile Centrului, Briar îi făcu fericit pe plac. Îi oferea ocazia să traverseze grădinile care se întindeau între aproape toate clădirile din drumul său, pentru a se uita la ce crescuse acolo şi a adulmeca parfumuri. Era, de asemenea, o ocazie de a vizita bucătăriile şi un sfânt era renumit pentru bunătăţile pe care le oferea vizitatorilor.

Drumul se aşternea pe o pantă lină. În centrul adânciturii mici care adăpostea Cercul Spiralat, turnul Centrului se ridica asemenea trunchiului unei creste. Briar se opri pentru a-l

cerceta, aşa cum făcuse şi când ajunsese aici cu câteva zile înainte, întrebându-se dacă merită osteneala jefuirii lui. Ca întotdeauna, se decise împotriva acestui lucru. Ceea ce-şi spusese fu că lucrau prea mulţi oameni în Centru noapte şi zi. Era adevărat, şi-l ajuta şi să nege în continuare că o terminase cu viaţa de hoţ.

Era adevărat că întotdeauna se afla cineva în turn. Sub ceasul gigantic la nivelul coroanei erau camere în care se practica magia, sau cel puţin aşa spusese Niko. Acceptase acest lucru aşa cum acceptase toate referirile despre magie ale lui Niko, cu o ridicare din umeri. Pentru Briar, adevărata magie a Centrului se afla în cele două etaje inferioare, din care mirosuri fermecătoare curgeau prin ferestrele deschise ale bucătăriei.

Ajungând la turn, Briar inhală mirosurile amestecate de supă, pâine, condimente şi cărbuni. Apoi, plouându-i în gură, duse biletul de la Lark înăuntru.

Când plecă, două pateuri umplute cu miere şi nuci i se odihneau în burtă şi ducea o punga din pânză umplută cu alte douăsprezece pateuri pentru Disciplină. Acum, pentru o clipă, timpul său îi aparţinea.

— Unde este sera? întrebă el o novice care lucra într-o grădină mică de trandafiri.

Fata arătă spre cărarea care pornea de la Centru şi ducea spre poarta estică. Fluierând, Briar o luă pe cărare şi nimeri drept într-o scăpărare de lumină care aproape că-l orbi. Clipind, îşi apără ochii pentru a-i găsi sursa. Era o clădire transparentă înaltă de peste un etaj.

Cu inima bătându-i tare, alergă spre seră. După cum spusese Rosethorn, era din sticlă adevărată, susţinută de grinzi din lemn. Înăuntru, aerul trecea prin etuvă; apa se condensa pe pereţii interiori şi curgea ca picăturile de ploaie, înceţoşând înfăţişarea plantelor, a tufişurilor şi a copacilor care creşteau acolo.

Cum funcţiona? De unde venea apa? Putea acest Crane să crească fructe şi legume acolo în afara sezonului? Copleşit, merse de-a lungul unui perete al clădirii, uitându-se înăuntru. Sfinţi în veşminte galbene îngrijeau plantele, atât de absorbiţi de munca lor, încât nu-l văzură pe băiatul care se uita uimit la ei. Briar îşi dori, mai mult decât orice, să poată intra. S-ar putea preface că se rătăceşti…

Când trecu de colţ, păşind în intrândul dintre seră şi grajdul

care se afla lipit de peretele estic, ceva îl făcu să se retragă. Îşi umezi buzele. Brusc, fură pe punctul de a crăpa din cauza uscăciunii. Se simţea fragil şi stors.

Încruntându-se, puse palma deschisă pe geam. Acolo, în dreapta – tristeţea venea din acea direcţie. Cu atenţie, merse în continuare, ţinându-şi degetele pe sticlă. Când îl furnică în palmă, se opri. De cealaltă parte a geamului se afla un copac un pic mai mare de treizeci de centimetri. Dar, în ciuda mărimii sale, arăta ca unul din pinii obişnuiţi, cu crengile împrăştiate care creşteau pe faleză de-a lungul oceanului. Se uită cu ochii pe jumătate deschişi, încercând să vadă mai bine prin sticla înceţoşată. Câteva dintre crengile sale erau maro.

— Aici… ce faci? vorbitorul era un bărbat înalt, slab cu un păr lins, brunet şi cu o faţă slabă, suspicioasă. Purta veşmântul galben al Templului Aerului cu o bandă neagră pe tiv, aceeaşi îmbrăcăminte cu a femeii care-l legase pe Briar în vechiul său dormitor. Însoţitorii săi, un bărbat şi o femeie, purtau veşminte galbene simple, fără acea bandă. Băieţii nu au voie aici.

Părea plictisit, dar ochii săi căprui erau vigilenţi.

Briar se uită la grajd.

— Dar caii au voie?

Femeia mârâi ameninţător.

— Ai grijă ce spui, băiete! Omul acesta, cu care vorbeşti, este sfântul Crane, sfântul principal al Templului Aerului!

Crane ridică o mână pentru a-i face semn să tacă.

— Unde stai? întrebă el, lăsând un nas foarte lung în jos, spre Briar. Ai permisiunea să te plimbi aiurea?

Băiatul îi oferi semnul din fier pe care i-l dăduse Lark, pentru a dovedi că are voie să se plimbe. Crane i-l vârî femeii sub nas.

— Uite – e de la Disciplină. Rosethorn! Acum nu mai părea plictisit. Eşti spionul ei, băiete? Ai ieşit să furi pentru peticul ăla de praf pe care ea îl numeşte grădină? Şi de unde ai luat pateurile alea?

Briar observă că sfântul Crane era hotărât să creadă ce era mai rău. Înhăţând semnul din degetele bărbatului, o luă la fugă, lăsând sera şi copacul trist în urmă.

La puţin timp după ce Lark se duse cu treabă spre încăperile cu războaie de ţesut, Sandry cedă ispitei şi intră în atelierul sfintei. Uitându-se prin jur, găsi coşuri de lână care nu fusese

încă scărmănată şi pregătită pentru fuior. Sandry îngenunche lângă ele şi ridică un scul de lână. Când o atinse, câteva fire îşi ridicară capătul. Fibrele şi firele de lână se mişcau întotdeauna când era ea prin apropiere; nu ştia de ce. Cu siguranţă nu urmau pe nimeni alt – cineva pe care văzuse să lucreze cu lână.

— Aia este lână merinos, spuse Lark.

Sandry ţipă. Lâna i se încolăci pe mâini şi-i prinse degetele.

Lark îngenunche lângă ea.

— Este preferata mea, dar nu o folosesc pentru a învăţa pe cineva care abia învaţă să ţească. Fibrele sunt foarte scurte, iar asta face lucrul cu ele mai greu.

Sandry încercă să dea la o parte fibrele de pe mână, care, brusc, deveniră îndărătnice, şi refuzară să se dea la o parte.

— De obicei nu sunt neascultătoare… cred că te plac. Destul! ordonă Lark. Sandry nu credea că Lark se referea la ea.

— Daţi-i drumul! Lark îşi trecu degetele peste palmele fetei. Lâna o urmă, transformându-se într-o panglică ordonată.

— Este un fel de magie, murmură Lark. Uite cât de frumos este fiecare fir. Alege unul… doar unul.

Îi oferi panglica lui Sandry. Cu grijă, fata apucă un singur fir şi-l trase dintre celelalte. Acum rupe-l.

Sandry se supuse. Cu doar o smucitură, firul se rupse.

— Singur, este slab. Nu poţi face multe cu el. Lark zâmbi. Pune-l la loc lângă prietenii săi, şi lucrurile se schimbă.

Sandry se întinse şi mai trase nişte fire.

— Răsuceşte-le, spuse Lark. Răsuceşte-le ca şi cum ai face fâşii de frânghie. Acum încearcă să le separi.

Sandry o ascultă. Firele răsucite rezistară, oricât de tare ar fi tras de capete.

— Îmi doresc să pot ţese. Aş vrea să pot face lucrurile mai rezistente. În schimb, mi se spune întotdeauna că nobilii nu ţes sau lucrează la război, şopti ea. Spun că tot ceea ce ar trebui să vreau să fac e cusutul, iar apoi îmi spun că fac şi *asta* prea mult.

— De ce ai fost dusă la Onorata Moonstream? întrebă cu blândeţe femeia. De ce ai fost trimisă aici?

Sandry roşi şi-şi plecă privirea.

— Mă tot furişam în atelierele de ţesut.

Lark scoase din buzunarul veşmântului un mosor şi trase un capăt de fir. Când îi dădu drumul, firul se întinse, ca un şarpe, spre ea, iar apoi spre Sandry. Când Lark îi întinse mosorul fetei,

firul se zbătu să se elibereze de ancora sa. Se răsuci în jurul degetelor lui Sandry când aceasta se întinse după mosor.

— Şi mătasea te place, spuse Lark. E ciudat. Mătăsii îi plac puţini oameni.

Aproape hipnotizată de mişcarea firului, fata spuse:

— Am fost… într-un loc întunecat, odată. Lămpile mele erau pe terminate, dar aveam foarte mult fir de mătase pentru brodat. O parte din ea era şocată să audă povestea, nu o mai spusese nimănui, nici măcar lui Niko, în timpul călătoriei lor lungi spre Marea Verii. Credeam că am chemat lumina în mătase. Oftă. Deşi, poate a fost doar un vis.

Lark acoperi cu mâinile sale ciocolatii mâinile albe ale fetei.

— Vrei să înveţi să ţeşi?

— Bineînţeles, răspunse Sandry.

— Ştii să pregăteşti lâna pentru ţesut? întrebă Lark.

Sandry dădu din cap că nu.

— Pirisi, dădaca mea, m-a învăţat cum, când eram mică. Nu mă lăsa – nu m-a lăsat – să fac asta mai mult timp. Spunea că trebuia să devin o lady.

Cu blândeţe, Lark îi mângâie părul lui Sandry.

— Atunci găseşte-mi un coş cu fuioare, te rog, şi un fus. Fără roată motrică sau aţă pe el.

Lângă lâna nepieptănată se afla un coş din paie căptuşit cu pânză. Era plin de role lungi de lână scărmănată numite fuioare. Sandry îl ridică şi i-l oferi lui Lark, apoi găsi un fus care nu avea pe el nici un fel de aţă. Simplu, semăna cu trupul unui copil cu un trunchi mult prea lung.

Când Sandry i-l duse lui Lark, femeia întrebă:

— Ştii care sunt părţile fusului?

Fata scutură din cap.

— Toate fusele pe care le-am văzut vreodată erau folosite de altcineva, şi eram dojenită dacă întrebam.

— Aici nu vei fi dojenită din cauza întrebărilor. Lark trase discul de lemn de pe trunchi. Aceasta este rotiţa fusului, în cealaltă mână ţinea băţul. Acesta este trunchiul. Înfipse capătul ascuţit al trunchiului prin rotiţă. Punând fusul complet pe podea, apucă coada lungă şi o învârti repede, ca şi cum s-ar fi jucat cu un titirez. La fel ca jucăria, fusul se învârti în vârf. Învârtindu-l, înveţi cum să controlezi fusul şi cum să-i dai lână într-un ritm constant. De aceea vezi până şi copii de cinci ani torcând; este

destul de uşor odată ce înveţi cum se face. O să-ţi arăt cum să pui aţa de lână şi cum să-ţi aduni lâna filată mai târziu. Acum, trebuie să văd ceva. Scoase o bucată de fir dintr-un buzunar. În câteva mişcări rapide, Lark îl fixă în jurul rotiţei şi al trunchiului, şi-l legă într-un loc. Acest fir este ghidul tău, lucrul care face posibilă aţa. Întinse o mână. Dă-mi un fuior.

Sandry luă dintr-un coş unul dintre mănunchiurile de lână special pregătite şi-l puse în palma deschisă a lui Lark.

— Priveşte, îi ceru Lark. Suprapunând capătul lânei cu capătul firului ghid, învârti uşor fusul. Pe măsură ce se învârtea, Sandry putea vedea firul şi fibrele ataşate de el, răsucindu-se până când fibrele desprinse se învârteau singure într-un fir strâns. Ţinând ghidul şi lâna doar atât de strâns cât să nu-i cadă din mâini, Lark permise fusului să cadă uşor pe podea, atârnând de noul fir. Puţin câte puţin, lăsă noile fibre din fuior să se prindă în aţa care se învârtea, până când deveneau şi ele aţă. Iubesc munca asta, murmură Lark. Este liniştitoare.

Sandry aprobă dând din cap, cu ochii aţintiţi tot timpul asupra fusului.

— Oriunde am fi călătorit, mă uitam la localnice cum torceau. Întotdeauna părea un fel de magie.

— *Este* magie. Şi poţi face magie cu ea, dacă ai puterea. A lua ceva încurcat şi imperfect şi a-l toarce până devine lin şi puternic – ei bine, asta e treabă care merită făcută. Opri fusul, ţinând firul cel nou întins între fus şi mâna sa. Ia-l. Nu lăsa fusul pe spate deoarece se destramă tot lucrul.

Agitată şi înflăcărată, Sandry o ascultă. Lark trecu fuiorul de lână în mâna dreaptă a fetei, apăsând pe punctul în care fibra devenea aţă între degetul şi încă două degete mare ale lui Sandry.

Fata ţipă surprinsă şi scăpă fusul. Se învârti în sens invers. Firul ghid îşi pierdu strânsoarea de pe noul fir, care se desfăcu. Nu-i rămăsese decât o grămadă de lână netoarsă.

— La naiba! se înroşi Sandry. Îmi pare rău; n-am vrut să…

Lark chicoti.

— Ştiu *exact* cum te simţi. Se întâmplă mult mai *repede* când se destramă. Ridică-le. Pune un centimetru de fir ghid peste un centimetru de fibră de lână. Pe măsură ce Sandry făcea treaba, Lark continua. Gândeşte-te la ceva ce n-are legătură cu munca – bătăile inimii sau, poate, respiraţia. Învârte fusul în sensul acelor

de ceasornic. Trage uşor lâna din fuior în aţa ta. Lasă fusul să cadă uşor pe podea pe măsură ce ţi se lungeşte firul.

Sandry tremura neclintită când smucea fusul în partea dreaptă. Trebuia să lase unealta să cadă, dar în acelaşi timp trebuia să-i dea bucăţele de lână firului. Nu putea folosi decât o mână pentru a-şi controla noul fir, deoarece nu trebuia, oare, să mai învârtă o dată trunchiul fusului? Trebuia să se răsucească în jos.

Se uită în jos exact când fusul încetini, aproape să se oprească, apoi se răsuci în direcţia opusă. Aţa se destrămă, căzând pe jos în bucăţele de lână.

— La naiba, la naiba, la naiba, bombăni ea, lovindu-se peste frunte.

Cu răbdare, Lark o ajută s-o ia de la capăt.

— Gândeşte-te la un sunet ritmat, un sunet care să-ţi placă. Unul care-i liniştitor. Vocea lui Lark era plăcută şi dulce ca mierea. Ascultând-o, Sandry se moleşi puţin. Închide ochii o clipă şi ascult-o cu atenţie. Te va ajuta să controlezi mai bine fusul.

Cu ochii închişi strâns, Sandry ascultă, deşi nu era foarte sigură de ce trebuia să audă. „Un sunet ritmat, unul liniştitor?" Gândurile îi alunecară înapoi în timp, la iarna trecută. După ce scăpase din magazie, Niko îi găsise o cameră în palatul regelui Hataranului, deasupra camerei în care ţesătoarele regale îşi făceau treaba. Stând în pat, uitându-se la tavan, refuzase la început să-i acorde vreo importanţă de vreun fel. De ce să-i acorde importanţă? Întreaga ei lume murise.

Ritmul războaielor de ţesut de sub podea o presa. Fără să vrea, pocniturile lor sacadate, de la răsărit până la apus, îşi făcură loc în bătăile inimii ei şi-n ritmul respiraţiei. Într-o zi a Soarelui, în a doua jumătate a iernii, toate războaiele se opriră. Acest lucru se întâmpla în fiecare zi a Soarelui, care era o zi de odihnă, dar până atunci nu o interesase acest lucru. Acum era agitată, nervoasă. Dormi rău.

A doua zi, corul războaielor de ţesut începu la răsărit şi se trezi să asculte. Când veni Niko după o oră, ea încă stătea în picioare.

Cu războaiele de ţesut sunându-i în cap, Sandrilene fa Toren ţesu.

— Trebuie să răsucesc aţa, murmură Lark.

Fata clipi şi se uită la lucrarea ei. Cu sfânta călăuzindu-i mâinile, reuşi să toarcă un metru întreg de aţă. Era perfect, cu excepţia a patru mari umflături, fiecare la aceeaşi distanţă una de cealaltă.

— Cum au apărut astea? întrebă ea, confuză. Nu am simţit nici o umflătură.

— Te gândeai la o viaţă nouă, răspunse Lark. Te-ai gândit la ea şi ai tors-o.

— Atunci, viaţa nouă are obstacole în ea, remarcă Sandry. Lasă-mă să mai încerc o dată.

— Mai bine să începem alta. Hai să dăm la o parte aţa veche. Degetele suple ale sfintei desfăcură nodurile care legau aţa lui Sandry de fus. O legă pe o bobină şi o puse în poala fetei. Păstrează asta, spuse ea. Şi ţine-o bine. Este prima ta aţă – este important.

Rămăsese destulă lumină din zi când locuitorii Disciplinei se adunară la cină, fără Niko. Umblând prin bucătărie, Rosethorn se uită în jurul mesei şi spuse:

— Tu, băiete…

— Briar, spuse el încet.

Îi era frică să se uite la ea. Şi-ar fi putut aduce aminte că atinsese plantele prinse în jurul corzilor, şi să-l pedepsească.

— Briar, ai mâini ataşate, nu? Dă-i pâinea lui…

Rosethorn arătă spre Tris.

— Tris, spuse Lark ajutător.

Rosethorn făcu o grimasă.

— Şi tu, Sandry, o să iau eu aia.

Fata îi întinse un castron de orez, linte şi ceapă.

— Şi pe *acesta,* Rosethorn făcu semn spre negustoare.

Daja privi în gol, auzind bătaia *fullerului* în metal încins. Nu observă că Rosethorn încercă să-i dea o farfurie cu pui. Într-un sfârşit, sfânta i-o vârî sub nas. Daja îşi reveni tresărind.

— Ce? întrebă ea, uimită.

Briar chicoti.

— Daja, nu? Îmi amintesc acum. Ei bine, Daja ai putea fi drăguţă să mă scapi de asta? întrebă Rosethorn. Înainte să-mi cadă mâna?

O pată roşie acoperi obrajii Dajei. Grăbită, luă farfuria.

Rosethorn se uită la Briar, care înfuleca atât de repede cât

putea el.
— Mai uşor, recomandă ea. Odată ce ajunge la noi, mâncarea nu mai încearcă să fugă din vase.
Briar îi întâlni privirea. Pe sub sprâncene subţiri – unite în expresia ei normală, iritată – avea nişte ochi căprui, mari cu o nuanţă de umor în adâncimea lor.
Ritmul său încetini. De parcă gura ar fi gândit de una singură, Briar o auzi întrebând:
— Ce înseamnă când un copac are unele frunze verzi şi unele frunze maro? se ghemui, aşteptând o palmă.
Rosethorn se încruntă.
— L-ai văzut toamna?
— Nu. Astăzi.
„Nu avea de gând să-l lovească?” Asta ar fi făcut orice adult din Districtul Omului Mort din Hajra.
— Atunci, creanga care are frunze maro este moartă. Întregul copac ar putea fi bolnav, sau pe moarte. Unde l-ai văzut?
Se cutremură. Fusese destul de greu să întrebe. Nu era deloc pregătit să-l menţioneze pe sfântul Crane.
— Undeva, spuse el vag.
Rosethorn sorbi din suc.
— Ei bine, dacă-l mai vezi, *undeva,* să mă anunţi. Poate-l pot ajuta. Nici un copac din Cercul Spiralat nu are de ce să fie bolnav.
Odată ce masa fu eliberată, Lark luă tăbliţa mare de pe peretele cel mai apropiat de mijlocul cârligelor ei şi o puse pe masă, împreună cu o bucată de cretă.
— Orarul, spuse ea, cu ochii negri ca de drăcuşor. Al vostru include treburi şi lecţii.
Toţi cei patru copii suspinară.
— *Ştiam* c-o să vă bucuraţi, comentă Lark. Acum, primul lucru care trebuie făcut ziua, fiecare îşi curăţă camera. Puţină dezordine este în regulă, dar să vă faceţi paturile, să măturaţi podelele şi să vă spălaţi căldările cu apă înainte să veniţi la micul dejun. După aceea, vom face treburi prin casă…
Îşi aplecă capul creţ peste tăbliţă şi începu să scrie.
Briar se încruntă.
— Ce se întâmplă dacă nu ştiu să fac nici o treabă d-asta?
Lark zâmbi.
— O să-ţi arătăm.

— Am făcut treabă în gospodărie dintotdeauna, spuse Tris ursuză. Nu este greu. Se uită la ceilalţi, întrebându-se cât de bine se vor descurca. Sandry a avut, probabil, slujitori toată viaţa ei. Singurul lucru pe care Tris îl ştia despre negustori erau poveşti despre ritualuri secrete şi despre cum îi înşelau pe comercianţi. Oare poveştile menţionau curăţenia şi cusutul? Nu-şi putea aminti. Sper să nu rămân eu cu toată treaba, bombăni ea.

— Nu o să se întâmple asta, răspunse Lark. D-aia fac un orar. Pe măsură ce luna îşi face un ciclu complet, o să împărţiţi treburile. Nimeni nu rămâne cu cele mai grele treburi de fiecare dată.

— Avem metode drastice pentru a ne asigura că nu trişează nimeni, spuse Rosethorn, lăsându-se pe scaun.

Patru perechi de ochi se fixară asupra ei când copiii încercară să-şi dea seama dacă glumeşte sau nu. Zâmbetul subţire de pe buzele ei nu îi ajuta cu nimic.

— După ce terminaţi treaba, anunţă Lark, învăţaţi să meditaţi, sub îndrumarea lui Niko.

— Ce-i meditaţia? întrebă Daja.

— Înseamnă eliberarea minţii, răspunse Lark.

— Înseamnă să-ţi controlezi mintea, spuse Rosethorn în acelaşi timp.

Lark zâmbi.

— După cum puteţi vedea, este bună pentru mai multe lucruri.

— E treabă de preoţi, mormăi Briar. Oamenii normali n-au nevoie de ea.

— Dar tu nu mai eşti un om normal, băiete, comentă Rosethorn răutăcioasă. Dacă stai aici – eşti la jumătatea drumului în a deveni şi tu un preot.

— Meditaţia vă învaţă controlul de sine, le spuse Lark copiilor cu fermitate, cu privirea aţintită asupra lui Rosethorn, care spunea „Poartă-te frumos!”. Vă învaţă disciplina. Învăţaţi să vă conduceţi şi să vă organizaţi mintea. Din moment ce câţiva dintre voi aţi fost trimişi aici pentru că se credea că nu puteţi fi ţinuţi în frâu – Sandry, Tris şi Briar se înroşiră –, meditaţia se poate dovedi cel mai bun lucru pe care o să-l faceţi aici.

— Nu doare şi s-ar putea să ajute, adăugă Rosethorn.

Lark examină tăbliţa.

— După aceea, prânzul şi curăţenia. Apoi, în timpul verii, Cercul Spiralat are o perioadă de două ore dedicate odihnei, în timpul celei mai fierbinţi părţi a zilei. Este timpul vostru liber. După aceea, vom pune nişte lecţii – o să mă ocup de ele săptămâna asta, cândva. Apoi cina şi curăţenia. Aici ne îmbăiem în fiecare zi, după cină, în Templul Pământului. Puţin timp liber, apoi culcarea. Se uită la Daja şi la Briar. Nu v-am dus la băi aseară pentru că încă vă instalaţi. Aceea a fost o excepţie, nu regula.

— Nu sunt băile templelor doar pentru sfinţi şi novici? întrebă Sandry.

— Avem permisiunea să ne aducem şi turma, răspunse Lark. Este mai uşor pentru toată lumea. Se uită la feţele copiilor. Nu fiţi aşa posaci. În ziua Soarelui, timpul vostru vă aparţine, cu condiţia să fiţi cuminţi. Şi mai sunt şi sărbătorile şi zilele în care profesorii voştri n-o să poată veni. O să încercăm să nu vă muncim prea tare. Întrebări?

Nimeni nu spuse nimic.

— Atunci luaţi-vă lucrurile pentru baie şi ne revedem aici.

Grupul se despărţi pentru a lua săpun şi bureţi, robele necolorate care li se oferiseră de la templu şi încălţări de lemn pentru a le proteja picioarele de pământ. Când se adunară la uşa din spate, singurul care lipsea era Briar.

Rosethorn se uită în camera lui. Băiatul îşi cerceta una dintre plantele pe care le culesese în acea zi.

— Haide, băiete, îi spuse ea. Urzica aia sper să se întoarcă în movila cu compost, unde mi-ar fi de un mai mare folos. Nu vreau să mi se înmulţească în grădină.

— M-am spălat alaltăieri, răspunse el. Cum poate o plantă să fie de folos în movilă, dar nu şi în grădină?

— Ajută compostul să fermenteze, pentru a deveni un fertilizator mai bun. Fertilizatorul ajută plantele pe care *vreau* să le cresc. Dacă urzica rămâne în pământ, sufocă alte plante. Mişcă-te!

Se uită la ea, cu ochii lui gri-verzui încăpăţânaţi.

— Tu şi Niko! Nu mă spălam atât de des înainte. O să mor.

— Prostii! Gândeşte-te la cât de bine miroşi. Când văzu că nu se mişcă, sprâncenele lui Rosethorn se încruntară. Mi-am epuizat resursele de răbdare pe săptămâna asta, băiete. Aici *toată lumea* se spală, *în fiecare* zi. Nu ai de ales.

Îşi muşcă buza. Dacă refuza, l-ar fi putut da afară – dar ea cunoştea plantele. Apoi se gândi la ceva şi rânji. Spre deosebire de Sotat, aici sexele se îmbăiau separat. Avea să aştepte până când femeile intrau în partea lor de baie pentru a se reîntoarce la casă. Gândindu-se că trebuie să-şi ude părul pentru a le convinge că a făcut baie, îşi adună lucrurile şi îi urmă pe ceilalţi afară.

O persoană zveltă, cu părul lung şi într-o robă nevopsită îi aştepta la băi.

— Speram să vă găsesc aici, spuse Niko cu un zâmbet fermecător. Mă gândeam să-i ţin companie lui

Briar. Puse o mână subţire în jurul umerilor băiatului, împingându-l spre uşa băii bărbaţilor. Ştiu că toate experienţele acestea noi sunt tulburătoare.

Briar le privi încruntat pe Lark şi Rosethorn, care îşi feriră capetele pentru a-şi ascunde zâmbetele.

— Băiţă plăcută! îl tachină Sandry când trecu pe lângă el.

— Să nu uiţi să te speli în spatele urechilor… *ieduţule,* adăugă Daja.

— Unde a învăţat frântura aia de jargon de stradă? întrebă Niko. Nu, nu-mi spune, ştiu. Haide, Briar. Cu cât începem mai repede, cu atât te usuci mai repede.

Când fetele intrară în camera principală a băii femeilor, Tris făcu un pas în spate, scuturându-şi capul.

— Acum ce mai e? întrebă Rosethorn.

Mâna de oameni care deja erau în bazin se întoarseră spre ele pentru a vedea ce se întâmplă.

— Eu nu mă spăl de faţă cu alţi oameni, spuse Tris, având faţa de un roşu aprins. Credeam că aveţi băi private, ca în dormitorul fetelor. Nu este decent. Şi mă vor tachina că-s grasă, adăugă ea mai încet.

— Nu mă pot spăla în aceeaşi apă cu *kaqii,* obiectă Daja. *Nu pot.*

Rosethorn bătu uşor cu piciorul în podea. Părea a fi pe cale să spună ceva, şi nu ceva frumos. Lark o opri punându-i o mână pe braţ.

— Le voi arăta eu unde sunt căzile private, spuse ea cu blândeţe. Haideţi, fetelor.

Daja se spălă într-o suferinţă tăcută. Dacă ar fi văzut-o familia ei la Frostpine, nu s-ar fi oprit la bătăile pe care i le dăduseră în

trecut, când era prinsă uitându-se la fierari. Poate că ar fi declarat-o ei înşişi *trangshi.*

— Negustorii schimbă – nu *fac,* îi spuse de nenumărate ori mama ei. Noi nu *mânuim,* nu *muncim.* Noi le plătim lui *lugsha* cel mai mic preţ pe care-l putem obţine pentru piesele lor, apoi le vindem pentru cel mai mare profit. Este în regulă să zâmbeşti, să le asculţi poveştile, să le complimentezi lucrările, dacă asta înseamnă încheierea unei afaceri. Nu este în regulă să arăţi că pe tine chiar te interesează.

„Sunt atât de confuză, gândi Daja, uscându-se. Nu mai ştiu ce se cade să faci şi ce nu. Şi nici măcar n-am pe cineva care să-mi spună. Poate că trebuie să-mi dau seama singură. Şi cum aş putea face asta?”

06

În dimineaţa următoare, când îşi primi terciul de ovăz, Briar luă un polonic plin, îl puse în castron, iar apoi mai puse unul. Nimeni nu-l dojeni şi nimeni nu-i luă castronul. Se gândi să mai ia, dar se hotărî să nu întindă coarda. Încă încerca să-şi dea seama de ce are voie să facă şi ce nu.

Imediat după ce Lark şi Rosethorn spuseră rugăciunea, începu să mănânce cu lăcomie.

— Mai uşor, îi spuse Sandry, încet. Nu-ţi face bine la digestie dacă mănânci atât de repede.

— Lasă-mă în pace. Mănânc cum vreau, bombăni el.

Dând din cap dezaprobator, Sandry luă cana cu miere şi-şi puse în castron o lingură mare de miere.

— Ai nevoie de îndulcitor, îl informă ea.

— Dă-i întreaga cană, murmură Daja.

Ridicând urciorul, cu marginile umede de la cutia de răcit, Sandry turnă lapte în mâncarea lui Briar.

— Şi asta ajută. Pari că ai avea nevoie de tot laptele şi toată mierea pe care le poţi suporta.

Briar se uită la ea, jignit.

— Ţi-am cerut eu să-ţi bagi nasul în viaţa mea?

Sandry îi oferi un zâmbet superdulce, pe care Daja îl consideră ca nefiind deloc obişnuit pentru Sandry, aşa cum era ea de obicei.

— Nu mi-ai cerut, dar nu-i nici o problemă. Eu o fac oricum, aşa sunt eu.

Era cât pe ce s-o blesteme, dar privirea ei îl făcu să se răzgândească. Această Bogătaşă era altfel decât toţi oamenii pe care-i întâlnise până atunci. Avea bănuiala ascunsă că dacă ar fi ţipat la ea i-ar fi plătit cu aceeaşi monedă.

— Ei bine, se pare că suntem extravaganţi.

Ridicându-se, Rosethorn se duse în atelierul ei.

Briar cercetă albul şi auriul de pe cerealele sale, amestecă totul prudent şi gustă rezultatul. Terciul de la templul era bun şi înainte – nu ca zeama lungă pe care o primea cerşind acasă –, dar acum era bogat şi dulce. Îşi spuse că mâncarea furată era mai bună, dar ştia că era o minciună.

Rosethorn se întoarse cu un teanc impozant de hârtie. Cu grijă, presără un praf maro în castroanele tuturor şi adăugă mai mult în castronul ei.

— Aceasta este scorţişoară – a fost adusă de caravanele estice. Sfântul Crane *încearcă* să crească copacii în sera sa, dar nu reuşeşte.

Zâmbi când îşi amestecă pudra cu micul dejun.

Când băiatul gustă adaosul, începu să-şi îndese mâncarea în gură cât de repede putea înghiţi. Sandry deschise gura pentru a protesta, dar se lăsă păgubaşă.

— Nu văd de ce tu şi Crane nu puteţi face un armistiţiu, Rosie, se plânse Lark. Vă înţelegeaţi cândva.

— Până a început să facă experimente pe plante, răspunse femeia. Tratează nevoia lor de schimbare a anotimpului ca... un părinte care crede că dragostea copilului său pentru o pătură anume este copilăroasă, aşa că îi ia păturica. Crane se poartă de parcă plantele îşi irosesc timpul iarna şi toamna.

— Plantele *au nevoie* să moară? întrebă Briar, surprins.

— Nu vorbi cu gura plină! ordonă Rosethorn. Au nevoie să se odihnească. Luându-i castronul gol, scoase cu polonicul mai mult terci. Ei bine, e sub – nutrit, îi motivă ea acţiunea lui Lark, care o privea cu un zâmbet cu înţeles.

După micul dejun, se pregătiră toţi de treburile planificate. Briar fusese silit să recunoască faptul că nu putea citi semnele făcute de Lark pe tabla cea mare de către însăşi Lark, care-i arătă cum să cureţe mica toaletă a casei. De data aceasta, Briar nici nu se gândi să-şi lase treaba sau s-o facă prost. Avea multe lucruri la care să se gândească în acea dimineaţă. Subiectul principal al gândurilor sale era copacul mic pe care-l văzuse nu

numai cu o zi înainte, ci şi în vis.

Când se întoarse în casă, fetele îşi terminau propriile treburi. Rosethorn plecase în atelierul ei şi închisese uşa – Briar putea auzi târşâitul unei mături care curăţa acolo. Lark citea un mesaj de pe o plăcuţă care-i fusese adusă de unul dintre mesagerii templului.

— Când terminaţi, o să vă întâlniţi toţi cu Niko la Centru, le spuse Lark celor patru. Mergeţi direct acolo, atenţie – fără ocolişuri până la Centru. Cercetându-şi buzunarul, Lark scoase unul dintre simbolurile rotunde de fier care dovedeau că au voie să umble prin templu şi legă patru fire scurte de gaura din vârf. I-l oferi Dajei. Staţi împreună. Amintiţi-i lui Niko că trebuie să vă întoarceţi aici la prânz.

Daja fugi sus să-şi ia toiagul.

— Îmi place să-l port cu mine, îi spuse ea lui Sandry, care se uita la el cu dezgust. Mă fereşte de neînţelegeri.

— Să merg cu *fete,* bombăni Briar când cei patru mergeau încet pe drumul spiralat. Fete *respectabile.* Nu-mi mai pot arăta vreodată faţa în Sotat.

— Te plângi aiurea, îl lămuri Sandry. Nu ţi-am făcut nimic.

— Încă, răspunse el şi tăcu.

Cinci băieţi din vechiul său dormitor se apropiară de ei pe drum. Unul dintre ei era tânărul care îl acuzase pe Briar că-i furase agrafa mantiei. În buzunare, pumnii lui Briar se încordară.

— Este hoţul, insinuă dispreţuitor un băiat.

— Un hoţ şi un Negustor, adăugă altul, ţinându-se de nas. Care crezi că-i mai jalnic?

Daja mişcă toiagul până-l prinse cu ambele mâini. Nu ar fi început o bătaie, dar nici nu ar fi suportat prostii.

— Un hoţ este un hoţ, spuse Agrafa cu răceală. Nu contează dacă-i spui aşa sau „Negustor”.

Sandry îi apucă pe Briar şi pe Daja de coate.

— Nu faceţi nimic, rosti printre dinţi. Nu merită să ne ostenim să-i spulberăm din faţa noastră.

— N-am nevoie de paznic, şuieră Briar, smucindu-se.

— Cine-i prietena ta cea drăguţă, hoţule? întrebă Agrafa.

— Cine-i grasa? bombăni unul dintre ei.

Tris se albi la faţă.

— Chiar lasă pe oricine în Cerc, nu? spuse în zeflemea băiatul căruia nu-i plăceau Negustorii. Azvârli cotorul mărului pe care-l

mânca în Tris, grohăind ca un porc.

Deodată aerul se răci. Ceva se strânse în şi în jurul copiilor într-o clipă. Un pocnet slab le în – fundă urechile.

— Asta este! ţipă Agrafa, cu ochii strălucitori şi veseli. Nu părea să simtă ceva ciudat. O turmă de porci! O turmă mică, poate, deşi Grasa şi Negustorul sunt promiţători…

Lui Sandry i se ridică părul pe mâini.

— Tris, nu! şuieră ea, simţind oarecum că Tris era sursa ciudăţeniei din aer.

— Hai să plecăm de aici!

Daja o apucă pe Tris de un braţ, ţinând toiagul în aer ca un avertisment pentru ca băieţii să păstreze distanţa.

Briar rânji cu sălbăticie şi-şi puse câte o mână sub fiecare braţ, acolo unde ţinea odată două cuţite. Niko i le luase pe toate, dar behăitorii aceia nu aveau de unde să ştie asta.

Tinerii se retraseră agitaţi. Cu repeziciune, cei patru de la Disciplină apucară pe o potecă ce tăia buclele drumului. Sandry şi Briar stăteau aproape de Tris, pe care acum curgea sudoarea. Abia când reuşiră să pună două grădini între ei şi băieţi, încetiniră.

— De ce am făcut asta? Briar se opri în faţa fete – lor, cu mâinile în şold. Am fi putut avea o încăierare drăguţă, i-am fi pus la respect.

— Nu ştiu *de ce* am făcut-o, Daja se aplecă pe toiag şi-şi şterse propria faţă transpirată cu mâneca. Doar că mi s-a părut că trebuia s-o facem.

Sandry căută în geanta de la brâu până găsi o fiolă mică din sticlă cu un capac argintiu filigranat. Deschizând-o, i-o duse la nas lui Tris.

Până-n acel moment, fata se uitase în gol, cu pupilele micşorate cât nişte vârfuri de ac, cu faţa de un alb şters. Când vaporii de la sărurile aromate îi iritară nasul, icni şi strănută. Când orbecăi după batistă, sentimentul a ceva întins la maximum în aer dispăru.

— M-am… m-am enervat, nu? şopti ea.

— *Toţi* ne-am enervat.

Tris se uită la fiecare frenetic.

— S-a întâmplat ceva? Grindină sau vânt, sau…

— Nu, răspunse Briar, băgându-şi mâinile în buzunare. Şi mie mi-ar fi convenit mai mult o încăierare în toată regula. Fetele

astea!

— Nimic? şopti Tris, apucând mâna lui Sandry. Nu s-a întâmplat *nimic?*

Sandry scutură din cap şi puse sărurile aromate înapoi în geantă. Uitase că le are, până mai adineaori. „Ar trebui să le ţin la îndemână – pentru orice eventualitate”, îşi spuse ea. Refuză să se gândească la acea eventualitate.

Niko îi întâlni în faţa Centrului şi-i conduse prin porţile principale. Când Briar merse spre bucătării, bărbatul îl prinse de braţ şi-l trase în direcţia opusă, către un cerc îngrădit de lemn, sculptat frumos. Înăuntru, se afla o scară lată care şerpuia prin inima turnului. Ţinând uşa, Niko îi făcu semn băiatului să înceapă să coboare. Sandry, Daja şi Tris îl urmară.

Când uşa de la scară se închise în spatele lor, toţi cei patru se opriră şi se uitară în jur.

— Se simte ceva ciudat aici, şopti Sandry, fără să ştie cu exactitate de ce.

Nu era un ciudat-înfricoşător ca atunci când îi tachinau băieţii – era mai pur, mai delicat. Briar îşi scărpină scalpul care începuse să-l mănânce deodată. Tris se încruntă. Daja îşi trecu o mână peste peretele sculptat frumos şi se înfioră; pentru o clipă, lemnul păru viu. Muşcându-şi buza, îl atinse din nou. De această dată nu păru a fi decât un lemn şlefuit până ajunsese neted ca sticla.

— Scara este vrăjită, le spuse Niko încet. Puterea magică a Centrului este atât de mare, încât fiecare parte a turnului trebuie tăinuită de celelalte, pentru a împiedica diferitele magii să interacţioneze unele cu celelalte. În ceea ce priveşte magia, acesta este cel mai curat loc din tot Cercul Spiralat. O să aveţi prima voastră lecţie de meditaţie aici.

— De ce? vru Sandry să ştie. Ne-ar fi mult mai bine la Disciplină.

— Astăzi sacrificăm confortul în favoarea securităţii, răspunse Niko. Orice creatură are magie, chiar dacă-i doar magia vieţii. Prin meditaţie, vă deschideţi mintea – orice magie pe care o aveţi se împrăştie afară. Învăţând să vă concentraţi aici, orice putere pe care o eliberaţi va *rămâne* aici, fără să afecteze pe altcineva.

— Ce-are a face magia cu mine? întrebă Briar. Şi dacă aş avea vreo urmă de magie, pe mine nu mă deranjează.

Daja aprobă din cap; Sandry şi Tris păreau tulburate.

— Asta-i foarte bine şi corect, băiete, spuse Niko cu răceală, dar te-ai gândit vreodată că poate *tu* deranjezi magia?

Briar se uită încruntat la el.

— Faceţi-vă confortabili. Niko alesese un loc pe podea şi se aşeză turceşte. Ceilalţi aleseseră fiecare câte o treaptă. Avem la dispoziţie doar o oră – n-am putut aranja ca acest loc să rămână gol mai mult timp de-atât, aşa că hai să începem.

Cel puţin pentru Tris era ceva familiar, mai ales că o mai încercase o dată înainte să adoarmă cu o noapte înainte. Un singur lucru era diferit: în loc să respire odată cu sunetul valurilor, numărau ca o modalitate de măsură a fiecărui pas. Ascultând instrucţiunile liniştite ale lui Niko, cei patru inspirară când numărară până la şapte, îşi ţinură respiraţia cât numărară până la şapte, şi expirară, numărând până la şapte. Făcură acest lucru repetat, fără măcar să observe când Niko se oprise din a număra cu voce tare pentru ei.

Când îi amorţi piciorul, Briar deschise ochii, examinând lemnul scării. Niko vorbea încet, explicând cum trebuie să-şi retragă minţile din scară în ceva mic. Acest lucru era uşor pentru băiat: chiar în faţa sa, cineva înfipse un trandafir cu multe petale în sculptură. Închizându-şi ochii, Briar simţi schimbarea fizic pe măsură ce se cufunda în trandafir, petală cu petală. Sandry se plasă în lâna dată unui fus, simţind cum se strânge şi se subţiază şi se lungeşte pe măsură ce se toarce în fir. Daja se strânse în suprafaţa rotundă şi izbitoare a unui *fuller* şi-şi încuie mintea în căldura forjării fierului roşu precum cireaşa. Încă o dată, Tris se transformă într-un curent de vânt.

— Cred că este de ajuns pentru azi.

Niko părea foarte mulţumit.

Ca şi cum abia se treziră, cei patru îşi deschiseră ochii. O clipă, se simţiră toţi amorţiţi şi înţepeniţi, de parcă ar fi fost presaţi în nişte mingi mici, strâmte. Când se mişcară, durerea picioarelor ţepene îi făcu să se simtă ca ei înşişi din nou.

Niko se ridică în picioare şi-şi scutură roba.

— Acum, cât suntem aici, vreau să vă fac un tur al Centrului.

Îi conduse în jos pe scară, în adâncul pământului. La capăt, deschise o uşă mică.

Înăuntru se afla o cameră imensă, circulară cu pereţi de piatră şi o podea de pământ. Torţele ofereau cea mai mare

parte a luminii. În mijlocul camerei, un foc fără combustibil ardea într-o groapă mică, păzit de patru sfinţi – unul în verdele Pământului, unul în galbenul Aerului, unul în roşul Focului, iar ultimul în albastru Apei. Nu spuseră nimic; nu se mişcară. Focul le acapara atenţia.

Pe copii îi furnică pielea. Se respira greu. O putere veche, răbdătoare umplea camera, puterea magiei construită şi îngrijită de secole. Fantome şopteau, spunând lucruri pe care nici unul dintre ei nu le înţelegea pe deplin. Daja auzi strigătul metalului de sub tălpi. Îngenunchind, găsi bucăţi de rocă neagră, netedă înfiptă în pământ. Briar auzi rădăcinile plantelor, unindu-se unele cu celelalte pentru a forma o plasă uriaşă. Tris simţi mişcarea rocii şi scurgerea lentă a apei între pietre. Aerul era apăsător pentru Sandry. O clipă se gândi că stă pe rotiţa celui mai mare fus din lume. „şi poate chiar aşa e”, gândi ea, înfiorată. Cu Centrul servindu-i ca mâner, întreg Cercul Spiralat avea exact forma unui fus.

Niko stătea lângă zid, făcându-le şi lor semn să i se alăture. Tris se uită la cei patru sfinţi de lângă foc. Nu se mişcau deloc. Având în vedere că îşi purtau veşmintele cu gluga trasă pe cap şi mâinile băgate în mâneci, nu-şi putea da seama dacă sunt vii.

— Aceasta este inima focul – adevăratul centru al Cercului Spiralat, şopti Niko. Există magii care păstrează acest oraş templu întreg, uscat, fertil – fără acestea, adâncitura în care se află ar fi un lac. Toate acele vrăji sfârşesc în focul central şi sunt protejate de cei care păzesc focul.

— Ce era chestia aia netedă din podea? întrebă Daja. Părea… ciudată.

— Nu este din această lume. Îngenunchind, bărbatul îşi trecu mâna peste o bucată strălucitoare de piatră. În urmă cu mii de ani, o rocă din stele s-a prăbuşit aici, formând craterul pe care a fost construit locul acesta. Pietrele sunt rămăşiţele sale. Puterea lor magică poate fi folosită pentru multe lucruri.

Acestea le-au permis constructorilor Cercului Spiralat să fixeze vrăji complexe pentru protecţie aici, fără ca ele să le afecteze munca magică făcută după aceea.

Ridicându-se, îi duse afară din cameră şi sus pe scări. Odată ce ajunseră la parter şi Continuară să urce, putură vedea că scara se curba în jurul exteriorului, unde erau întinse frânghii groase. Deasupra lor zăngăni ceva. Un set de frânghii începu să

se mişte, ducând o cutie deschisă, prin faţa lor. Înăuntru se aflau cinci plăcuţe.

— Aşa este dusă informaţia care ajunge la etajele superioare, Onoratei Moonstream şi templelor individuale, explică Niko. Liftul duce plăcuţele la parter, de unde le iau mesagerii.

— Nu am văzut mesageri când am intrat, re – marcă Daja.

— Au aşteptat afară, până am terminat noi cu meditaţia, răspunse Niko. Ne-ar fi considerat… deranjaţi.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă Briar.

Sandry ghici:

— Are a face cu ce ne-a zis Niko, despre împrăştierea magiei?

Niko zâmbi şi dădu din cap aprobator.

— Exact asta e.

Îi conduse pe un popas de pe un palier. Deschizând uşa de la scări, le făcu semn elevilor săi să se uite în camera din partea cealaltă a uşii. Era o cameră largă, înaltă, iar pereţii săi curbaţi erau prevăzuţi cu ferestre deschise, cu jaluzelele ridicate. În cameră se aflau nişte mese mici, pline de tăbliţe şi cretă, puse în faţa unor scaune confortabile. Doar cinci scaune erau ocupate, de bărbaţi şi femei în veşminte în diferite culori, având toate o bandă neagră de-a lungul tivurilor. Stăteau cu toţii cu mâinile încrucişate, cu ochii închişi, ignorând briza care le flutura hainele şi părul.

Novicii în alb patrulau zgomotos, verificând masa înainte ca fiecare să ocupe un scaun. Unul găsi ceva scris pe o tăbliţă care se afla lângă un bărbat vârstnic în albastru. Ridicând-o, novicele porni spre uşă. Copiii îi făcură loc să treacă. Aplecându-se peste balustradă, apucă o frânghie.

Niko îi conduse sus încă o dată.

— Acesta este locul ascultării, explică el. Acei iniţiaţi…

— Ce-i aia un ini-ceva? întrebă Briar.

— Ai văzut benzile negre de pe veşmintele lor? Acelea înseamnă că ei sunt iniţiaţi în sistemul magiei templului. Ei ascultă vânturile pentru voci şi raportează…

Tris se împiedică şi căzu. Daja o ridică în picioare.

— Ce-ai păţit, fată de comerciant?

— Aud voci în vânturi? cu ochii ei gri emoţionaţi, Tris apucă braţul lui Niko. Aud oameni *vorbind?*

— Din orice loc posibil, spuse el.

— Chiar aud voci? *Cu adevărat?* Nu doar inventează lucruri,

sau… sau aud ceea ce de fapt nu există?

Ceilalţi copii se holbară la ea.

— *Tu* auzi voci? întrebă Niko cu asprime. Despre ce vorbesc?

— Ei – despre mai multe lucruri. Transporturi, vreme. Câteodată despre capturi, boala vacii, se înroşi, sau despre sex. Familia mea spunea că sunt nebună, sau mincinoasă, sau blestemată…

Sandry îşi puse o mână în jurul lui Tris şi se uită la mag ca şi cum el ar fi fost vinovat.

— Familia ta s-a înşelat, spuse el, netezindu-şi mustaţa. Vocile nebuniei sunt mai interesante decât ce-ai auzit tu. De-acum, spune-mi *orice* vezi sau auzi pe această cale, înţelegi? Ar putea fi important.

Tris înghiţi în sec, venindu-şi în fire. Abia când se simţi mai bine se desprinse din strânsoarea lui Sandry.

— Haideţi! porunci Niko, când era clar că Tris era în regulă.

Cei cinci începură să urce din nou.

Camera văzului, de la nivelul următor, era asemănătoare cu camera ascultării, cu diferenţa că sfinţii de aici se uitau în pocale cu apă, sau cristale, sau oglinzi, iar geamurile erau acoperite cu sticlă preţioasă. Deasupra acestora era colivia păsărilor, unde păsările mesagere veneau şi plecau din toată Marea împietrită. Mai sus se afla marele ceas care impunea ritmul orelor Cercului Spiralat. Cei patru ar fi stat acolo toată ziua dacă ar fi putut, uitându-se la cum se întorc imensele roţi dinţate. Niko trebui, în cele din urmă, să-i conducă afară, amintindu-le că avea să fie prânzul în curând.

— Când ajunseră la parter, îi împiedică să deschidă uşa scărilor.

— Exersaţi trucul pe care v-am învăţat – micşorarea – oricând puteţi. Vedeţi dacă o puteţi face fără să trebuiască să meditaţi înainte. Mă cunoaşteţi cu toţii destul de bine ca să ştiţi că nu vă cer să faceţi ceva fără a avea un motiv întemeiat.

— Atunci care este motivul? vru să ştie Sandry.

O clipă crezu că el chiar o să-i răspundă, dar acesta păru să-şi schimbe intenţia.

— Aş prefera să nu intru în detalii încă, spuse el cu regret. Unele lucruri vor fi mai uşoare pentru fiecare dintre voi dacă le descoperiţi singuri mai întâi.

Se auzi un zgomot de rostogolire; pământul tremură sub ei.

Ceasul de deasupra continuă să bată, anunţând comunitatea şi fermele înconjurătoare că era ora prânzului.

— Acum, înapoi la Disciplină. Tris, voi veni după tine după pauza de odihnă. Mai avem treabă de făcut, spuse Niko deschizând uşa scărilor. Şi să exersaţi cu toţii meditaţia!

Odată ce masa de prânz se termină, Briar urcă scările către pod. În prima lui zi aici, găsise o trapă în tavan – acum trase scara de sub ea, desfăcu zăvorul şi se furişă pe acoperiş. Aşezat pe vârful acoperişului, rezemat de coşul din piatră, putea privi munca anevoioasă a lui Rosethorn. Lucra la flori astăzi, ignorând pauza de odihnă de după-masă.

„Aşa da, viaţă”, gândi el. Fără un Stăpân al Hoţilor să-l persecute pentru a-i aduce mai mulţi bani; era hrănit, cald, uscat şi trândăvea pe un pat de paie frumos mirositor. Bogăţia norilor gri care se rostogoleau pe cer însemna că soarele nu avea să-l ardă. Venea ploaia, dar nu încă. El avea nevoie de nişte somn.

Imediat ce-şi închisese ochii, imaginea copacului bolnav din seră îi veni în minte. Rosethorn voise să-l vadă, dar el credea că Crane nu ar fi vrut să i-l arate. Rosethorn poate nici n-ar fi vrut să-l vadă dacă ar fi ştiut că este al lui Crane.

„Pui de somn, îşi spuse cu fermitate. Cunoscătorii au grijă de copac.”

Ceva scârţâi prin apropiere. Se uită: fata de comerciant se urca pe acoperişul lui. Se încruntă.

— Doar pentru că locuim împreună nu înseamnă că te plac. Pleacă.

— Am dreptul să fiu aici, îl repezi Tris. Cu atât mai mult cu cât camera mea este chiar dedesubt.

— N-am ieşit să ascult flecăreala unei fete, o înştiinţă el.

— Nu te *deranjez.* Întoarce-te la ce făceai şi lasă-mă în pace!

Se urcă peste vârful acoperişului şi se aşeză pe partea cealaltă, unde el nu o putea vedea. Briar se lăsă pe spate prea tare şi prea repede şi-şi lovi spinarea de pietrele coşului. Cutremurându-se, se ridică în picioare. În orice clipă ea avea să înceapă să sporovăiască, cu siguranţă. Avea să alunece uşor într-un pui de somn, şi ea avea să înceapă să pună întrebări despre de unde venise şi ce făcuse să ajungă aici.

Linişte.

Nu avea astâmpăr. De ce *nu* spunea nimic? Exista oare o fată care să nu turuie întruna? Cu siguranţă Sandry aia avea o gură care mergea ca o moară stricată.

Linişte.

Sigur dormea. Imediat ce se trezea, avea să înceapă să-l bată la cap.

Briar se lăsă pe spate pe coş, cu mai multă consideraţie pentru spatele lui decât data trecută, şi închise ochii. Acolo, în mintea sa, limpede ca lumina zilei, era acel copac bolnav. Deschise ochii cu un blestem bombănit şi reveni la grija fetei de comerciant.

Timpul trecea, în linişte.

Suspansul îl omora. Se târî pe vârful acoperişului şi se uită peste el. Acolo stătea ea, cu mâinile pe după cap, uitându-se la cer.

— Ce faci? întrebă el.

Tris clipi. Pe toată durata mesei şi curăţeniei, se gândise la respiraţia profundă precum valurile mărilor şi atragerea minţii într-un punct mic. Odată instalată pe acoperiş, plămânii îi intrară în ritmul respiraţiei cu uşurinţă. Când Briar o întrerupse de această dată, era atât de profund de calmă, încât nu o deranjă.

— Privesc cum se naşte o furtună, îi spuse ea.

Băiatul se încruntă. Văzuse oameni hipnotizaţi la un carnaval, puşi să facă lucruri prosteşti de acelaşi mag care-i băgase în transă. Când vorbeau, aveau vocea exact ca a ei.

— Furtunile nu se nasc, o luă el în derâdere. Ele doar apar.

— Nu te uiţi cum trebuie, răspunse ea, calmă încă. Vezi? Noi ne aflăm într-un loc în care poţi vedea cum cresc norii.

Se uită în sus, dar îl duru gâtul.

— Arată ca nişte nori.

— Stai. Alege unul mic şi Urmăreşte-l. Ajută dacă faci treaba cu respiratul pe care l-am învăţat de la Niko.

Se înclină, dar gâtul lui refuză să se îndoaie la acel unghi. Aruncându-i o privire încruntată – nu că ea ar fi văzut altceva în afară de priveliştea de sus –, se întinse pe partea lui de acoperiş, chiar deasupra vârfului, şi făcu exact cum îi sugerase ea. Încetişor trase aer, numărând, apoi îl ţinu, apoi îi dădu drumul. Sunetul aerului mişcându-se prin plămâni îl duse cu gândul la brizele care se revărsau peste acoperiş. Se concentră asupra norilor care se îngroşau.

La o privire mai puţin atentă, arătau ca întotdeauna, alunecând pe cer ca nişte conducători graşi de bresle care întârziau la întâlniri importante. Apoi văzu un nor dând afară un smoc mic, gri, apoi altul, apoi un al treilea. Până să iasă din câmpul lui vizual, smocul înflori într-un nor de mărime medie şi se chinuia să se transforme într-un cumulus.

— Cum fac asta? alese alt nor. E ca şi cum se creează singuri.

— Nu ştiu, răspunse ea. Poate o să-mi spună Niko.

— De ce sunt gri?

— Au ploaie în ei. O să avem o furtună în vreo oră.

— De unde ştii?

Nu primi răspuns.

— Nu văd cum ar putea o fată să ştie ceva despre furtuni.

Nu îi răspunse, dar nici nu se ridică să plece. Se înfioră când îşi dădu seama că nici el nu voia ca ea să plece. Nu era o bătaie de cap prea mare – pentru o fată de comerciant.

Din camera sa din vârful Centrului, ceasul sună o notă gravă. Odihna de la prânz se sfârşise.

— Băiete! strigă de jos o voce poruncitoare. Acoperişul fremătă. Tris se târî peste vârful acoperişului, îndreptându-se spre trapă.

— Abia mă relaxasem, se plânse ea.

— Atunci de ce pleci? întrebă el cu grijă.

— Pentru că trebuie să mă întâlnesc cu Niko, ai uitat?

— Băiete, ştiu că eşti sus acolo!

Briar se uită peste marginea acoperişului. Rosethorn stătea pe potecă, de unde îl putea vedea.

Ridicând o mână, îi făcu semn cu un zâmbet malefic.

— Coboară. O să mă ajuţi să mă pregătesc pentru furtuna asta.

Clipi. Dar ce era *munca*...

„Poate o să-mi spună cum se numesc lucrurile”, se gândi el.

Făcu o pauză, nevrând să pară prea entuziasmat, şi se gândi la o plângere.

— Briar! ţipă el la ea.

— Ce? strigă Rosethorn.

— Numele meu este Briar! Nu „băiete”, Briar!

— Ştiu cum te cheamă, băiete. Haide, vreau să termin până să înceapă ploaia!

— E Briar, bombăni el şi o urmă pe Tris în casă.

Pentru o clipă, Sandry crezu c-o să pufnească în plâns. Lâna pe care începuse s-o dărăcească după prânz era acum o harababură de ochiuri în fir. Procesul era simplu. Îl făcuse acum mai puţin de-un an: pune o grămadă de lână pe fiecare darac, apoi trage dinţii unui darac prin lâna de pe celălalt. Dinţii de metal transformau grămezile în fir, chiar şi în fâşii de lână, pentru a fi răsucite în ghemuri. În loc, fibra ei ieşise de pe darace, sau se smulgea de pe dinţi, sau se hotărau să se prindă de ea. Dacă ar mai fi fost ataşate de oaie, le-ar fi suspectat de încercarea de a evada de pe ea. Mai rău, aerul era închis, fierbinte şi lipicios – avea mâncărimi peste tot pe unde o atingea lâna aceea.

Se gândise că Lark nu o putea auzi din cauza pocniturilor războiului, dar în clipa în care pufni, femeia se opri din treabă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu iese *bine,* răspunse Sandry, încercând să nu se vaite. Este mai rău ca niciodată şi se prinde de orice. De ce este atât de rea azi?

— Adu-o aici.

Fata se supuse, oferindu-i lui Lark daracele răvăşite.

— Să ne ajute Mila, arăţi de parcă ţi-a făcut o haină de blană.

— Când încerc s-o dau la o parte, pur şi simplu se pune în altă parte. Sandry se încruntă la smocurile de culoarea fildeşului de pe rochia şi mâinile ei.

— Te place prea mult. Trebuie s-o înveţi să te asculte. Lark îşi apropie degetele şi le trase înapoi. Instantaneu, lâna de pe Sandry se ridică în vârf, ca nişte câini care cerşesc mâncare. O furnicătură cumplită îi dădu de înţeles fetei că fibrele de pe faţa ei făceau acelaşi lucru. După cum mă aşteptam, spuse femeia. Inspiră adânc…

Cu ochii închişi, Sandry o ascultă. În mod automat respiră cum îi învăţase Niko în acea dimineaţă, numărând. Lark spuse încet:

— Apropie-ţi degetele de rochie, fără s-o atingi, apoi îndepărtează-le de tine. Strânge şi cu mintea, de asemenea.

„Cu mintea?” se gândi fata, uimită.

Cu siguranţă asta însemna acelaşi lucru cu a se imagina o fibră bine strânsă. Îşi transformă mintea în degete strânse şi pocni din ele, apoi deschise un ochi să vadă ce se întâmplase. O

treime din fibrele de lână stăteau ridicate, tremurând. Restul erau culcate pe rochia ei, îndepărtându-se de locul în care le chemase Lark.

— Trebuie să vrei *cu adevărat,* Sandry. Nu trebuie să-ţi doreşti altceva mai mult în acest moment.

Sandry închise ochii şi *vru* ca mintea ei să lucreze odată cu degetele, să înlăture fibrele de pe rochie. Mai aruncă o privire. De data aceasta toată lâna se culcase.

Lark chicoti.

— Poate că ar trebui să-i ordoni, aşa cum majoritatea nobililor ordonă servitorilor.

Doar gândul la acest lucru o făcu pe fată să zâmbească dispreţuitor. Bineînţeles că văzuse astfel de nobili! făcu un gest brusc cu mâna, de parcă ar fi fost Liesa fa Nadlen izgonind-o pe Daja din sala de mese.

— Trebuie să mai lucrăm la controlul de sine, o auzi pe Lark spunând.

Sandry deschise ochii. Bucăţelele de lână care se agăţaseră atât de tare de ea săriseră acum pe Lark şi se strânseră unele în celelalte pe pieptul sfintei. Lark zâmbea.

— Îmi pare rău! strigă Sandry. N-am… ei bine…

Lark îi mângâie mâna.

— Nu o speria. Firele de lână *vor* să se strângă. Încercă să-şi smulgă fibrele de pe haine, dar nu reuşi. Încercau să se ţească în veşmântul ei. O să am nevoie de ajutorul tău, având în vedere că tu ai făcut asta, îi spuse ea lui Sandry. Dar *cu blândeţe.*

Fata reluă seria de inspirări şi expirări, până se calmă. Fusese *ceva* când alungase lâna, un sentiment ciudat dar în acelaşi timp cunoscut. Îl descoperi în ea şi-l folosi pentru a chema cu blândeţe fibrele.

Moliciunea îi gâdilă palma: lâna formă de această dată un snop în mâna ei.

— Foarte bine, spuse Lark aprobator când afară bubui tunetul. Acum. Permite-mi să-ţi arăt o vrajă care o va ţine departe de faţa şi de rochia ta.

Niko veni după Tris exact când furtuna începea să se facă auzită. Ea se plimba dintr-un capăt în celălalt al camerei, agitată, dorind cu ardoare să meargă afară înainte ca vântul să mături zidurile. Când îl văzu pe Niko deschizând mica poartă,

fugi la el.

— Pune asta pe tine, îi recomandă el, aruncându-i o pelerină lungă, tratată cu ulei ca aceea purtată de el.

Odată ce îi fu aranjată pe umeri, îi oferi şi o pălărie cu boruri largi pe care să şi-o lege sub bărbie. Vântul răbufnea prin Cercul Spiralat, trăgând de draperii şi haine. În grădini, sfinţii şi novicii se grăbeau să îşi termine treburile şi să între la adăpost, în timp ce bărbatul şi fata mergeau energic spre poarta sudică.

Odată ieşiţi din Cercul Spiralat, îşi croiră drum în josul potecii de pe stâncă şi intrară în peşteră.

Picături mici brăzdau deja cerul. Pe stâncile de jos, marea mergea, cu valurile spumegând sub urletul vântului.

Când îşi dădu pălăria pe spate, Tris privi pe furiş în perspectiva sumbră. Fulgerul se dilata în fâşii lungi în largul mării, abandonând lumea în alinare.

Se împrăştiau perdele de ploaie. Oamenii aprinseră farurile din porturi; arătară un semnal de alarmă corăbiilor şi bărcilor prinse în furtună să se îndepărteze de insulele stâncoase care erau foarte aproape de Summersea.

— Uită-te la fulger! Concentrează-te asupra lui! Gândeşte-te la el! ţipă Niko peste un bubuit de tunet.

— Ce este? Fulgerul, adică? ţipă Tris înapoi.

— Energia se adună în cer şi se eliberează într-o furtună. Energia din pământ năzuieşte s-o întâlnească pe cea din nori. Atunci când se unesc, fulgerul arată traiectoria pe care o ia energia. Să nu uiţi niciodată, *toată* energia, odată ce se adună destulă, trebuie să meargă undeva. Tunetul bubuia în jurul lor, de parcă ar fi fost de acord. Tunetul este aerul de-a lungul traiectoriei. Se încălzeşte atât de tare, încât bubuie ca o tobă. Răgetul tunetului păli. Acum că ştii ce este fulgerul, concentrează-te! Încearcă să simţi unde va lovi următorul… simte cum se acu – mulează energia, spuse el mai încet.

— Şi dacă se hotărăşte să mă trăsnească pe mine?

— Nu va face asta. Magia atrage fulgerul numai atunci când se doreşte acest lucru, mulţumită zeilor, deoarece, altfel, cei cu puteri magice nu ar trăi să ajungă magi. Unde va trăsni următorul fulger?

Se uită la fulger cum îşi alegea drumul de-a lungul mării, apropiindu-se de insulele portului.

— Nu-mi pot da seama. Merge pur şi simplu unde vrea,

oriunde.

— Încearcă! aproape că fu nevoie să ţipe pentru a se putea face auzit peste bubuitura tunetului. Este legat de tine, caută-l! Cuvintele sale răsunară clar în pauza dintre trosniturile tunetelor.

— Au, bombăni ea, frecându-şi urechea în care ţipase el.

— Nu te mai eschiva de la lecţie. Tris, mai mult de-atât nu te pot învăţa, nici eu, nici altcineva. Pentru a controla puterea care-ţi face viaţa atât de amară, trebuie să fii capabilă s-o stăpâneşti oricând, oriunde. Să nu laşi *nimic* să te oprească s-o înfrângi, înţelegi? Sau vrei să omori pe cineva, într-o zi, pentru ca numai după aceea să îţi dai seama că nu ai vrut acest lucru?

Se uită la el, îngrozită. Luminat de licăriri de fulger, cu ochii ca nişte abisuri de umbră pe faţa aspră, arăta înfiorător. Arăta de parcă ar fi ştiut toate locurile întunecate din inima ei.

Fulgerul străluci. O singură fâşie largă străpunse un copac din vârful stâncii numită Insula Ascuţiş şi o sută de părţi cuprinse de flăcări zburară în aer. Strigătul vesel al lui Tris fusese acoperit de zgomotul unui tunet care-i cutremură oasele.

— Bine că a trăsnit doar un copac, şi doar acel copac de pe vârful stâncos, spuse Niko în clipa când îşi recăpătară auzul. Fulgerul provoacă sute de focuri mistuitoare în fiecare an, arzând hectare întregi de pădure şi terenuri agricole. Omoară, de asemenea, şi oameni, şi animale. Este o jucărie periculoasă – să ţii minte asta!

— Dacă este atât de periculos, de ce să nu împingem furtunile în largul mării – sau, şi mai bine, să le oprim de tot? Adică, mie mi-ar fi dor de ele, dar nu ar fi mai simplu pentru restul oamenilor?

— O, nu! spuse el imediat. Poate ar fi uşor pentru oameni, dar ar însemna moarte sau nebunie pentru un mag. Aşteptă să treacă un bubuit de tunet înainte să continue. Natura are propria putere. Pe cât de tentant este, magii nu ar trebui să se pună cu Na – tura niciodată, nici măcar cu o furtună, sau cutremur, sau cu valurile. Ea poate să permită acest lucru o perioadă, dar în cele din urmă îşi pierde cumpătul. Rezultatele pot fi… devastatoare. Crede-mă, oftă. Chiar şi cei mai mari magi au o limită – iar aceasta este Natura.

— Dar, la bordul corăbiilor, acele noduri. Căpitanul spunea că *mimanderii* leagă vântul în acele noduri. Asta nu înseamnă că

intervin în Natură?

Niko zâmbi uşor.

— *Mimanderii* care se specializează în furtuni îşi petrec întreaga *viaţă* învăţând numai despre acestea – cei care supravieţuiesc uceniciei, oricum. Numai unul din zece trăieşte cât să ajungă un profesionist bun, să ştii. Ca maeştrii, reuşesc să convingă vântul că arcuirile nodului sunt coridoarele de aer pe care circulă de obicei. Eşti pregătită să petreci zece ani sau mai bine ca să înveţi să fii o simplă adiere de vânt? Învăţând numai acest lucru, şi nimic altceva, iar aceasta numai dacă vei supravieţui?

Tris se uită la valurile îmbrăcate în alb. Furtuna înainta, iar urletul tunetului se îndepărta. „Trebuie să existe o metodă mai rapidă, se gândi Tris. Dacă *aş* fi un mag, aş face Natura să-mi asculte porunca. M-ar numi Distrugătorul de Furtuni şi aş fi cunoscută în toată lumea.”

Niko o trase uşor de ureche.

— Hai să mai încercăm o dată exerciţiul. Inspiră…

Când Daja intră în fierăria lui Frostpine, focul era stăvilit. Doar Kirel se afla acolo, acoperit până la coate de ţărână şi modela matriţe.

Ezită.

— Îl… căutam pe sfântul Frostpine.

— Mergi pe partea cealaltă a clădirii. Este aurar azi.

Curioasă, Daja întrebă:

— Nu ar trebui să fii cu el?

Kirel zâmbi.

— Sunt ucenicul lui numai pentru fier, nu are ucenic pentru lucrul cu aurul. Deşi *a menţionat* că s-ar putea să vină cineva să-l ajute.

Daja îi mulţumi şi înconjură clădirea. Uitându-se prin uşa de pe partea opusă, îl văzu pe Frostpine. Stătea la o tejghea cu spatele la ea, în faţa unuia dintre cele trei dreptunghiuri verticale din metal. În fiecare era ştanţată câte o serie de găuri, de mărimi care variau de la aproximativ opt milimetri în diametru la foaia cea mai din stânga, până la mărimea unui vârf de ac la cea mai din dreapta.

Folosind cleşti cu vârfuri late, apucă o limbă de metal care ieşea din mijlocul vasului din centru. Ridicând un picior pentru a

se rezema de tejghea, începu să tragă. Uşor, puţin câte puţin, trase un fir de aur din gaură.

— Daja… ai vrea să mă ajuţi cu ceva? întrebă el, cu vocea încordată.

Tresări. De unde ştia că este din nou acolo?

— Păi… de ce aveţi nevoie?

Îşi sprijini toiagul de uşă şi merse la el.

De cealaltă parte a acestei foi, se află o rolă de sârmă. Îndreapt-o pe măsură ce trag, bine?

Găsi rola şi o ridică: abia dacă era un aur plăcut, la atingere se simţea aspru. Ascultătoare, desfăcu o buclă până când o bucată dreaptă ajunse în foaia de metal.

— Ce este asta? întrebă ea.

— Trag fir de aur. Lăsându-şi jos piciorul, Frostpine continuă să se dea în spate, fără ezitare. Metalele preţioase sunt moi în comparaţie cu fierul. Ungând firul cu ceară de albine, trăgându-l prin găuri din ce în ce mai mici, se face mai subţire şi mai lung.

— Pare greu, spuse ea, când ultima bucată de aur trecea prin foaia de metal.

Frostpine îşi feri faţa când ieşi firul. Spre groaza Dajei, firul pocni ca un bici – dacă bărbatul nu s-ar fi ferit, capătul zburător i-ar fi putut plesni faţa.

Frostpine adună firul cel nou şi-l duse la tejghea. Mai întâi îl unse cu ceară de albine, apoi îl strânse într-o rolă. Alegând o gaură mai mică din foaie, împinse capătul ascuţit al firului prin ea.

— Pare greu din cauză că nu lucrez cu întreaga mea fiinţă. Dacă aş face asta…

Închise ochii şi trase adânc aer în piept. Îşi ţinuse respiraţia puţin timp, apoi expiră, încet. Dajei i se încreţi pielea. Ceva mai cald decât aerul de vară intră în cameră, pentru a-l învălui pe fierar. Fiecare bucată de metal din atelier părea să fie ars de un foc interior. Ceva din ea îi răspunse, timid.

Bărbatul respiră aşa cum îi învăţase Niko pe copii, apoi se puse în faţa foii pentru a prinde vârful firului cu cleştii săi. De această dată, nu se mai încordă din toate puterile, doar trase, dându-se în spate. Metalul curgea prin foaie, mai întâi încet, apoi mai repede, ca şi cum ar fi fost pe jumătate lichid. Frostpine nu se mai feri când sări capătul; îşi ridică mâna. Capătul liber al firului îi sări în mână.

— Fizic, e mai uşor aşa. Adună firul nou, mai subţire. Dar îmi consumă energia de aici – îşi puse mâna pe piept – şi de aici, arătă spre cap. N-aş vrea să am o surpriză neplăcută şi să nu mai am cu ce să-i ţin piept. Cercetând metalul, se încruntă. Ăsta mai are nevoie de foc, încă odată.

Traversă camera, intrând într-o nişă mică. Căldura ieşea prin uşa deschisă; înăuntru se afla o fierărie mică. Singura lumină venea de la focul ei.

Puse rola de aur pe cărbuni, cu ajutorul cleştilor. Un alt fir, mai gros se afla deja acolo. Îl ridică.

— Vezi culoarea aia roşie? Aurul este destul de fierbinte pentru a putea fi prelucrat. Aducând firul afară din nişă, îl puse pe o nicovală şi-l răsuci de câteva ori, de parcă ar fi întors cârnaţii într-o tigaie. Nicovala face căldura să iasă. Întrebări?

Clipi.

— Hm… nu, domnule.

— Atunci uite. Unse cu ceara de albine noul fir, apoi introduse un capăt îngust prin gaura uneia dintre foile de metal. Bucăţile de metal plate se numesc „filiere”, având în vedere că acest procedeu de a face fire se numeşte „trefilare”. Luând mâna Dajei, îi oferi cleştii săi şi-i strânse degetele peste ale ei. Aceştia sunt cleşti de trefilat – vârfurile plate ajută la o prindere mai bună a metalului. Trage firul.

Se holbă la cleşti.

— Cum?

Trage adânc aer în piept. Făcu astfel pe măsură ce el îşi ridica mâna la nivelul feţei ei. Limpezeşte-ţi mintea. Lasă aerul să iasă. Acum, prinde capătul cu cleştii, închide ochii şi cheamă metalul la tine. La momentul potrivit – ai grijă, trebuie să *simţi* că-i momentul potrivit, nu să *crezi* că este – începi să tragi. Nu te opreşti. Dacă te opreşti, vei face un punct slab în fir. Tragi încontinuu, până se termină.

— Îl *chem?*

Frostpine zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi.

— Haide, fată-negustor. Sigur cunoşti aurul, nu? L-ai ţinut, l-ai văzut în diferite forme. Gândeşte-te la aur în adâncul inimii tale şi cheamă-l la tine. Nu uita să tragi de fir pe măsură ce-l chemi.

Afară, tunetul bubui.

Agitată, merse în faţa foii şi prinse capătul firului în cleştii săi. Să cheme metalul la ea? Era metal, nu o fiinţă vie…

Odată, când era mică, se furişase într-un atelier al unui aurar. Era întuneric înăuntru. Îl putea vedea doar pe fierar, al cărui corp era conturat de focul fierăriei. Ridicase cu cleşti o sticlă din cărbuni. Întorcându-se, până ajunse cu sticla deasupra unei matriţe, o clătină. Foc viu curse într-un fir alb-gălbui care scânteia şi lucea când cădea.

Daja, cu ochii închişi, chemă amintirea acelui flux, cu mâinile încordate. Metalul i se împotrivi la început. Îl chemă din nou în inima ei. Încet – puţin câte puţin –, acel aur amintit se întoarse din matriţa din ochiul minţii ei şi se întinse spre ea.

Prinzându-şi piciorul, îşi deschise ochii. Stătea la aproape un metru de filieră. Cleştii ei ţineau un fir de trei ori mai mare decât bucata cu care începuse.

Cu un icnit, scăpă cleştii şi firul pe podea.

— Îmi pare rău, am dat greş! N-am dus-o până la capăt. V-am slăbit aurul, spuse ea.

Până şi mâinile şi genunchii ei păreau slăbiţi şi fărâmicioşi, tremurând după atâta efort. Tunetul bubui, aproape deasupra lor. Se aşeză cu greu pe podea.

— Nu-ţi face griji. Acesta a fost doar un experiment. Bea asta. Îi vârî sub nas o cupă din piatră plină cu lichid. O să te întremeze.

Avea gust de apă cu foi de mentă pasate în ea. O bău pe toată şi văzu că se poate ridica în picioare.

— Ai talent pentru asta, îi spuse Frostpine. Şi oricine poate vedea că-ţi place să lucrezi cu metale. Ai vrea să înveţi meşteşugul fierarilor? Vino, să zicem, după-amiaza, după pauza de odihnă? Aş vrea să te învăţ eu.

— Pot? şopti ea. Nimeni nu mă va bate, nu mă va închide în camera mea, sau nu mă va face să fac treburi în plus pentru că stau cu *lugsha?* Mă veţi *lăsa* să învăţ?

— Este mai mult de a te *lăsa,* Daja, spuse Frostpine, scuturându-i una din cozi. Am aşteptat ani întregi să apară cineva care să iubească fierăria aşa cum o iubesc eu.

Tremurând, se uită la faţa lui.

— Dacă nu aş fi… cuvintele îi rămaseră în gât. Mai încercă o dată. Dacă corabia noastră nu s-ar fi scufundat, dacă nu aş fi fost *trangshi* acum…

— Daja…

Scutură din cap.

— Mi-aş fi trăit întreaga viaţă crezând că nu am dreptate. Crezând că sunt *murdară* din cauză că vreau să fac treburi demne de *lugsha.* Fiind un negustor prost. Fiind o Kisubo rea.

Bărbatul scutură din cap. Afară, ploaia biciuia aerul.

— Nu-ţi acuza neamul. Trăiesc vremuri grele. Credinţele acestea îţi ajută poporul să stea unit, să se apere de breslele lorzilor şi ale comercianţilor.

— Ştiu asta, recunoscu ea. Dar câţi puşti de negustori nu sunt ca mine, nu vor să înveţe munca de *lugsha?*

— Puşti? întrebă el zâmbind.

— E ceva ce spune un băiat cu care stau.

— Ei bine, puştoaico – îi făcu cu ochiul, scoţând un zâmbet de la Daja –, după ce intrăm bine în lucruri precum mangal, huilă, diferite ciocane şi cleşti, poţi crede că negustorii se pricep la asta, până la urmă. Îşi puse mâinile în şolduri şi o cercetă. O să începem prin a-ţi găsi un şorţ potrivit. Şi poate ai vrea să încerci să porţi haine pe care nu te-ar deranja să le murdăreşti. O să te murdăreşti foarte tare la munca asta.

Cu o clipă în urmă ar fi respins orice ţinea de negustori cu cea mai mare plăcere, cum ar fi haina ei roşie pentru jelit. Acum însă, privea înspăimântată. Avea dreptate; ştia că era talentată… Trecu mâna peste o mânecă. Ar întreba-o pe Lark. Lark ar şti ce să facă.

Frostpine îşi aranjă cureaua.

— Şorţurile lui Kirel şi ale mele sunt prea mari. Mergem la tăbăcar.

Punându-şi o mână pe umerii ei, o conduse afară în ploaie.

Privindu-i pe Briar şi pe Tris certându-se când spălau vasele, Daja îşi aminti instrucţiunile lui Frostpine. Încă o deranja gândul de a renunţa la hainele ei de jelit, dar ştia că fierarul avea dreptate. Hainele roşii erau prea scumpe.

— Lark? întrebă ea cu ezitare. Eu… e un fierar care ar dori să-i fiu asistentă.

Lark era pe punctul de a se ridica de la masă. În schimb se lăsă pe spate în scaunul său.

— Şi acesta are un nume? întrebă ea.

— Frostpine.

Lark şi Rosethorn îşi aruncară o privire – una ciudată, crezu Sandry, care le privea interesată.

— Niko avea dreptate, murmură Rosethorn.

— Îl cunoaştem pe Frostpine, îi spuse Lark Dajei. Este un bărbat de treabă şi un fierar bun. O să înveţi multe de la el. Vrea să te vadă după-amiaza?

Daja aprobă din cap.

— Şi acolo – ştii cumva unde aş putea găsi – ei bine, alte haine? Trecu o mână peste tunica ei roşie. Nimic elegant, doar… pantaloni şi poate nişte bluze.

Lark aprobă.

— Este o idee bună. N-are rost să-ţi arzi şi să-ţi strici hainele de jelit. Nu am pantaloni, dar te ajută nădragii?

Daja aprobă, uitându-se la masa din faţa ei.

O mână caldă, maro, se sprijini pe umărul ei.

— Eu pot face o bentiţă din material roşu şi o banderolă din material roşu, pentru a putea avea câteva culori şi pentru familia ta, îi spuse Lark, pentru ca oamenii să ştie de pierderea ta.

Pentru o clipă, Daja nu putu vorbi din cauza unui nod în gât. Lark îi văzuse inima. Ştia ce însemna pentru ea să dea la o parte haina roşie şi-i oferi o metodă practică de a nu renunţa. Acum spiritele Kisubo nu aveau să fie supărate şi nu aveau să se răzbune, sau să creadă că nu îi iubise.

— Mulţumesc, şopti ea. Eşti amabilă.

— Atunci hai să ne ocupăm de asta chiar acum. Lark o duse pe Daja la etaj, unde o încăpere a căsuţei de lângă camerele fetelor era plină de cutii. Astea ar trebui să-ţi vină, îi spuse Dajei când deschise o cutie. Căutând printre haine împăturite, alese câteva perechi de nădragi – trei de diferite nuanţe de maro, una verde, şi una albastru-închis – şi le puse în mâinile întinse ale fetei.

— Având în vedere încălzirea vremii, astea ar trebui să se potrivească, spuse Lark, adăugând tunici uşoare, zdravene de culoare verde, portocalie, maro-deschis şi albastră în grămada Dajei. De ce nu le probezi pe toate? Pe cele care nu-ţi vin mi le aduci mie. O să-ţi pregătesc bentiţa şi banderola până mâine.

— Mulţumesc, şopti Daja, strângând la piept un braţ de haine care miroseau a şipci de cedru uscate la soare.

— Este greu să nu respecţi tradiţiile, spuse Lark cu blândeţe. Dacă te ajută cu ceva, să ştii că oamenii din Caravana Qurilta purtau bentiţe şi banderole un an când urmau Drumul

Mirodeniilor la Aliput. Acolo, toate hainele de culoare roşie înseamnă boală în casă.

Daja se încruntă. Nu mai auzise nicăieri acest lucru?

— Am văzut cu ochii mei, spuse Lark în negustorească, încadrându-şi ochii cu două degete. În poporul Dajei, acest semn era la fel de sacru ca un jurământ adus lui Koma sau lui Oti. Călătoream cu ei când s-a întâmplat. Au pierdut un maestru de caravană şi trei paznici într-o alunecare de pietre.

— Ai trăit cu negustori?

Daja se înroşi; nu dorise să pară atât de şocată.

— Nu am fost întotdeauna o pasăre domestică. Ochii lui Lark scăpărară. Făceam parte dintr-o companie de acrobaţi. Mergeam la Yanjing pentru a munci şi a învăţa acrobaţiile lor. Uşor, ciupi buza superioară şi pe cea inferioară ale Dajei, pentru a o face pe fată să-şi închidă gura. Te-am şocat cu trecutul meu rău famat?

Daja îşi pierdu răsuflarea.

— O, Lark, nu, nu, eu doar… Uitându-se la ochii jucăuşi ai femeii, Daja îşi dădu seama că Lark glumise.

— Familia ta nu te va urî dacă te relaxezi un pic, să ştii, îi spuse cu blândeţe femeia. Cred că ei ar dori să-ţi trăieşti viaţa cu adevărat, *trangshi* sau nu.

Daja se întoarse pentru a-şi duce hainele în cameră, gândindu-se la ce spusese Lark. Un licăr verde – o roată de car? — îi captă atenţia. Se uită în spate, pentru a o vedea pe Lark învârtind o a doua roată înainte să coboare pe scări.

Femeia se întoarse şi se uită în sus la ea.

— Şi să ştii că încă nu sunt întru totul o pasăre domestică, spuse ea, şi-i făcu cu ochiul.

Zâmbind, Daja merse în camera ei pentru a-şi proba noile haine.

08

În acea noapte, Tris dormi adânc, fără vise. Când vocile îi atraseră atenţia imediat după răsărit, se trezise deja, simţindu-se mai odihnită ca niciodată. O clipă se feri, fiindu-i frică de mai multe dovezi că-şi pierde minţile. Apoi îşi aminti de ce-i spusese Niko. Vocile nu erau semne ale nebuniei – el voia să-i spună ce auzea.

— Repede! Acolo…

— Nu, pe acolo! Încercuiţi-l!

— E afurisitul ăla de băiat-hoţ!

Tris se rostogoli din pat şi căzu în genunchi. Umblă în patru labe pe sub pat pentru a-şi găsi pantofii.

— Ai grijă la copacul ăla! ţipă vocea. Este un *shakkan* Yanjing şi foarte, foarte valoros!

Tris ieşi împleticit pe uşă şi se îndreptă spre scări. Lovindu-şi glezna de o ladă, scânci.

Daja deschise uşa, căscând.

— Nu am auzit-o pe Lark strigând. Ce faci?

— Fac vânătăi, bombăni Tris şi şchiopătă în jos pe scări.

Şi Sandry era trează şi îmbrăcată, tăind neîndemânatic pâine la masă.

— Ce?

Tris fugi pe uşa din faţă. Odată ce fu afară, larma vocilor îndepărtate îi ajunse la urechi.

— Vrei *te rog* să-mi spui şi mie ce se întâmplă?

Sandry o urmase.

Căutând sursele, Tris le arătă. Sfinţi în galben şi novici în alb se apropiau în fugă, de-a lungul drumului spiralat şi printre atelierele de peste drum de căsuţă. Gonind spre Disciplină, cu ceva la piept, se apropie Briar.

Sandry fugi la poarta inferioară şi o deschise. Fluturându-şi mâinile frenetic, îi făcu semn să plece.

— Opreşte-te, hoţule! Un sfânt slab, cu veşmântul galben tivit cu negru, conducea grupul pe drumul spiralat. Tu, fetiţo, strigă el, gâfâind şi cu faţa roşie din cauza efortului, să nu *îndrăzneşti* să-l ajuţi!

— De ce te *ajutăm?* întrebă Tris când Briar se împiedică lângă ea.

— Abţine-te, izbucni el, nu am cerut ajutor!

Sandry închise poarta şi o zăvorî bine. Nu era cine ştie ce barieră, dar era mai bună decât nimic. Se puse intenţionat în mijlocul drumului, punându-se ţanţoşă între vânători şi pradă. O briză de aer îi prinse rochia neagră şi voalul, făcându-le să fluture ca nişte steaguri.

— Dă-mi drumul imediat! strigă sfântul care părea a fi conducătorul, când ajunse la poartă.

Ordinul îşi pierdu din forţă când îşi prinse genunchii cu mâinile şi gâfâi pentru a respira.

Un novice se întinse peste poartă pentru a ajunge la zăvor. Sări înapoi când fata îl plesni peste mână.

— Nu ţi-am dat voie să vii în casa mea, strigă Sandry, cu ochii scânteind. Îţi interzic să intri.

Lui Tris îi pică faţa în timp ce gândea: „Ori este nebună, ori este cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată”.

— Fetiţo, ierarhia nu înseamnă nimic aici.

Mai încercă o dată să ajungă la zăvor. Sandry îşi strânse pumnii şi se apropie de poartă.

— Ce se întâmplă?

Tris nu credea să vină vreodată clipa în care să se bucure s-o vadă pe Rosethorn, dar acum era. Sfânta cu siguranţă lucra în grădină. Veşmântul ei verde, udat de rouă era ridicat, dezvelindu-i picioarele murdărite cu pământ; o pălărie cu boruri late îi proteja părul castaniu-auriu tuns scurt. Îl ţinea pe Briar, o mână fermă ţinută în jurul umerilor lui, Daja şi Lark asigurau… garda, Daja avea cu ea toiagul.

— Nu face pe nevinovatul! se răsti sfântul care se aplecase. Se îndreptă, având faţa lungă de culoarea prunei coapte. Având în vedere că tu ai fost alungată din sera *mea,* ai trimis un rozător tânăr…

— Gândac, murmură Briar.

— Taci din gură, băiete, spuse Rosethorn printre dinţii încleştaţi.

Acuzatorul lui Briar îşi încrucişă mâinile.

— *Spionul* tău a furat un copac *shakkan* de o sută treizeci de ani, şi *pretind* să-mi fie dat înapoi!

— *Nu* am spioni, Crane, prostule! Tu nu ai putea îngriji un *shakkan* aşa cum trebuie nici dacă viaţa ta ar depinde de asta. Pui plantele în monstruozitatea aia de sticlă a ta şi te aştepţi să sară de peste ciclul sezoanelor doar pentru că tu *vrei* asta…

— Vă rog, pe toţi, dezarmonia strică echilibrul Cercului, interveni Lark, cu ochii negri gravi. Sfântule Crane, Rosethorn nu ar fura o plantă de la tine, aşa cum nici tu nu ai fura de la ea. *Eu* ştiu asta, dacă tu nu.

Tris observă îmbujorarea bruscă a lui Crane şi se întrebă dacă nu cumva încercase o dată sau de două ori să ia ceva de la Rosethorn.

Lark continuă:

— Dacă ar fi *vrut* să fure ceva de la tine, ştim de asemenea că ar fi făcut-o ea însăşi, şi nu ar fi trimis un locţiitor.

— Mulţumesc, Lark, spuse Rosethorn cu o jumătate de zâmbet.

Crane nu avea însă de gând să se lase redus la tăcere.

— Este un hoţ! A furat de la un băiat din dormi – torul băieţilor…

— N-aş face aşa ceva! ţipă Briar. Broşa aia era un gunoi…

— Taci! ordonă Lark.

— *Oricine* poate vedea asta! termină Briar. Am mândria mea, îi şopti lui Lark.

— A fost găsit nevinovat de Grăitorul de Adevăr de la Templul Aerului, spuse Rosethorn scurt şi aspru. În prezenţa lui însăşi Moonstream.

— Este nevinovat *acum*? întrebă Crane.

Mai mulţi sfinţi şi novici care trebuiau să fie în sala de mese se alăturaseră grupului din spatele său, ascultând interesaţi.

— Spune-mi că nu el mi-a furat *shakkanul!*

— Este bolnav, le spuse Briar lui Lark şi Rosethorn. Orice-i face el, nu-i face bine!

— Îmi vreau *shakkanul* şi vreau ca *hoţul* să fie dat afară! ţipă Crane. Nu are ce căuta aici! Imediat ce-mi returnezi *proprietatea,* Moonstream îmi va auzi plângerea!

— Să-ţi fie ruşine! ţipă Lark, cu obrajii maro-aurii înflăcăraţi. Cine eşti *tu* să decizi cine rămâne şi cine pleacă? Băiatul ăsta este aici pentru un *motiv!*

Briar frecă vasul în care era plantat copacul, cu degete tremurânde. Dacă-l dădeau afară, el însuşi s-ar fi uscat şi ar fi murit.

Rosethorn îl bătu pe umăr. Uitându-se în sus, îi surprinse ochii căprui cinstiţi. *„Te rog,* gândi el, rugându-se să-i poată citi gândurile. *Te rog”.*

Rosethorn îşi înfruntă rivalul.

— Un răsad de roşie, spuse ea brusc. Lasă băiatul – şi *shakkanul* – pleacă şi poţi avea o roşie de-a mea.

— Cu câteva cuvinte pe ea, astfel încât să moară imediat ce o mut? sfântul Crane flutură batjocoritor o mână. Mulţumesc, nu!

Rosethorn oftă.

— Cu câteva cuvinte pe ea, astfel încât să *prospere* la tine, Crane. Deşi odată ce o forţezi să înflorească în afara sezonului,

fructele nu vor mai avea acelaşi gust.

— Aşa crezi *tu,* fu răspunsul mânios al lui Crane. O plantă în schimbul unui *shakkan?* Mă insulţi.

— De ce nu vorbim înăuntru? sugeră Lark. Uitându-se la grupul de privitori, spuse: Ştiu că serviciul la sala de mese se va termina în curând – imediat câţiva sfinţi şi toţi novicii se grăbiră să plece – şi unii dintre noi ar vrea să-şi prepare *propria* masă.

Briar şi fetele fură trimişi în camerele lor cât vorbeau sfinţii. Oricât şi-ar fi încordat urechile, Briar nu putea auzi nimic din conversaţie. Renunţă la a mai încerca să audă conversaţia şi puse copacul pe pervazul geamului. Era un conifer, ştia măcar atât. Dar cum rămăsese atât de mic? Cu un deget trasă conturul trunchiului; creştea abrupt în partea dreaptă. Crengile aveau o oarecare poezie în ele, ca şi cum ar fi fost făcute pentru a creşte chiar aşa.

— O să-ţi spun un singur lucru…

Tresări, bătu în retragere şi aproape îşi dărâmă premiul. Prinzându-l, se întoarse la Rosethorn. Aceasta se sprijini de uşa pe care o închisese.

— Nu alegi calea simplă. Calmează-te, nu o să te arestez.

— O să mă faci să-l dau înapoi?

— Depinde. Cine o să aibă grijă de lucrul ăla. *Shakkanii* – mai ales *shakkanii* bolnavi – au nevoie de îngrijire. Chiar şi unul sănătos are nevoie de atenţie – sunt la fel de orgolioşi ca orice plantă, după decenii de îngrijire. Sunt o femeie ocupată.

Atent, cu blândeţe, Briar puse încă o dată copacul pe pervaz.

— Dacă… dacă cineva mi-ar putea spune ce să fac, mi-ar… mi-ar plăcea, i se puse un nod în gât. N-are cum să aibă o sută treizeci de ani.

Rosethorn oftă.

— Grădinarilor Yanjing le-a luat o mie de ani să dezvolte arta copacilor miniaturali, explică ea. Dacă o sămânţă sau un rest este de acord cu asta – şi *trebuie* să fie de acord –, grădinarii taie rădăcinile şi crengile şi leagă trunchiurile şi membrele. Toate astea se fac pentru a le determina să crească în forme care concentrează puterea fiecărei plante. Merse la el şi cuprinse cu mâinile vasul *shakkanului.* Oricum s-ar face, sunt opere de artă, la fel ca o tapiserie sau o statuie. Şi acesta nu are o sută treizeci de ani. Are o sută patruzeci şi şase… întreabă-l şi tu.

Briar se încruntă, gândindu-se că-l ia peste picior, doar că, dacă se gândea mai bine, ea nu lua pe nimeni peste picior.

— O să te învăţ cum să ai grijă de el, îi spuse Rosethorn. Nu este genul de proiect pe care l-aş alege pentru un începător, dar trebuie să ţinem cont că arborele te-a ales pe *tine.*

— Cum mă putea alege pe mine? Nici măcar nu mă cunoaşte.

Rosethorn scutură din cap.

— Un motiv pentru care există – pe lângă faptul că sunt foarte frumoşi – este că pot înmagazina magie. Ei *devin* magici. Aceasta le permite să-i cheme pe cei care le vor face cel mai mult bine.

Briar se uită la copac cu o admiraţie mai mare.

— Sper să nu ajungi să-ţi pară rău că m-ai chemat, îi spuse el. N-am habar de nimic. Întreab-o *pe ea.*

— Cât despre camera asta, spuse Rosethorn, nu e chiar ceea ce eu aş numi ceva curăţat cum trebuie. Păturile şi perna ta trebuie să stea la locul *lor* – în pat.

— Nu dorm acolo, se plânse Briar. Este prea înalt. Dacă sunt şobolani sub el? O să roadă chingile de piele care-l ţin sus şi o să mă prindă când o să cad.

— O, pentru… se răsti Rosethorn nerăbdătoare. Se opri, trase aer în piept şi spuse mai uşor: Nici un şobolan nu ar îndrăzni să apară aici. Dacă te îngrijorează totuşi, o să renunţăm la scheletul patului. Îţi poţi pune salteaua pe jos. Şi pe *acel* pat îl vei aranja cum trebuie, începând de acum.

— Dar, protestă el când ea mergea spre uşă. Copacul meu… şi… micul dejun.

— Acel copac a aşteptat luni întregi cât l-a avut Crane pentru a ajunge la tine; mai poate aştepta până în după-amiaza asta, când o să ne putem ocupa de el.

În timp ce ea ieşea, Briar se apucă să-şi strângă aşternuturile.

Rezidenţii Disciplinei îşi mâncau micul dejun când Tris spuse:

— Credeam că vei aştepta până nu mai e nimeni prin preajmă înainte să furi ceva.

Băiatul îşi înghiţi lacom sucul de prune.

— Credeam că sunt încă în pat, explică el, îmbujorându-se. În schimb, stăteau în mijlocul serei ăleia unde nu-i puteam vedea, psalmodiind.

— Reînnoind vrăjile pentru cutremure de pe sticlă, ghici Lark.

Cu toate mişcările de pământ, se explică.

Briar ridică din umeri.

— Am fost tăcut, şi am rămas ferit privirilor, dar…

Rosethorn ridică dintr-o sprânceană.

— N-ai auzit niciodată de vrăji de alarmă?

— Bogătaşii le au, bineînţeles, dar asta nu era casă de bogătaş.

Lark tuşi şi-şi zgârie farfuria cu furculiţa.

— Sfântul Crane… Sfântul *Iniţiat* Crane… este un fost Bogătaş, explică ea. Poate de aceea este atât de suspicios încât să pună vrăji de alarmă într-un oraş-templu. Cu cine este înrudit, Rosethorn?

— Contele Albannon fer Yorvan, răspunse cealaltă femeie. Este în Olart, adăugă când cei patru se uitară la ea.

— Bogătaşii, mârâi băiatul cu dispreţ. Sunt toţi la fel.

— Probabil, aprobă Rosethorn. Dar ascultă cu atenţie, Briar Moss. Dacă ai fi încercat să iei o plantă de la *mine,* aş fi ştiut… şi *eu* nu am nevoie de vrăji de alarmă.

Se uită la ea, îngrozit.

— N-aş face asta niciodată, protestă el. Niciodată, *în vecii.*

— Of, *tu,* bombăni femeia. Mănâncă. Când se termină pauza de odihnă, o să ne uităm la tufişul pe care l-ai furat.

Se ridică şi merse în atelierul ei.

Doar când fu sigur că nu-l mai poate auzi, Briar bombăni:

— Este un *copac.* Un copac *shakkan.* Nu un tufiş.

09

Lark arătă spre tăbliţa de pe perete.

— Sarcinile. Faceţi treabă bună azi, mâine nu va fi timp pentru ea. Daja, după ce termini de frecat toaleta, întreab-o pe Rosethorn de ierburi pentru împrospătat aerul. Briar, nu neglija colţurile când ştergi praful şi mături.

Toată lumea se apucă de treabă. Până şi sfintele făcură ordine în atelierele de lucru şi curăţară altarul ascuns în colţ între camera lui Sandry şi uşa din faţă. Odată ce terminară, dispărură în atelierele lor.

Turnând apă fierbinte în albia în care vasele o aşteptau pe Sandry, Tris văzu că Briar zgâria podeaua cu o mătură.

— Nu, nu! strigă ea. Mai întâi ştergi praful, *apoi* dai cu mătura. Aşa aduni praful pe care îl dai pe jos.

Acesta se uită la mătură şi la pămătuf.

— Da?

Tris merse la Briar.

— Uite. Trecu cârpa peste o masă, ştergând cu atenţie colţurile. Mătuşa Uraelle, care o ţinuse trei ani, îi verifica *întotdeauna* ştersul prafului, punând-o să-l mai şteargă o dată dacă găsea vreo urmă. Ştergi suprafeţele plate aşa. Când se murdăreşte cârpa, o scuturi pe geam. Acum fă şi tu. Uite un raft.

Raftul pe care i-l indică avea pe el câteva obiecte. Briar vârî nervos cârpa printre spaţiile dintre acestea.

— Nu! strigă Tris. Trebuie să le ridici, să le ştergi de praf şi să ştergi raftul de sub ele! Sincer, parcă nu ai mai şters în viaţa ta praful!

— Nu am şters. „Cine ar fi crezut că oamenii făceau ceva pentru a-şi ţine casele curate – sau că ar vrea de la bun început să-şi cureţe casele?” gândi el.

— Nici eu, strigă Sandry de la albie.

Tris îşi împinse ochelarii în sus pe nas.

— Dar…

— Noi aveam servitori, explică cealaltă fată.

Briar ridică din umeri.

— Eu nu aveam casă. Poate mama mea avea o cameră, dar a murit acum mulţi ani. Stăpânul Hoţilor nu era ceva ce ai putea numi adept al curăţeniei.

— Să ne ajute Mila! spuse Tris. Atunci, uită-te la mine. Grijulie, ridică vaza pe care Briar încercase s-o ocolească şi o şterse. Vezi? Şi înainte s-o pui la loc… trecu repede cu cârpa peste locul în care fusese vaza, apoi o puse la locul ei. Oferindu-i cârpa băiatului, îi arătă spre bibeloul în formă de câine care era următorul pe raft. Acum tu.

Odată ce ştergea destul de bine, după părerea ei, merse la vasele pe care Sandry le spălase şi începu să le clătească şi să le şteargă. Scuturând din cap, bombăni celeilalte fete:

— Nici o casă! Ca şi cum ar fi trăit printre sălbatici!

— Aveam nişte tunele pe cinste pe sub pământ, preciză Briar. Stătea cu spatele la ele şi ştergea praful, aşa că nu putu vedea privirea lui Tris. Dacă nu luai în seamă şobolanii. Tovarăşul meu, Slug, dresase un şobolan să-i muşte pe comercianţi de degete. Ar fi trebuit să-i vedeţi sărind! Şobolan deştept, nu?

— Nu cred că-i amuzant! îi spuse Tris lui Sandry, care chicoti

fără să vrea.

După aceasta, Tris îşi păstră părerile despre educaţia lui Briar pentru ea.

Băiatul rânji şi se puse să şteargă pervazul geamurilor.

În acea dimineaţă, Niko le ţinu ora de meditaţie la Disciplină. Înainte să înceapă, Lark şi Rosethorn făcură un lucru ciudat: trasară un cerc în jurul căsuţei, Lark mergând în sensul acelor de ceasornic, iar Rosethorn invers. Lark ducea un ghem de aţă albă, lăsându-l să se rostogolească până când aţa înconjură întreaga casă. La uşa din faţă, de unde începuse, legă nodurile între ele pentru a forma un cerc închis. Rosethorn ducea un coş de ierburi uscate şi presăra un şir pe urmele ei pe măsură ce îşi făcea propriul cerc. Când termină, frunzele şi tulpinile uscate formau un O care îngrădea căsuţa. Abia apoi ea şi Lark se alăturară celor din camera principală.

— De ce aţi făcut asta? vru Sandy să ştie.

— Pentru a împiedica magia să se infiltreze înăuntru când medităm, răspunse Niko.

— Sau să se scurgă, bombăni Rosethorn.

— *Toată lumea*, spuse Niko, încruntându-se la ea, inspiraţi şi număraţi. Unu, doi, trei…

Sfintele stăteau pe podea şi efectuau exerciţiul de respiraţie împreună cu ceilalţi. Astăzi părea mai simplu pentru copii să-şi aducă minţile într-un punct maxim al concentrării. Niko păru sincer mulţumit când terminară şi le spuse că progresaseră cu adevărat.

Ieşind, Lark îşi desfăcu aţa şi o strânse. Rosethorn urmă. Târându-şi piciorul peste dâra de ierburi în câteva locuri, îşi strică cercul.

În timpul prânzului, Lark îi oferi Dajei o bande – rolă roşie şi o bentiţă roşie, pentru a arăta că este un negustor în doliu. Privind-o pe Daja cum şi le pune, Sandry se uită la hainele ei negre. Nici doliul ei nu era potrivit pentru treburile casnice sau pentru dărăcitul şi torsul lânei. Chiar şi după ce folosise vraja lui Lark pentru îndepărtarea lânei, şorţul din seara precedentă încă avea pe el un strat alb, pufos.

Termină de spălat vasele de la prânz, apoi urcă scările. Cutiile ei erau aranjate frumos într-un colţ din pod. Deschizându-le, îşi găsi vechile rochiţe pe care le purta de obicei – o muselină

trandafirie şi două albastre, două rochii maro din olandă şi două furouri albe din bumbac şi lână nevopsite. Acestea erau lucrurile pe care le purtase anul trecut, haine obişnuite în care călătorea. Le îmbrăţişă o clipă, inspirând mirosul dulce de piersică al săculeţului aromat pe care i-l punea întotdeauna Pirisi în cutii.

— Cât *praf* e aici, bombăni ea, ştergându-şi ochii înlăcrimaţi – dezbrăcă rochia neagră din batist.

Muselina trandafirie îi luă locul, iar ea suspină uşurată. Oricât de uşor ar fi fost batistul, aceasta era *mult* mai confortabilă.

Odată ce termină cu hainele, se uită în jur. Uşile de la camerele lui Tris şi Daja erau deschise – unde plecaseră? Nu credea să fi plecat din căsuţă.

Întorcându-se, văzu o scară care ducea spre o trapă din tavan. Urcă scara şi le găsi pe cele două fete stând pe acoperiş.

— Încă-i ud din cauza furtunii, nu? întrebă ea.

Tris îi arătă pânza pe care o adusese pentru a sta pe ea.

— Totuşi, dacă va fi atât de cald în continuare, se va usca până mâine.

Lăsându-se pe spate, îşi puse mâinile la ceafă.

Daja stătea lângă coş, cu o mână în jurul lui de parcă ar fi fost un catarg. Ferindu-şi ochii de lumină, inspecta Cercul Spiralat.

— De fapt, aceasta este o privelişte drăguţă, remarcă ea. Tot locul acesta este construit ca un pocal. Este aproape identic cu Amfiteatrul Eroilor din…

— Zakdin, Hatar.

Sandry făcu o grimasă.

Tris se dădu într-o parte, oferindu-i un loc pe pânză. Aristocrata îl primi.

— Numai că aici nu sunt clădiri sau copaci, continuă Daja.

— Nu mai e nici amfiteatrul, îi spuse Sandry încet. După epidemia de varicelă, au dus toate cadavrele în el, iar apoi au ars întreaga clădire. Era construit numai din lemn.

Tris îşi trasă, în mare grabă, pe piept un cerc al zeilor.

— Este *oribil,* remarcă ea cutremurată.

Sandry trase un fir de pai din acoperiş.

— Când eu şi Niko am plecat, regele spunea că-l va reconstrui din marmură.

— Ar trebui să arate frumos, spuse Daja aprobator. Marmură albă sau neagră, a spus?

Tristeţea lui Sandry dispăru.

— Am uitat să întreb, răspunse ea cu un zâmbet firav. Încă nu vorbeam cine ştie ce atunci.

— *Că veni vorba* de vorba ta, Daja i se alătură să împartă pânza cu ele. Acel novice nu va uita că ai făcut uz de rangul tău în faţa lui Crane şi a celorlalţi. Aşa cum nu vor uita nici fetele din vechiul tău dormitor.

Tris deschise un ochi gri adormit.

— Şi ea a făcut lucruri ciudate în vechiul dormitor?

— Mi-a luat apărarea, explică negustoarea.

— Adu-mi aminte să le scriu un bilet prin care să-mi cer scuze, răspunse Sandry, aruncându-şi cozile pe spate.

Daja scutură din cap.

— De ce ai intervenit? Briar a furat un copac, care era scump. *Cel mai ieftin* preţ pe care l-am văzut pentru un *shakkan* era de zece astreli de argint.

Tris plescăi, impresionată.

— Trebuia să ajut, răspunse Sandry sec. Este de-al nostru.

— *Există* un „noi”? clipi Daja.

Sandry păru surprinsă.

— Bineînţeles! Nu te-a convins întâmplarea de dimineaţă?

— Încerc să nu las bătăile să mă convingă de ceva.

Daja se lăsă pe spate.

— Şi eu nu am fost implicată, deloc, obiectă Tris.

— Of, opriţi-vă, Sandry o înghionti prieteneşte. De ce te-ai dus să-l ajuţi, din moment ce nu te interesa dacă-l prind sau nu?

Tris se înroşi şi-şi ţinu gura, nevrând să spună că poate ar fi vrut să-l vadă având o problemă serioasă. Ar fi trebuit să le spună celorlalte că el era acum la baza scării, ascultând? Aerul cald care se ridica prin trapă din casa de dedesubt aducea sunetul respiraţiei lui la urechi.

— Mergi prea departe, spuse Daja, căscând. Eu nu vreau să fie un „noi“ cu o grămadă de *kaqi.*

— Sau cu un negustor şi un aristocrat şi un hoţ, remarcă Tris adormită.

— O să vedeţi, ripostă Sandry. Ştiu eu despre ce vorbesc.

Din vârful Centrului, clopotul bătu sfârşitul pauzei de odihnă. Tris îl auzi pe Briar furişându-se afară din pod când fetele se ridicară în picioare. Strângându-şi pânza, se gândi că măcar el va avea decenţa să se prefacă a nu fi auzit nimic.

— Ce faceţi tu şi Niko azi? întrebă Sandry, coborând pe scară.

Dă-mi mie pânza.

Tris i-o dădu.

— Mergem în golfuleţ, explică ea, coborând în pod odată ce Sandry se dădu jos de pe scară. A spus ceva despre învăţatul valurilor. Şi apuc să mai practic meditaţia.

— Succes! îi ură Sandry.

— Mulţumesc, spuse Tris, cu o voce seacă. Probabil c-o să am nevoie.

Neliniştit, Briar o privea pe Rosethorn ridicându-i copacul de pe pervazul din atelierul ei. Îi cuprinse vasul mic, rotund cu mâinile, degetele pătate de pământ cercetând găurile de dedesubt şi verificând fiecare umflătură a ceramicii smălţuite.

— De ce găurit? întrebă el, fiind incapabil să stea locului. Nu o să cadă pământul?

— Permite apei să se scurgă aşa cum se întâmplă şi în pământ. Pui grătare peste găuri pentru a păstra pământul înăuntru. Acum taci.

Închizându-şi ochii, Rosethorn îşi trecu degetele peste pământul din vas, apoi peste firele răsucite de la suprafaţă, care erau o parte din rădăcinile *shakkanului.*

Pe Briar îl mâncă nasul. Mirosul din acea cameră, un amestec de pământ negru, ierburi şi flori, de ploaie pe pietre încinse îi umplea urechile şi nasul, iritându-i ochii, apăsându-i pielea. Deschizându-şi gura, trase adânc aer în piept pentru a-l gusta. Ceva din el răspundea chemării sale, adăugând muşchi, măceşi şi plante tinere, îngemănate cu senzaţia din aer.

Nişte degete îl ciupiră de nas.

— Au!

Îşi masă locul maltratat.

— Nu face asta, îi spuse Rosethorn, fără răutate. Le-ai agitat pe toate.

— Pe cine?

Se uită să vadă dacă *shakkanul* este în regulă. Spre surprinderea sa, erau nişte muguri verzi pe câteva crengi. Uitându-se în jur, văzu frunze noi pe plantele de lângă geamuri.

— *Ştii* mai bine de-atât, îi spuse Rosethorn copacului miniatural. Ştii prea bine că nu le poţi păstra pe majoritatea.

— Vorbeşti de parcă te-ar înţelege, se plânse Briar.

Ochii lui Rosethorn râseră de el.

— *Înţelege.* După o sută patruzeci şi şase de ani, ştie mai bine decât noi despre cât trebuie să crească şi cum nu.

Luându-i mâna, o puse pe trunchiul *shakkanului.* O pişcătură ca de foc îl săgetă, făcându-l să-şi dorească să se poată rostogoli de usturime şi să scarpine ca un câine. Scânci şi se trase înapoi. Pişcătura dispăru.

— Ai simţit creşterea nestăpânită, partea întunecată a Omului Verde, spuse Rosethorn. Dacă-i dai drumul, întreaga plantă este slăbită. Este atât de grăbită să scoată ramuri noi, încât nu-şi mai rezervă timp pentru a le face puternice. Trebuie să tăiem majoritatea noilor crengi, apoi să tundem câteva crengi şi rădăcini. Ceea ce va rămâne va fi mai puternic şi mai longeviv.

Apucă vasul şi-l strânse la piept.

— O să-l *tai?*

Copacul protestă: îşi îndoi crengile. Briar îl ţinu departe de el.

— Tăierea modelează *shakkanul.* Îţi zgârie iritaţia. Pune-l pe tejghea.

Făcu întocmai, cu grijă.

— Mai mult ca orice, are nevoie de un ghiveci nou. Până şi Crane ar fi trebuit să vadă că ăsta nu e bun.

Asta cel puţin avea sens.

— Unul mai mare, nu? întrebă Briar, scărpinându-şi încheieturile iritate. Acela este prea mic pentru un copac.

— Nu, unul mai plat şi mai lat.

Cu blândeţe, atinse una dintre crengile pe care le îndoise mângâind lemnul.

— Dar nu va avea loc să crească.

— Nu *trebuie* să crească, nu cum crezi tu. Ţine mai mult de cum pui un copac matur, de un secol sau mai mult, într-un ghiveci. Hm, se gândi un moment, cu mâinile încrucişate, bătând din picior.

Briar îşi puse mâna stângă pe trunchiul copacului şi închise ochii. Putea simţi *ceva* înăuntrul lemnului viu, ca un foc blând. Îl îndemnă spre punctele reci care erau crengile veştejite ale *shakkanului,* în care focul era cumva blocat să între. Focul încercă să se supună, dar zonele moarte erau prea puternice.

— Am nevoie să mergi la olărie, spuse Rosethorn. Şi… transpiri. Te simţi bine?

Năucit, Briar dădu drumul *shakkanului* şi-şi şterse fruntea cu mâneca.

— Sunt bine. Doar... mă gândeam.

— Pff, părea să aibă îndoieli. Arătând spre o grămadă de tăbliţe şi o cutie cu bucăţi albe lângă ea, îi porunci: Două tăbliţe şi o bucată de cretă.

Briar le luă. Folosind creta, Rosethorn trasă un dreptunghi lung cu găuri la fiecare capăt, apoi un dreptunghi scurt, fiecare pe câte o plăcuţă. Se gândi că acestea erau pentru vasul de care avea nevoie, deşi nu putea citi inscripţiile pe care le puse în dreptul fiecărui desen.

Când scria pe cealaltă tăbliţă, îşi puse din nou degetele pe trunchiul *shakkanului.* Întâi se irită din cauza creşterii brute noi. Apoi, îi simţi pulsul. De această dată descoperi răbdarea, aşteptarea greoaie şi constantă în cursul anilor de stat sub soare şi nori. Cu ochii închişi, trase adânc în piept mirosul greu, verde care umplea încă o dată atelierul. Se calmă.

Trebuie să-ţi ţii *shakkanul* afară, dar aproape de tine. Un raft la geamul din camera ta ar trebui să rezolve problema. Rosethorn îi dădu tăbliţele. Aceasta este pentru sfântul Watergrass de la olărie, iar aceasta pentru sfântul Lancewood de la tâmplărie. Aşteaptă-le răspunsul şi abia apoi te întorci. Nu *eu* tund *shakkanul* ăsta – ci tu.

Briar înghiţi în sec şi dispăru.

Întreaga după-amiază, Sandry toarse fire. Cu atenţie, îşi manevră fusul, amintindu-şi de obicei să-l mai învârtă o dată înainte să se învârtă în direcţia greşită şi să-i strice toată munca. Atenţia sa – atât cât putea să scutească de la fus – era canalizată asupra degetelor când încerca să dea numai bucăţi mici de lână firului. Un singur lucru ar mai fi vrut să facă, să vadă dacă visase sau nu ultimele zile petrecute în celulă.

Trăgând adânc aer în piept, încercă să se gândească numai la chemarea luminii în firul său. Răsucirea fusului, ca un vârf plat de la capătul unui şiret, îi atrase atenţia, ameţind-o. Îşi imagină stropi desprinzându-se de razele soarelui, venind să se amestece în lână, răsucindu-se pentru a forma un fir care să fie atât fibră, cât şi lumină. Avea aici o bucată strălucitoare; alt strop de lumină sclipi din firul care tocmai îi ieşea. Era timpul să se oprească şi să răsucească aproape un metru de aţă strălucitoare pe coada fusului...

Când triumful succesului său îi inundă mintea, lumina din aţa

sa străluci, orbind-o. Lâna din rolag, inegală în mijloc, se rupse. Aţa i se scurse printre degete. Fusul căzu jos, învârtindu-se în sensul opus direcţiei acelor de ceasornic, stricându-i toată treaba. Fiecare strop de lumină din ea se stinse.

Lark, care punea o nouă pânză de aţe pe războiul de ţesut, o văzu pe fată acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Ai nevoie de o pauză, îi spuse ea lui Sandry. Mergi afară. Uită-te la culori şi la flori şi la oameni. O să meargă mai bine dacă te relaxezi.

— Mă simt atât de *prost!* Sandry strânse ceea ce fusese la un moment dat aproape un metru de aţă de lumină; acum erau bucăţi dărăcite care se desfăcură singure. Ştiu că există *copii* care torc bine – eu de ce nu pot?

— Poate acei copii exersează mai mult de o săptămână până să se aştepte să obţină o aţă bună, sugeră Lark. Şi nu încearcă să facă şi magie în acelaşi timp.

— Dar am mai făcut vrăji o dată! ţipă fata.

— Când nu aveai la ce altceva să te gândeşti. Bătăile de ciocan pe care le-am auzit mai devreme mi-au afectat şi *mie* concentrarea. Te-ai ocupat de asta prea mult timp, oricum. Este important să te odihneşti, Lark zâmbi. Mergi afară, Sandry. Lâna nu poate să fugă.

Fata o ascultă, mergând pe placa de piatră care servea pe post de prag al căsuţei. Îi ţiuiră urechile; avea muşchii slăbiţi şi amorţiţi. Posacă, Sandry căută sursa bătăilor atât de apropiate de atelierul lui Lark. Nu trebui să privească prea departe. Pe pervazul lui Briar se afla un raft dintr-un lemn nou, deschis la culoare.

Briar însuşi venea de după colţul casei, cu copacul său furat în mâini. Cu atenţie şi drăgăstos, îl puse pe raft.

Cumva, *shakkanul* părea altfel decât planta pe care o furase mai devreme. Curioasă, Sandry se ridică în picioare. Briar tresări – nu o văzuse acolo – şi-şi feri faţa când ea veni să se uite la premiul său.

— Bună, îi spuse Sandry.

Shakkanul etala un ghiveci nou, o tăviţă mare, puţin adâncă, de un verde grozav. Se vedeau urme proaspete acolo de unde fuseseră tăiate crengi şi fuseseră vopsite cu lichid tanant. Toate rămurelele păreau prea scurte şi îi luă ceva timp până să înţeleagă de ce: fuseseră înlăturaţi mugurii.

— De ce-ai făcut-o? Când el se întoarse, văzu urme de lacrimi pe obrajii lui maro-aurii. De ce ai plâns?

Căutând în buzunar, găsi una dintre batistele ei cu tiv negru.

— Nu plâng, mormăi el şi se şterse cu mâna la ochi. Uimit, îşi dădu seama de umezeala de acolo. Retezarea ne doare, mormăi el.

— Ia-o. Sandry îi împinse batista sub nas, gândindu-se: „Măcar pe mine nu mă doare când mi se destramă aţa”. A fost o durere rea, ca atunci când te loveşte cineva, sau una bună, ca atunci când un tămăduitor îţi repară un os rupt?

Mişcă puţin copacul, dorind ca acesta să primească o cantitate perfectă de soare şi de umbră.

— N-am avut niciodată un tămăduitor, îşi curăţă obrajii cu pânza albă fină. Cred că a fost o durere bună, ca atunci când mi-au căzut dinţii de lapte. Îi oferi batista înapoi şi observă petele şi pământul pe care le lăsaseră degetele sale. Este murdară. Îmi pare rău.

— Păstreaz-o, răspunse Sandry. Doamna din Hataran care mi-a cumpărat hainele de doliu mi-a cumpărat foarte multe batiste, probabil se aştepta să plâng *ani* întregi. Pot să ating copacul?

Se uită la ea, apoi la *shakkanul* său.

— Să nu-l răneşti sau să-l sperii.

Cu blândeţe, trecu un deget peste trunchi. Două din crengile mai mari erau legate larg cu spirale de metal.

— Pentru ce-i firul ăsta?

— Ajută copacul să crească în forma în care vrei, aşa a zis Rosethorn. Râcâi podeaua cu piciorul gol – îşi pierduse undeva pantofii noi, inconfortabili.

Auzi, hm, mulţumesc pentru... mai devreme. Cuvintele erau greu de pronunţat. Nu trebuia să faci asta.

— Bineînţeles că trebuia. Poate o să faci şi tu ceva pentru mine cândva.

— Nu te baza pe asta, o sfătui el, părând a fi din nou el însuşi.

Îi zâmbi.

— Nu-ţi face griji, nu mă voi baza.

— Ultima piesă a zilei, mormăi Frostpine, bătând cu ciocanul un lingou încins din fier. Kirel, am nevoie de şipca aia *acum.*

Daja privi cum ucenicul îşi puse o pereche grea de mănuşi de piele, ridică cleştii şi scoase fierul din foc. Observă că

strânsoarea sa pe metalul roşu precum cireaşa era ciudată când se întoarse din forjărie, şi aproape că-i spuse. În schimb, îşi muşcă limba. Majorităţii oamenilor de vârsta lui Kirel nu le-ar plăcea să primească sfaturi de la o fată de unsprezece ani.

Ucenicul îşi prinse piciorul şi se împiedică. Cleştii îi scăpară din mâini.

Nu stătu pe gânduri; prinse fierul încins înainte să atingă podeaua. Ridicându-l cu o privire uşurată, i-l oferi lui Kirel.

Novicele se dădu în spate, având o privire îngrozită. Forjăria îi opri retragerea.

— Kirel? Daja? întrebă Frostpine. Ce s-a întâmplat?

Daja îi întindea în continuare metalul încins ucenicului, chiar dacă începuse să tremure. De parcă rudele ei ar fi putut-o vedea cum face o muncă de *lugsha* – cum îşi petrece o după-masă întreagă într-un atelier de *lugsha.*

Uşor, Frostpine se întinse peste umărul ei şi îi luă şipca încinsă din mâini. Kirel fugi afară.

Frostpine puse fierul pe marginea forjăriei.

— Arată-mi mâinile.

Daja se supuse. Îi întoarse palma în a lui – nu aveau nici un semn.

— Vrei, te rog, să iei fierul de pe nicovala mea? întrebă el, îndoindu-i degetele în palmă şi strângându-le. Pune-l lângă piesa asta – nu le pune la loc în foc. Ia două bucăţi noi de fier din cutia aia şi pune-le înăuntru până când o treime din şipcă se află pe cărbuni.

— Frostpine, şopti ea, nefiind sigură de ce voia să spună.

— O să fie în regulă, îi spuse fierarul. Băieţii ăştia nordici mari sunt puţin încordaţi.

Daja puse fierul în foc, iar apoi stătu în prag pentru a se calma. Îl auzi pe Frostpine vorbind în şoaptă.

— Te-am avertizat când ai venit la mine că o să vezi lucruri ciudate.

— O fată care ţine în mână un metal încins? Este mai mult decât *ciudat!*

— Nu înţeleg de ce eşti supărat. Şi eu fac acelaşi lucru, tot timpul.

— Tu eşti un mare mag, probabil cel mai mare mag-fierar din lume. Am crezut dintotdeauna că… ai învăţat asta după ani de studiu.

Daja plecă, nemaivrând să asculte. Odată ce nu mai putu auzi, îşi cercetă mâinile: maro-închis cu palme maro, tăbăcite. Erau deformate de bătături cauzate de munca grea pe care o presupunea apartenenţa la A Treia Navă Kisubo.

Mergând în forjărie, ezită, apoi îşi înfăşură mâinile în jurul capătului roşu al fierului pe care-l prinse. Era cald, dar într-un sens plăcut.

— Acum, spuse Frostpine, întorcându-se înăuntru. Se uită la mâinile lui – luase de la ea fierul încins. Nu purta mănuşi; dacă se gândea mai bine, nu le purtase întreaga după-amiază. Unde rămăseserăm?

Cina fu o masă liniştită: numai Niko, Lark şi Rosethorn vorbiră. Cei patru copii erau extenuaţi în urma zilei avute, fiind pe jumătate adormiţi înainte de apus.

— Vom merge la băi acum. Eu şi Lark vom curăţa aici când ne întoarcem, spuse Rosethorn când terminară. Voi, copii, mergeţi mai devreme la culcare – păreţi extenuaţi.

— De unde schimbarea? întrebă Sandry, căscând.

— Odată pe lună mergem la târgul Summersea, explică Lark. Vom vinde bunuri de la taraba Cercului Spiralat.

Sandry bătu din palme, Tris se ridică în picioare, iar Daja zâmbi. Summersea era unul dintre marile porturi ale Mării împietrite: târgul trebuia să aibă tot felul de lucruri interesante.

— E prea devreme să-mi părăsesc *shakkanul,* protestă Briar. Ar trebui să stau cu el. Dacă sfântul Crane îl fură înapoi?

— N-ar îndrăzni, răspunse Rosethorn. Şi n-are rost să stai foarte mult pe lângă un *shakkan.* Nu se grăbesc.

Lark se ridică în picioare.

— Copii, luaţi-vă trusa de baie. După cum arătaţi, va trebui să ne asigurăm că nu adormiţi şi nu vă înecaţi.

Copiii se grăbiră să facă ce li se spuse.

10

Treziţi cu o oră înaintea răsăritului, dormiră aproape tot drumul, ascunşi într-un maldăr de pânze, fire, sticle şi vase cu lichide şi pomezi. Până ce soarele se ridicase cu totul deasupra orizontului, mergeau prin Mire, mahalaua oraşului, care făcea parte dintr-un şir de căruţe, oameni, cai şi o grămadă de oameni care se îndreptau spre piaţă. Când trecură de zidul oraşului ce despărţea Mire de Summersea, Briar respiră uşurat. Nu era sigur

de ce avea să simtă uitându-se la o mahala care semăna atât de bine cu cea în care crescuse el.

Uriaşul centru al târgului era plin de comercianţi şi de cumpărători. Când ajunseră la taraba lor, Rosethorn îi puse imediat pe toţi să-şi aranjeze articolele pe rafturi şi pe masă. Odată ce căruţa fu golită de tot, în afara unei bucăţi de pânză strânse ca o canava, Lark plecă. Niko, care-i însoţise pe cal, o urmă.

Briar şi Daja – care-şi adusese toiagul – păzeau taraba. Sandry şi Tris prezentau bunurile, verificau preţurile şi împachetau lucrurile vândute. Rosethorn vorbea cu clienţii importanţi în timp ce umbla şi cu cutia cu bani. Era o dimineaţă aglomerată, fără aproape nici un moment de linişte. Cu toţii îşi mâncară prânzul stând în picioare.

La puţin timp după aceea, se întoarse Lark.

— Putem să le dăm drumul copiilor, nu, Rosie? Tu şi cu mine o să ne ocupăm de lucruri.

Rosethorn se uită la tineri.

— Promiteţi să staţi împreună? Şi fără să vă băgaţi în belele?

Aprobară din cap.

Arătă cu degetul spre ceasul Guildhall.

— Să vă întoarceţi până-n trei. Luă fise din poşeta de la curea şi le dădu copiilor. Uitaţi câte cinci semiluni de argint. Nu cumpăraţi nimic ilegal. Acum, dispăreţi!

— Haide, spuse Briar când Sandry ezită.

— Înainte să se răzgândească, adăugă Daja.

O apucă pe Sandry de o mână, iar Briar de cealaltă şi o traseră de acolo. Tris venea ultima.

Prima lor oprire fu la un magazin de dulciuri, în care cheltuiră câte o semilună fiecare; a doua fu la fântâna târgului, pentru a-şi spăla mâinile lipicioase. După aceea se plimbară printre tarabe. Sandry găsi un fus de lemn vopsit verde-închis şi-l cumpără. Tris descoperi un vânzător de cărţi vechi şi se afundă în lăzile acestuia, examinând fiecare volum. Ceilalţi se pierdură în mulţime. Găsind taraba unui negustor de cupru de cealaltă parte a pieţei, Daja se opri să-i admire tacâmurile frumos lucrate. Briar intră în vorbă cu doi băieţi zdrenţuroşi.

Găsind un loc în care oamenii nu o îmbrânceau, Sandry privi clădirile din jurul pieţei din apropiere: Casa Breslelor din Summersea, Clădirea Militară, Clădirea Negustorilor. Casa

Breslelor era în mod special drăguţă, cu statui de meseriaşi băgate în nişe de-a lungul primului etaj. Voia să arunce o privire mai de-aproape când scheunatul unui câine, urmat de un râs uman, îi atraseră atenţia. Uitându-se în jur, văzu o alee pe care şase băieţi, destul de bine îmbrăcaţi, erau aplecaţi asupra unui lucru.

— Opriţi-vă! ţipă ea. Alergând acolo, îl apucă pe unul dintre băieţi. Cum îndrăzneşti?

Prizonierul ei – un tânăr într-o tunică verde – o izbi, doborând-o pe o grămadă de gunoi. Sărind în picioare, Sandry lovi un alt băiat. Acesta încercă s-o lovească, dar reuşi cumva să se încurce în fusta ei. Prinzându-l de gleznă, răsuci, răsturnându-l pe spate. Îl apucă pe vecinul acestuia, încercând să-l îndepărteze de ceilalţi. Acesta o prinse de una din cozi şi trase tare. Cu un ţipăt care pe cât era de durere, pe atât era şi de furie, Sandry îl muşcă de mână. Acesta urlă şi o lovi cu pumnul în stomac.

Auzind zarvă, Daja se uită în jur. Briar vorbea în continuare cu băieţii zdrenţuroşi; Tris se tocmea pentru o carte. Unde era Sandry?

— Bătăuşilor! auzi ea o voce cunoscută ţipând. Ţărănoilor! Torturaţi un animal…

— Pleacă de aici! ţipă cineva la capătul pieţei.

O arătare mică zbură dinspre grupul de băieţi, lovindu-se de zid.

Daja îşi prinse strâns toiagul şi fugi în ajutorul lui Sandry.

Băiatul care o izbise pe Sandry de zid nu terminase. Când îşi ridică pumnul asupra ei, ceva tare îl lovi puternic peste umeri. Se întoarse pentru a descoperi o fată neagră aproape de înălţimea lui, înarmată cu un toiag de negustor.

Se repezi la ea. De jos, Sandry îl lovi în spatele genunchilor, în timp ce Daja îl izbi cu capătul toiagului în stomac. Se izbi de pământ, rostogolindu-se într-o grămadă de bălegar de cal.

— În spatele tău! o avertiză Sandry pe prietena ei.

Daja mulţumi zeilor norocului că unchii ei în – sistaseră să înveţe foarte bine nişte mişcări cu toiagul. Punându-şi arma între braţ şi lateralul corpului, mişcă lemnul lustruit până când acesta lovi pe cineva. Acesta scânci. Se întoarse şi-l lovi în lateralul gâtului, făcându-l să se retragă. Încă trei băieţi din oraş intrară în conflict.

— Ho, e o bătaie, remarcă una dintre noile cunoştinţe ale lui Briar. Şi orăşence. Nu-i rău, pentru nişte orăşence.

— Aia e negustoare, observă celălalt şobolan de stradă. Sau, oricum, are toiag de negustor.

Briar se întoarse pentru a privi: „orăşeanca“ era Sandry. Ce era să facă, să le salveze pe ea şi pe Daja? Faptul că locuiau împreună le făcea gaşca lui?

Oftă. Îi *era* dator lui Sandry pentru cele din ziua precedentă, iar în Districtul Omului Mort, datoriile trebuiau plătite mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Pe lângă asta, părea o bătaie bună, împotriva băieţilor comercianţi durdulii. Cu un semn către şobolanii de stradă, fugi să le ajute fete.

Luă inamicul prin surprindere, lovindu-l pe Tunică Verde între picioare pe la spate. Când alt băiat se repezi la el, Briar se feri. Prinzând mâna inamicului, o învârti în spatele lui şi-l împinse într-un băiat care încerca să se ridice dintr-o grămadă de bălegar.

Daja trosni un băiat cu toiagul ei. Sandry, pe pământ, se aruncă brusc spre pantalonii unui băiat care aştepta să-l prindă pe Briar, trăgându-l de la genunchi. Când acesta se împiedică şi căzu, se întoarse. Acolo, la capătul aleii, se afla ghemul de blană care ţipase de durere, tremurând, pătat cu sânge. Prinzând căţelul, îl îmbrăţişă.

— Orăşenilor! ţipă Tunică Verde, care părea a fi şeful. Orăşenilor, la mine!

— Fără d-astea! Briar îl lovi tare în stomac, stor – când aerul din plămânii băiatului mai mare. Îţi duci *singur* lupta!

La taraba de cărţi, Tris îşi băgă achiziţia într-un buzunar şi se uită după ceilalţi. Când îi văzu, începu să tremure. Bătăile însemnau durere şi bucluc. *Ura* să fie rănită.

Daja era în mijlocul ei, împărţind lovituri în dreapta şi-n stânga cu toiagul ca o femeie care bătea nişte covoare care nu-i plăceau. Briar sărea de la un inamic la altul, făcând mişcări rapide care-i făceau pe aceştia să urle şi să blesteme. Sandry era acolo, aruncând ceva maro luat din mocirlă în faţa unui băiat.

Mai mulţi tineri fugeau, îndreptându-se spre locul unde era bătaia. Erau mai mulţi decât colegii lui Tris, iar majoritatea erau şi mai mari, de asemenea. Deodată îi veni în minte imaginea draperiei brodate pe care i-o dăduse Sandry atât de natural. Era

un lucru minunat. La asfinţit, descoperi ea, păsările cusute păreau aproape adevărate.

Dacă ajuta, băieţii ar fi lovit-o; i se mai întâmplase *asta.* Înnebunită, se uită în jur după un poliţist sau orice alt adult care ar fi putut să-i despartă. În schimb, aleea în care era bătaia îi atrase atenţia. La capătul celălalt putea vedea apele gri-albăstrui ale portului Summersea.

Nu era sigură de ce se întâmplă după aceea. Mintea i se eliberă de panică, asemenea unui zmeu care abia prinsese vântul. Aerul o purtă sus, aşa cum făcuse prima dată când încercă să mediteze, şi o duse în port. Apropiindu-şi mintea, concentrându-se pe o bucată mică de apă, o ridică într-o găleată invizibilă. Avea să o aducă orăşenilor, pentru a-i potoli.

O mână obraznică o apucă de umăr şi o răsuci repede, stricându-i concentrarea.

— Dă-te din calea mea! o repezi un tânăr, dând-o la o parte.

Confuză, Tris scutură din cap şi se întoarse până putu vedea din nou portul şi aleea. Pe docuri, perfect vizibil, un vârtej de apă – un ciclon de apă – se învârtea ca o creastă foarte subţire. Băiatul o răsuci pe *ea*, iar ea îşi răsuci apa de mare.

— O, vai, şopti ea.

Când fu înalt de trei metri, vârtejul sări de pe doc. Clătinându-se, veni în jos pe alee, luând cu el lăzi, gunoi, bălegar înnoroit, pe măsură ce venea.

— Scuzaţi-mă? Tris fugi spre bătaie. Cred că ar trebui să vă opriţi…

Nu auzi nimeni. Vârtejul ajunse din urmă doi băieţi. Prinzându-i, îi scuipă în zidurile aleii. Un al treilea băiat se întoarse şi fu prins cu capul înainte. Se ridică aproape doi metri până vârtejul îl aruncă.

Daja, Briar şi Sandry nu puteau vedea aleea – ei erau după colţ, în piaţa principală. Acolo, un tânăr îşi ridică mâinile pentru a bloca toiagul Dajei. Ea îi schimbă unghiul şi-i lovi picioarele pe dedesubt. Briar strâmbă nasul unui băiat, iar apoi i se alătură Dajei pentru a-i păzi pe Sandry şi pe căţel. Atenţi, cei trei se retraseră. Trei orăşeni îi urmăriră.

Un vârtej de apă ţâşni din alee. Orăşenii, neştiind ce vine spre ei prin spate, văzură privirea şocată a inamicilor lor.

— Ăsta-i cel mai vechi truc posibil! spuse batjocoritor Tunică Verde.

Etala începutul unui ochi vânăt. Partenerul său, cu buzele umflate, râse dezagreabil. Doar al treilea tânăr se întoarse pentru a vedea – apoi fugi. Vârtejul îi înghiţi pe ceilalţi doi, îi învârti repede de câteva ori, apoi îi scuipă pe bolovanii din piaţă.

Văzând toate acestea, Tris tremură de groază. De data asta era în bucluc *cu adevărat.* Ăsta nu era fulger, să trăsnească şi să dispară. Burduşise deja câţiva băieţi; acum înainta spre colegii ei. Mai bine o lua la fugă şi nu se oprea până la Namorn.

Căţelul scăpă din braţele lui Sandry şi fugi la vârtej. Sandry se aruncă după el şi rată.

Până acum, singurii prieteni ai lui Tris erau animale.

— Nu, nu! fugind, se aruncă în faţa propriei creaţii, înainte ca aceasta să poată prinde câinele. Opreşte-te chiar acum! Îţi… îţi ordon! Te rog?

Vârtejul se opri, micşorându-se. Tris îl privea atent, interzicându-i să se mişte. Transpiraţia îi curgea pe obraji şi pe spate. Ce putea face acum?

Vârtejul se mută în dreapta ei. Imediat ce văzu bolovanii spălaţi de unde fusese înainte spuse cu îndârjire:

— O, să nu *îndrăzneşti!*

Inspirând, se întinse spre creaţia ei cu mintea. Simţi instantaneu legături care se întinseră între ea şi acest monstru din apă şi gunoi. Înfăşurându-şi mintea în jurul acestor legături, Tris le prinse puternic, ca pe frâie şi smuci vârtejul până când reveni în poziţia iniţială.

— O chem pe Lark sau pe Rosethorn. Daja îşi aruncă toiagul în mâinile lui Briar. Uite, în caz că-i mai vin cuiva idei.

Se retrase, apoi fugi pe lângă vârtej, ţinându-se la distanţă. Jumătatea superioară a acestuia se îndoi, încercând s-o urmărească.

— Opreşte-te! ţipă Tris.

Treaba asta începea să *doară;* simţea înţepături de durere în gât şi în cap. Ce avea să se întâmple când pierdea controlul?

Sandry se apropie. Mutând câinele, îşi puse mâna liberă, murdară, în jurul lui Tris. Briar prinse umărul roşcatei. Tris se simţea mai puternică pe măsură ce îi simţea mai aproape. Trăgând aer în piept, expiră şi-i interzise vârtejului să mai meargă *undeva.*

Se micşoră, apoi se lărgi, zbătându-se. Tris se ţinea tare. Vârtejul se învârti mai repede – apoi scuipă gunoiul pe care-l

colectase de pe alee. O bucată de lemn o izbi pe Tris în frunte. Urlă şi duse o mână peste rană, simţind sângele scurgându-i-se printre degete. Briar şi Sandry o sprijiniră.

— Trebuie să rezişti! ţipă Briar când vârtejul bolborosi singur. Hai, fată-comerciant, nu-i timp de griji pentru o bubă!

Şuierând, vârtejul trase de bolovani, aruncând în aer bucăţi de piatră. Strânsoarea lui Tris se rupse când toţi trei îşi acoperiră ochii. Cu un răget victorios, vârtejul se întoarse spre târg.

— Destul! spuse o voce cunoscută.

Daja, Lark şi Rosethorn veniseră să blocheze drumul vârtejului. Lark ţinea ridicat un fus care deja avea pe el aţă albastră. Degetele ei se răsuciră; fusul se învârti în partea dreaptă, contra răsucirii obişnuite.

Îl lăsă să cadă, ţinând privirea fixată pe vârtej pe măsură ce aţa se desfăcea. Mişcarea vârtejului încetini, apoi se inversă. Se întinse şi întinse şi se prăbuşi, căzând într-o baltă care se scurse dinspre Lark. Oprind fusul, Lark îşi înfăşură lâna desfăcută pe o mână.

Odată cu doborârea creaţiei ei, Tris simţi că se clatină pământul. Oasele parcă i se transformaseră în apă, scurgându-i-se în pantofi. Se încovoie şi Briar o prinse.

Rosethorn se uită la ei.

— Vi s-a spus să vă feriţi de necazuri.

— Nu a fost chiar aşa de rău. Briar puse o mână peste un ochi care se învineţea rapid. N-a murit nimeni.

— Torturau căţelul ăsta! Sandry era în continuare roşie de furie. Este doar un căţeluş, iar ei îl răneau!

— Haide! Rosethorn le prinse pe Daja şi Sandry şi merse înapoi în târg, trăgându-le după ea. Lark şi Briar o susţineau pe Tris, care şchiopăta. Dacă ne grăbim, explică Rosethorn, am putea ieşi din oraş fără să ştie nimeni.

Căruţa, cu căluţul blând care-l trăgea, se afla lângă tarabă.

— Nu pot să cred că nu l-a şutit nimeni, spuse Briar, înfiorat.

— Lasă asta. Începeţi şi strângeţi, ordonă Rosethorn.

Lark şi Briar o puseră mai întâi pe Tris în furgon şi abia apoi lucrurile. Era o treabă rapidă – fusese vândut aproape tot. Ceilalţi copii se urcară după aceea în furgon. Daja, ţinând câinele cât se aranja Sandry, auzi un urlet şi se uită în jur. Se apropia o mulţime.

— Rosethorn… necazuri.

Ambele sfinte se întoarseră şi văzură la ce se referea.

— Gata cu plecatul înainte să-şi dea seama cineva, murmură Lark.

— O să plătiţi pentru ce-aţi făcut! ţipă un bărbat care părea bogat.

— Aproape mi-aţi omorât băiatul! strigă o femeie.

Sandry se ridică, smulgându-şi fusta când Briar încercă s-o tragă înapoi.

— *Băiatul* dumneavoastră a rănit un animal lipsit de ajutorare! ţipă ea, cu ochii scânteind. Să-i fie ruşine!

— Taci, spuse Rosethorn printre dinţi.

— Piaţa e distrusă. Cine o să plătească pentru asta? vorbitorul, un bărbat în tunica lungă până la genunchi purtată de Hatarani, se opri în faţa lor. Şi există taxe penalizatoare pentru încăierări în piaţă.

— Nu era afişat nici un avertisment împotriva vrăjilor mari! O femeie se apropie, cu o tunică verde deteriorată sub braţ. În plus, mai sunt şi taxele pentru tămăduitor pentru fiul meu. E foarte frumos, când copiii nu se pot juca atunci când părinţii lor sunt la piaţă!

— Merita o bătaie mai rea decât cea primită! Sandry smulse căţelul de la Daja şi-l ridică. Uitaţi cu ce se *jucau* el şi prietenii săi. Mi-ar fi ruşine să-l recunosc ca fiu!

Acum şi Daja, şi Briar încercau s-o facă să se aşeze.

Sandry se eliberă printr-o smucitură.

— Numai un dobitoc se poate distra chinuind animale! Să…

— Taci, Sandry, *te rog!*

Toată lumea se holbă la furgon, luaţi prin surprindere de ţipătul chinuit. Tris se chinuia să se ridice.

— Nu-i destul de rău? Termină! croncăni ea, cu o voce aspră ca a unui corb.

Căţelul scheună şi-şi băgă nasul sub cotul lui Sandry. Cu un oftat, fata se aşeză.

— Dar doar pentru tine, îi şopti ea. Scoţând o batistă din buzunar, încercă să-i cureţe zgârieturile însângerate.

— Poate ne-ar trebui un Grăitor de Adevăr, sugeră Rosethorn. Să verificăm băieţii şi acuzaţiile care ne sunt aduse, pentru a cunoaşte întreaga poveste.

— Sunt sigur că Maestrul Niko ar putea fi grăitorul de adevăr.

Doi bărbaţi ieşiră dintre două standuri, urmaţi de soldaţi îmbrăcaţi în vestele maro, bluzele albastre, şi pantalonii Gărzii Provost.

— Asta *face* parte din abilităţile tale, nu-i aşa, Niko? îl întrebă ducele Vedris pe tovarăşul său.

Ducele era aproape la fel de simplu îmbrăcat ca şi soldaţii săi, într-o bluză roşie, simplă, pantaloni de piele şi o vestă de piele bătută cu inele de metal. Un inel greu de aur îi strălucea la o ureche.

Toţi din jurul lor, adulţi şi copii, se aplecară până jos, spunând: „Maiestatea Voastră”.

Briar se uită la Daja, apoi la Sandry.

— Cine-i Bogătaşul?

— Ducele Vedris, răspunse Sandry, în timp ce Daja se uita la ea, uimită. Conducătorul Emelanului.

— Acţionez de multe ori pe postul de grăitor de adevăr, Maiestate, îi spuse Niko ducelui. Dacă va simplifica lucrurile, voi face asta şi aici.

Merse până putu să se aplece şi să-şi pună, pentru puţin timp, o mână pe obrazul lui Tris. Aceasta îi prinse degetele şi le ţinu strâns.

— Maiestate, strigă mama lui Tunică Verde, băiatul meu a fost atacat cu *magie!* Uitaţi-vă la el!

— Uitaţi-vă la fiii *noştri!* strigă altcineva. Şi ei au fost atacaţi!

— Unul dintre ei a făcut un vârtej, spuse un bărbat care părea bogat, în pantaloni şi tunică lungă de negustor. Dacă s-ar fi întors asupra corăbiilor noastre? Aproape a ajuns în piaţă. Se vede unde a scos bolovani din stradă.

Sandry îi pasă câinele lui Briar şi se ridică cu mâinile strânse frumos în faţa ei.

— Maiestate, îmi permiteţi să vorbesc? Vocea sa, politicoasă şi clară, răsună în aer. Dacă nu ar fi văzut-o nimeni în hainele ei rupte şi murdare, s-ar fi putut crede că este o regină care vorbeşte din tronul ei. Este dreptul meu.

Ducele se lăsă pe cornul şeii.

— Ca acuzat, poţi vorbi, Lady Sandrilene fa Toren. Vocea sa era calmă, dar clară. Continuă.

— Un *nobil?* întrebă cineva, clar surprins.

— Nu ai zis că e o lady, acuză mama lui Tunică Verde.

— M-a muşcat, mamă! Şi este îmbrăcată ca oamenii normali!

Sandry aşteptă până tăcu toată lumea.

— Maiestate, eu şi prietenii mei vizitam piaţa când am auzit un animal scheunând. Faţa ei mică era palidă şi rigidă; îşi ţinea bărbia sus. Şase băieţi îl loveau, într-o alee din spate, arătă cu degetul. Dacă daţi vina pe cineva pentru bătaie, daţi pe mine, vă rog. *Eu* i-am atacat. Prietenii mei au venit să mă ajute *pe mine* – aşa cum prietenii băieţilor au venit să-i ajute *pe ei.* Şi cred în continuare că făceau foarte, foarte rău să rănească un animal.

— Tu eşti răspunzătoare pentru *toate* loviturile astea, Lady Sandrilene?

Vocea unchiului său era serioasă, dar îi tremura colţul gurii.

Daja se ridică, sprijinindu-se în toiagul său.

— Unele dintre ele sunt ale mele, Maiestate.

Negustorul care vorbise se uită la ea.

— *Trangshi,* bombăni el.

Sandry se uită la el. Acesta îi întâlni ochii furioşi o dată, apoi se întoarse.

Ruşinată, Daja îşi muşcă interiorul obrazului, apoi continuă:

— San – Lady Sandry este *saati* – un prieten adevărat. Au dărâmat-o şi eu i-am urmărit.

— Nu fi lacomă, spuse Briar, ridicându-se. Îi dădu câinele lui Sandry. Unele dintre bubele smiorcăitului ăluia sunt ale mele, Veneraţia Voastră, domnule.

— Dar asta-i o gâlceavă de copii, obiectă ducele, uitându-se confuz la orăşeni.

— A fost magie! strigă negustorul. Un vârtej i-a atacat pe băieţi!

— A fost un accident! Tris sări în picioare. Am vrut să vărs pe ei apă, şi doar apă! Se opri, stacojie, înghiţi, apoi continuă: Am ridicat-o din mare şi… cineva m-a învârtit. Îşi şterse faţa transpirată cu o mânecă. Când m-am uitat iar, apa se *învârtea,* n-am putut… mi-a scăpat!

Ducele se îndreptă, având acum ochii reci. Zumzetul de pe lângă discuţia principală se opri. Toată lumea îl privea acum pe Vedris al IV-lea.

— Am două probleme în faţă, spuse el cu acea voce clară şi liniştită. În ceea ce priveşte rănile provocate acestor tineri, onorariul datorat tămăduitorului îmi va fi trimis mie, pentru a fi plătit din fonduri păs – trate în contul acestor tineri. Dar – acele

datorii trebuie să fie pentru răni justificate, iar acestea trebuie jurate în faţa unui Grăitor de Adevăr.

— Asta o să-i oprească pe prefăcuţi, şopti Briar în urechea Dajei.

Ea aprobă.

Ducele îşi puse mâinile pe cornul şeii.

— Mai e şi problema cruzimii faţă de un animal.

Daja şi Briar văzură ochii oamenilor mărindu-se.

— Legea este clară. Aici în Emelan, unde este onorat Cercul Vieţii – încuviinţă cu capul spre Lark şi Rosethorn, care se aplecară – nu rănim animale de dragul distracţiei aşa cum nu rănim nici oamenii. Amenda, pentru cei care au uitat, este de douăzeci de astreli de argint.

— Cei care vor să-şi primească înapoi banii pentru tămăduitor vor spune Grăitorului de Adevăr dacă sunt vinovaţi şi de rănirea animalului. Dacă sunt, amenda pentru *aceasta* trebuie plătită mai întâi. Toată lumea va plăti taxa Grăitorului de Adevăr.

O clipă, nimeni nu scoase nici un sunet. Douăzeci de astreli de argint însemnau venitul pe trei luni al unui om sărac şi venitul pe o lună al unui meşter. Grăitorii de Adevăr erau şi mai scumpi decât amenda asta.

Femeia care era atât de hotărâtă să proclame inocenţa Tunicii Verzi fu prima care răspunse.

— Nu avem nevoie de Grăitor de Adevăr sau de tămăduitor, îi spuse ea ducelui, făcând o reverenţă scurtă.

Îşi apucă fiul de o ureche şi-l trase de acolo. Alţi tineri şi familiile lor se gândiră că era mai bine să nu-l implice pe grăitorul de adevăr şi plecară şi ei.

Celor care rămaseră – câţiva comercianţi, o mână de negustori şi grupul de la Cercul Spiralat – ducele le spuse:

— Pedepsele pentru folosirea neautorizată a magiei sunt mari. Şi acestea trebuie aduse. Toată lumea dădu din cap aprobator.

— Maiestate, dacă-mi permiteţi, spuse Niko. Trisana nu ştia că este mag. Legea *face* rabat pentru… accidente cauzate de magi tineri, nepregătiţi cum trebuie.

— Prostii! strigă un brutar într-un şorţ plin de făină. Cum să nu ştie? Vârtejul ăsta a fost un distrugător de corăbii, nu lapte coagulat în putină.

— Dacă nu ştie, atunci de ce este cu Lark şi Rosethorn? strigă

o femeie. Toată lumea ştie că toţi cei născuţi magi le sunt daţi în grijă!

Briar, Sandry şi Daja se uitară unul la celălalt, uimiţi.

— Deci d-aia n-a şutit nimeni căruţa şi calul, murmură Briar.

— Rudele mele credeau că-s nebună! ţipă Tris, schimbându-şi brusc vocea. Persoana care testează a spus că nu am magie şi au scăpat de mine!

Lark se urcă în spatele furgonului şi o trase pe Tris lângă ea.

— Este extenuată! îi spuse Lark ducelui. Are ne – voie de mâncare şi de somn. Dacă vreţi s-o pedepsiţi, putem aştepta până când ştie şi ea ce se întâmplă?

Oamenii plecară, clătinând din cap. O fată bolnavă nu era nici pe departe la fel de îngrijorătoare ca un mag care foloseşte intenţionat magia pentru a face rău.

— Sunteţi mulţumiţi? întrebă ducele pe cei trei care rămaseră: brutarul, un bărbat cu o insignă de aurar pe pălărie şi negustorul care o numi pe Daja *trangshi.*

— Până când auzim iar de un incident ca ăsta, spuse aurarul. Este un pericol pentru toată lumea aşa cum e acum.

— Şi dacă o închid în Cercul Spiralat până când Maestrul Niko spune că-şi poate controla puterile? vru să ştie ducele. Este potrivit?

— Dacă pleacă din oraş cât mai curând, eu voi fi mulţumit, spuse brutarul.

Aurarul aprobă.

Negustorul nu spuse nimic, doar se întoarse şi plecă. Daja îl privi plecând, strângând cu mâna toiagul până i se albiră pumnii.

Ducele îi cercetă pe copii.

— Cum rămâne cu animalul? o întrebă el pe Sandry.

Rosethorn începu să protesteze, apoi oftă.

— Câinele rămâne cu noi, spuse ea.

— Uite, ai auzit? îşi întrebă Sandry noul prieten. Eşti al nostru acum.

Căţelul scheună şi-i linse faţa.

În loc să plece imediat şi să fie prinşi în aglomeraţia de cai şi căruţe de după încheierea târgului, acceptară invitaţia ducelui de a lua cina la un birt din apropiere şi de a fi escortaţi de un paznic până acasă. Întreaga masă, Lark se concentră asupra lui Tris, făcând-o pe fata extenuată să mănânce, printre linguşiri.

Odată ce-şi umplură burţile, ceilalţi copii primiră permisiunea să-şi spele noul animal în grădina mică din spatele birtului. Rosethorn îi unse tăieturile cu un balsam care avea un miros ascuţit.

— Voi patru să vă apucaţi să dresaţi creatura asta fioroasă ca un lup să-şi facă treburile afară, le spuse ea când lucra. Şi curăţaţi după el şi să nu-l lăsaţi să roadă tot ce prinde.

Când câinele se repezi la ea după ce îi atinse o anume rană mai urâtă, îl prinse uşor de bot.

— Destul! spuse ea. Nu-mi plac cu nimic mai mult câinii decât copiii.

Bleg, căţelul dădu din coadă şi se tângui la ea. Nu se mai repezi a doua oară.

Când Sandry şi Daja luară câinele curăţat să-l arate lui Niko, lui Lark şi ducelui, Briar o ajută pe Rosethorn să-şi adune medicamentele.

— Eu nu sunt mag, spuse el brusc.

— Prostii! fu răspunsul aspru. Eşti la fel de mag pe cât sunt şi eu. Numai că magia ta – precum şi a fete – lor, dacă tot veni vorba – se arată în moduri ciudate.

Îşi puse o mână pe braţul ei.

— Niko a greşit, *eu nu sunt mag.*

Rosethorn se uită cu înţeles la mâna de pe mâneca ei până când acesta o retrase, cu o pată roşie pe obrajii săi maro.

— Nu-i nici o coincidenţă că Niko a fost la procesul tău – avusese o premoniţie despre un băiat cu magie verde în el. Am ştiut că are dreptate când mi-am auzit plantele de fasole primindu-te. Le agitaseşi de tot, marţafoiule. Voiau să scoată păstăi cu seminţe cu o lună mai devreme. A trebuit să fiu aspră cu ele.

— Asta nu-i magie, protestă el.

— Bineînţeles că este, şi e chiar o magie importantă. Cea mai importantă, din punctul meu de vedere. Nu e nevoie să le spui asta lui Niko sau lui Lark.

— Sunt un hoţ, protestă el.

— Pun pariu că ai avut o grămadă de plante ca muşchi sau ciuperci în găurile prin care ai trăit, spuse ea, cu ochii negri pătrunzători. Pun pariu că ţi se întâmplau lucruri ciudate în grădinile oamenilor bogaţi.

Băiatul îşi plecă resemnat capul, masând cu degetul mare

cicatricile adânci din palmă. Rosethorn îi atinse mâna. Vârfurile degetelor ei găsiră fiecare cicatrice mare, încreţită lăsată de lujerii al căror nume îl luase.

— Aceştia cresc măceşi cu spini mari pentru a proteja vârful zidurilor grădinii, remarcă ea. Asta trebuie să te fi *iubit,* de a lăsat cicatrici atât de adânci.

— Cu tovarăşi ca planta asta, n-am nevoie de poliţişti, bombăni el.

Ceva rece îi curse pe rănile vechi şi în sus pe braţ. Cu iz de frunze pisate şi de piatră udă, era lucrul pe care-l mirosise în atelierul ei când lucrau la *shakkan.* Uitându-se la faţa ei, îi văzu în ochi scântei verzi şi aurii şi simţi farmecul vieţii curgând în acel corp scund şi gras: genul de putere care ar putea scufunda lujeri în pietre şi să o rupă în două, odată cu trecerea timpului.

— Magie? şopti el.

— Du-te şi spune-i lui Niko că-i timpul să plecăm, îi porunci ea. Trebuie să ajungem acasă înaintea slujbei de la miezul nopţii a Templului Pământului.

Odată ce ajunseră la căruţă, Tris fu înfăşurată în pături aduse din baraca străjilor. Adormi aproape imediat. Ceilalţi trei copii se tolăniră printre sacii goi, iar Rosethorn luă frâiele. Deocamdată, Lark mergea cu Niko pe cal în spatele căruţei; vorbeau încet. Ducele şi soldaţii săi veniră de asemenea, detaşamentul se despărţi în două, astfel încât cinci gardieni să meargă în faţa căruţei, iar cinci în spate. Ducele călărea lângă căruţă, vorbind cu Rosethorn despre recolta de vară.

Sandry puse căţelul jos, zâmbind când acesta încercă să stea în picioare în ciuda mersului legănat al căruţei. Stângaci, merse clătinat la fiecare dintre ei, chiar şi la Tris şi care dormea, şi-i mirosi bine.

— Probabil are purici, remarcă Briar.

Căţelul dădu din coadă.

— Te place, spuse Daja obosită. Gusturile nu se discută.

— Putem să-l numim Micul Urs? întrebă Sandry. Arată ca un urs, când stă în picioare. Lăbuţele lui ies afară în felul acela plat al urşilor.

— Ajunge cu *noi*-ul ăsta, bufni Briar. Faptul că ne-am bătut împreună nu ne transformă în tovarăşi. Ce s-a întâmplat acolo nu înseamnă nimic!

— Sensibilule! răspunse Daja, aruncându-şi mâinile în aer. Îmi

pare rău că ne-au pus în aceeaşi căruţă!

Sandry îi puse o mână pe braţ.

— E prea cald să vă certaţi, Daja!

Căţelul schelălăi la Briar.

— Încă nu le cunoşti pe fetele astea, îi spuse Briar. Ar înnebuni şi o broască-ţestoasă.

— Ştiai? întrebă Sandry. De… magie?

Se potoli, uitându-se fix la ea. După o clipă, îşi întoarse privirea.

— Nu, şopti el.

Sandry îşi smuci mai întâi coada din partea stângă, apoi pe cea din partea dreaptă.

— Eu ştiam într-un fel, când eram în Hatar, după ce au murit părinţii mei. Încet, le spuse despre camera ascunsă, de când varicela răvăşise întregul Hatar şi o gloată omorâse singura persoană care ştia unde este. Nu am crezut că lumina era reală, mult timp, le spuse ea. Abia în ultimele două zile m-am gândit că poate mă înşelam.

— Noi n-avem voie să vorbim cu *lugsha* – oameni care fabrică lucruri, răspunse Daja imediat. Eu am fost ţinută departe de meşteri. Nu m-aş fi gândit… Kirel s-a purtat atât de ciudat…

— N-aveţi nici o noimă, bombăni Briar.

Daja trase adânc aer în piept şi le explică tot ce se întâmplase când ucenicul lui Frostpine scăpase o bucată de fier încins. Se uită la mâini.

— Parcă era prietenul meu. Şi lui Kirel îi era frică de mine.

Briar fluieră încet.

— Şi care-i treaba cu roşcata? întrebă el arătând spre Tris.

— Roşcata îşi va ţine povestea tristă pentru ea, răspunse Tris, sec, fără să-şi deschidă ochii. Şi va fi foarte fericită dacă nu o să vă băgaţi nasul în treburile ei!

Se răsuci, întorcându-le spatele.

— Dulce ca întotdeauna, mormăi Briar.

Trase câţiva saci în jur pentru a-şi face propriul culcuş, se ghemui şi închise ochii.

— Ţi-am zis eu, îi şopti în negustoreşte Daja lui Sandry. E pur şi simplu rea.

Cealaltă fată scutură din cap. Tris putea bombăni şi pufni cât dorea. În timpul încăierării, când vârtejul încerca s-o atace pe Daja, Tris fusese speriată cu adevărat – şi îşi înfruntase creaţia

în ciuda fricii, pentru ca negustoarea să nu fie rănită. Pentru Sandry, acel fapt conta mai mult decât orice ar fi putut spune o Tris epuizată.

La poarta oraşului, Lark se urcă în spatele căruţei lângă copii şi se pregăti de somn. Detaşamentul de soldaţi al Gărzii Provost, a căror autoritate se încheia la zidul oraşului, fu înlocuit de gărzile ducelui. Aceştia însoţiră împreună cu ducele căruţa prin Mire, pe lângă locuitorii săi criminali şi pe lungul drum spre Cercul Spiralat. Până acolo, Briar şi Daja dormiră, în timp ce Tris se prefăcu a dormi. Sandry se căţără pe capră ca să stea lângă Rosethorn şi să admire priveliştea insulelor de la liman luminate de două faruri mari care păzeau portul Summersea.

Odată ce fură departe de Mire, ducele îi atrase atenţia lui Rosethorn.

— Pot să mân şi eu puţin? întrebă el. Chiar dacă nu eşti obişnuită să călăreşti, o să vezi că Ladylove e uşor de călărit.

Briar deschise un ochi adormit când Rosethorn râse şi acceptă oferta. Calm de parcă ar fi condus numai căruţe la viaţa lui, ducele se puse în locul ei şi luă frâiele.

— Sper că nu v-am pus într-o postură ciudată mai devreme, în piaţă, remarcă Sandry încet. Nu credeam că mă veţi favoriza doar pentru că-mi sunteţi unchi.

Fără a fi observat de Sandry sau de duce, Briar se ridică, furios. „Unchiul ei! Asta da Bogătaşă! Bineînţeles că putea să fie curajoasă în a ne lua apărarea – sigur ştia că acesta nu o va pedepsi!”

— Nu ţi-am făcut nici o favoare. Ducele îşi puse o mână în jurul ei. Aş fi luat aceeaşi hotărâre chiar dacă ar fi fost implicaţi străini. Chiar dacă auzise bufnitul neîncrezător al lui Briar, îl ignoră. Aş *vrea* să spun acum că mama şi tatăl tău ar fi fost mândri de tine.

Îşi plecă privirea, bucuroasă că întunericul îi ascundea roşeaţa.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr. *Eu* sunt mândru de tine în locul lor.

Ascultară un timp tropăitul paşilor cailor, al soldaţilor şi zgomotul mării.

— Ştiaţi, unchiule? De magie? întrebă Sandry când Vedris îşi retrase mâna.

O clipă crezu că nu-i va răspunde. Apoi îi auzi vocea

catifelată.

— Părinţii tăi trăiau într-un mod atât de *ciudat.* Trebuie să cred că nu s-au gândit niciodată că ciudăţenii noi ar putea avea ca sursă propriul copil. Viaţa ta a fost o ciudăţenie după alta – cu ce o puteai compara?

Sandry căscă.

— Complică lucrurile, nu?

Deşi era prea întuneric pentru a-i putea vedea faţa, intui un zâmbet în vocea lui.

— Draga mea Sandrilene, ai un talent pentru…

— O să-mi fie rău, întrerupse Tris, cu o voce ascuţită. Sări în picioare, prinzându-se de lateralele căruţei. Briar o prinse. Eu…

— Tris? Niko se grăbi până la ea. Ce s-a întâmplat?

— Un val… e un val în pământ! bolborosi ea, cu ochii larg deschişi. Vine fluxul!

— Imposibil. Ducele opri furgonul. Draga mea, visezi…

— Mă simt ameţită, şopti Sandry.

Căţelul scheună, apoi începu să latre frenetic. Daja se trezi. Căruţa se cutremura.

Lark se ridică, dându-şi părul din ochi.

— Suntem pe o barcă? întrebă sfânta, încă adormită.

Gărzile din faţa şi din spatele lor se clătinară, abia mai ţinându-se pe picioare. O mână de pietre se rostogoli pe drum când acesta tremură şi se opri.

— Vara cutremurelor, şopti un soldat.

— Fără cutremure pentru mine. Tris îşi şterse faţa transpirată. M-am distrat destul deocamdată, mulţumesc oricum.

Briar îi dădu drumul, iar unii dintre gardieni râseră zgomotos.

— Dacă mai simţi astfel de valuri venind, domnişorico, să ne anunţi, o instrui sergentul acestora pe Tris. Am fi recunoscători.

Odată ajunşi la Cercul Spiralat, se despărţiră de duce şi de gardienii acestuia. Văzând că Niko se pregătea să meargă s-o ajute pe Lark, care ducea căruţa şi catârul la grajdurile templului, Tris murmură:

— Aş fi vrut să putem vorbi cu el.

Sandry auzi.

— Niko? strigă ea. Am putea – noi patru şi cu tine – să vorbim?

— Nu poate aştepta până mâine? întrebă el.

— E timpul să înfrunţi furtuna, îi spuse Lark lui Niko cu un

zâmbet.

Acesta ridică din umeri şi coborî.

— Cred că eu îţi voi duce calul la grajduri, se oferi Rosethorn. Având în vedere că tu stai aici cu copiii.

— Laşo, îi spuse Niko.

Intră în casă, iar copii îl urmară, Micul Urs mergând cu paşi mărunţi în mijlocul grupului.

Înăuntru, Niko invocă o lumină magică pentru a umple camera principală.

— Aveţi să-mi spuneţi ceva? întrebă el, aşezându-se pe un scaun.

— De ce nu ne-ai spus? vocea lui Tris era severă din cauza oboselii şi a emoţiei. Chiar dacă ai fi *intuit...*

— Tu, draga mea, erai convinsă că nu ai magie. Cred că era singura cale prin care puteai suporta gândul că familia ta te-a abandonat, dacă tu credeai că era ceva îngrozitor şi ostil în neregulă cu tine. În strălucirea egal împărţită a luminii sale, ochii lui Niko arătau ca nişte nestemate negre. Mă temeam că dacă afli adevărul prea devreme îl vei respinge şi vei continua să-l respingi.

— Dar eu? întrebă Daja. Şi Sandry şi Briar? Nici nouă nu ne-a zis nimeni.

Niko oftă.

— Toţi patru aţi îndurat un an foarte greu, într-un fel sau altul. Judecata mea a fost aceeaşi ca şi în cazul lui Tris; voiam să *creşteţi* în a vă cunoaşte propriile puteri, în loc să vă fie puse pe tavă, ca să vă deterioreze şi mai mult spiritele. Aţi fost cu toţii chiar atât de surprinşi când aţi aflat azi?

— Da, mârâi Briar.

Daja se uită din nou la mâinile ei şi şi-l aminti pe Kirel spunându-i lui Frostpine: „Tu eşti un mare mag, poate cel mai mare mag-fierar din lume”.

— De ce nu au ştiut neamurile noastre? întrebă ea. De ce nu m-au ales *mimanderii?*

— De ce nu a ştiut acel om care testează magia? întrebă Tris. Se lăsă pe podea şi luă căţelul în poală. Se presupunea că-i cel mai bun din tot Capchenul.

— Cred că înţeleg cât de cât. Noi nu facem lucrurile ca magii normali, nu? întrebă Sandry. Nici unul dintre noi nu şi-a făcut

jucăriile să mişte când era mic, pun pariu. Sau să facă imagini pe care oamenii să le vadă în foc, sau să facă lucrurile să lucească? Se uită la ceilalţi când vorbea, încercând să le citească pe feţe răspunsul. Aceştia, de obicei, sunt oamenii născuţi magi. Eu nu am făcut nici unul dintre lucrurile astea.

Briar negă.

— Noi suntem testaţi când împlinim patru ani, murmură Daja. În mine n-au găsit magie.

— Nu este vina lor, spuse Niko cu asprime. Până şi eu a trebuit să mă uit foarte adânc să văd puterea din fiecare, iar *specialitatea* mea e să găsesc lucruri – şi oameni – care sunt ascunşi. D-aia v-am adus aici şi nu la universitate. Sunt mai mulţi magi în Cercul Spiralat ale căror puteri vorbesc prin lucrurile obişnuite, lucruri simple, aşa cum fac şi ale voastre.

— Deci puterile noastre nu sunt aşa mari şi importante, mormăi Tris.

Niko oftă.

— Sunt mai mari decât crezi. Ai vreme, sau ţesătorie, arătă spre Sandry, sau lucrul cu metale, sau creşterea plantelor, arătă pe rând spre Daja şi Briar, peste tot în lume. Oamenii nu pot trăi fără nici unul dintre lucrurile astea. Poate nu le place, dar *pot* trăi fără produsele tradiţionale ale magilor, cum ar fi poţiuni pentru dragoste sau prezicerea viitorului.

— Kirel spunea că Frostpine ar putea fi cel mai mare mag-fierar din lume, spuse Daja. Asta *mie* îmi sună important.

— Este – şi Frostpine a căutat timp de douăzeci de ani un elev căruia să-i împărtăşească darul, răspunse Niko. Alte întrebări?

Cei patru tăcură. Ziua aceea lungă le ajunse tuturor şi deodată nici o magie din lume nu le mai părea la fel de interesantă pentru ei ca propriile paturi.

— Atunci ne vedem dimineaţă. Niko se ridică în picioare. E timpul să vă apucaţi de treabă. Acum că *ştiţi* cu ce aveţi de-a face.

11

Ziua următoare, locuitorii Disciplinei se întoarseră morocănoşi la programul lor. Cu toţii simţeau lipsa somnului şi supra agitaţia din ziua precedentă. Doar Micul Urs, simţindu-se ca acasă – şi învăţând că anumite acţiuni importante pentru câini nu erau permise în interiorul Disciplinei – era vioi în dimineaţa aceea.

Pentru Daja, orele abia se târâră până după-amiază. Se grăbi să termine vasele, şi chiar îl ajută pe Briar să le usuce, atât de grăbită era. Când Sandry îl întrebă pe Niko de ce Lark şi Rosethorn trasau din nou câte un cerc de aţă şi respectiv de ierburi, Daja crezu că avea să ţipe din cauza frustrării; voia să termine odată cu meditaţia. Se enervă când Niko spuse că cercurile erau necesare numai până când cei patru învăţau exerciţiul adunării minţii. Odată ce erau capabili să-şi ţină în frâu puterea ca să nu se reverse în întreg Cercul Spiralat, nu mai era nevoie de magie care să-i reţină în timp ce meditau.

— Vrei să spui că „Disciplină” – casa aceasta – nu înseamnă pedeapsă? bolborosi Tris.

— Păi, poate fi văzută ca o pedeapsă, spuse Niko, cu un ochi pe neastâmpărata Daja. Dar mai important, sunteţi aici pentru a învăţa să fiţi disciplinaţi.

Daja auzi asta.

— Îmi cer scuze, mormăi ea, iar obrajii negri i se îmbujorară de ruşine.

Să strădui mai tare după aceea să se calmeze.

Într-un târziu, ceasul Centrului sună sfârşitul pauzei de odihnă. Daja aproape zbură pe drumul spre atelier. Cu răsuflarea tăiată şi atrasă de muzica bătăii ciocanelor, intră în fierăria lui Frostpine. Kirel, care lucra la modelarea unei şipci încinse de metal, dădu din cap aprobator.

Frostpine îi făcu semn fetei să vină în locul în care el se odihnea în spatele tejghelei lungi.

— Am auzit c-ai avut o zi agitată la târg, remarcă el cu un zâmbet.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă ea, gâfâind. Ştiai că am magie.

Acesta îşi netezi barba cu o mână mare.

— Învăţarea lucrului cu metalul este mai importantă, spuse el sec.

Când Daja se uită chiorâş la el, neînţelegând, fierarul începu să se plimbe.

— Această... putere ciudată pe care o am, pe care o ai, nu este ca aceea a magilor universitari. Aceştia desenează ceva în pământ, mormăie nişte cuvinte şi obţin rezultate. Nu şi noi. Magia noastră funcţionează la fel de bine ca lucrurile prin care trece. Dacă nu poţi aduce focul fierăriei la căldura albă cu un

urlet, sau să faci o bârnă de fier care să nu se spargă la lovire, sau să topeşti minereuri fără să înlături scoria –, ridică din umeri. Magia e la fel de puternică precum focul sau metalul tău. Este la fel de pură ca minereul pe care-l topeşti. Înainte să devii mag, trebuie să devii fierar. Trebuie să combini metalul cu magia. Se opri şi închise ochii. Am ţinut un discurs, nu?

Pentru un moment, nu înţelese ce spuse la sfârşit. Cuvintele lui atinseră o coardă atât de sensibilă din Daja, încât se resimţea în continuare.

Frostpine îi cuprinse faţa în mâini.

— Daja?

Trase adânc aer în piept.

— Vreau să învăţ. Vreau să învăţ *totul.*

Acesta îi zâmbi.

— Ştiam asta. Dându-i drumul, arătă spre tejghea. Pe ea erau aşezate un şir de grămezi acoperite cu o pânză. Haide, spune-mi ce sunt astea. Când aceasta se întinse spre pânză, o opri. *Înainte* să priveşti.

— Adică prin magie.

— Foloseşte orice, cu excepţia văzului. Acestea sunt metale obişnuite, cele pe care le-ai văzut într-o formă sau alta. Ar trebui să fie uşor.

Îşi retrase mâna.

Daja se apropie de tejghea. Ce trebuia să facă? Agitată, cu un ochi la Frostpine în caz că obiecta, îşi puse mâna stângă pe prima umflătură şi trase adânc aer în piept – şi încă o dată – şi încă o dată.

Avea un miros? Aplecându-se, mirosi aerul de deasupra pânzei. Mirosul abia dacă se simţea, o ascuţime acidă. Cu atenţie, îşi mişcă din nou degetele peste umflătură şi inhală din nou acel miros. Cum se numea ţara aia, din sud-vest? Ancoraseră timp de două zile scurte, până când mama ei se hotărâse că sunt prea multe triburi războinice pentru a putea face comerţ în siguranţă. Nu-şi putea aminti numele, dar ajutase la încărcarea bijuteriilor de alamă pe care le luaseră în acele două zile.

— Alamă? îl întrebă ea pe Frostpine.

— Nu pari prea sigură.

Fusese prima ei acostare cu nava, iar bijuteriile erau superbe. Mama ei purtase o broşă din acea încărcătură până când nava

se scufundase.

— Sunt sigură, îi spuse ea.

Frostpine ridică pânza.

— Foarte bine, spuse el când Daja atinse bucata rotundă de cupru neprelucrat. Următorul.

Arătă spre a doua grămadă.

O atinse şi ştiu imediat, deşi nu putea spune de unde.

— Aur.

Acesta descoperi trei pepite mici.

— Nu-i de mirare, având în vedere că ai tras fir de aur.

Daja ridică pepitele. Acestea aproape că străluceau în palmele ei, de parcă ţinea în mână lumina soarelui. Zâmbind, le puse jos.

Frostpine arătă spre următoarea grămadă.

— Şi?

Mirosi aerul de deasupra ei, îşi plimbă degetele pe toată pânza. Îl ştia, dar nu-l putea numi.

— Mă dau bătută, spuse ea într-un sfârşit. Mă enervează, pentru că ar *trebui* să ştiu şi nu ştiu.

— Poate că ai obosit, sugeră Frostpine. Încearc-o p-aia. Dacă nu reuşeşti, te poţi odihni.

Puse o mână lipsită de vlagă pe pânză, simţindu-se ca o neghioabă. *Trebuia* să ştie ce era fiecare lucru pe care i-l arătase el. Trebuia!

Scoţându-şi din minte gândurile acelea, se concentră asupra lucrului de sub mâna ei. Era un metal prelucrat; ştia asta după formă, netedă şi uşor curbată. Degetele ei detectară protuberanţe care formau un model.

Bineînţeles că ştia! Mânuise şi împachetase mult bronz la bordul navei. Era o marfă fantastică! O anumită bucată părea să-i stăruie în minte, strălucind. Absorbită, închise ochii, explorând-o în gând. O parte din bronz era alamă – nu numai că învăţase lucrul acesta în urmă cu mulţi ani, dar acum *simţea* alama în bucata aceasta. Mai mult, restul, partea care nu era aramă, era... tinichea. La orele de negoţ, învăţase că bronzul era un amestec între cupru şi tinichea.

Simţise de curând tinicheaua.

Daja smuci pânza de pe metalul pe care nu-l putu identifica adineaori. O grămadă mică de bulgări negri îi întâlniră privirea.

— E *tinichea,* îi spuse ea lui Frostpine, veselă. Pentru că sunt

cuprul şi tinicheaua cele care fac bronzul.

Frostpine zâmbi.

— Daja, o să ne *distrăm* împreună, îi promise el.

— Pot să mă joc şi eu? întrebă o voce oropsită. Neobservat de către aceştia, Kirel terminase piesa la care lucra şi venise să privească. Acesta zâmbi mâhnit către maestrul său şi Daja. O să fiu cuminte.

În acea seară, după cină şi băi, locuitorii Disciplinei se aşezară confortabil în camera principală. Micul Urs, cu burta rotundă după masa de de resturi pe care o înfulecase, se tolănise pe podea şi se culcase, zvâcnind din lăbuţe în somn. Aducându-şi cu ea noul fus şi ghemele pe care le făcuse în acea după-amiază, Sandry se aşeză pe un scaun lângă Lark, care-şi făcu propriul tors în timp ce o ajuta pe fată cu al ei. Briar avea patru plante pe care le smulsese din pământ din greşeală, crezând că sunt buruieni. Rosethorn îl puse să le memoreze imaginea şi mirosul şi să nu le mai smulgă *niciodată.* Ea însăşi stătea la masă scriind într-o carte mare. Niko stătea lângă ea, scriind scrisori.

Ca şi Briar, Daja avea şi ea de memorat. Frostpine îi oferise mai multe desene ale câtorva feluri de ciocane, fiecare cu o descriere a folosirii lui, pentru a le învăţa într-o săptămână. Tris avea o carte de la bibliotecă, una care descria tinereţea a cinci mari magi.

O vreme, singurele sunete din casă fură zgârieturile stiloului, foşnetul hârtiei şi bombănitul lui Sandry când i se deşira aţa sau i se destrăma ghemul. Mai mult zgomot intra prin uşile şi geamurile deschise: bătaia slabă a ceasului Centrului, care suna la fiecare cincisprezece minute, sau sunetul său mai profund de când suna ora, râsul din surdină sau flecăreala care se auzea când treceau oameni pe drumul spiralat, cântecul nocturn al greierilor şi chiţcăitul şoarecilor.

Cu aproape un metru de aţă toarsă – plină de cocoloaşe, prea groasă în anumite locuri şi prea subţire în altele – înfăşurată pe fus, Sandry trase aer în piept. Rotindu-şi capul, aşa cum o văzuse pe Lark făcând de multe ori, se ridică şi se plimbă. Întorcându-se de la o plimbare de afară, observă că Briar se juca cu nişte bucăţele rătăcite de lână. Le învârti între degete.

— Ce faci? întrebă ea când el mai punea încă o bucăţică la

firul său. Magia *ta* este cu plantele.

Având în vedere că nu ţinea în jos bucata pe care o răsucea deja, nu numai că se desfăcu – se destrămă. Când acesta se întinse după smocurile pe care le adunase din greşelile ei anterioare, se strângeau în bile sau îi săreau din degete.

— Dar torsul ăla pare interesant, răspunse el, apucând mai multe bucăţi de lână. Relaxant, parcă.

Rosethorn îşi ridică privirea din cartea ei.

— Nu-i o idee rea să înveţi să torci, comentă ea gânditoare. Avem nevoie de multă aţă în munca noastră. Totuşi, uită de lână şi de mătase. Acestea sunt de la oi sau de la viermi mici. Oamenilor ca noi le este mai bine cu bumbac sau în, zâmbi Rosethorn. Acestea provin din plante.

— Sandry, ai vrea să mă înveţi? întrebă băiatul, încercând în continuare să-şi ţină sub control smocurile. Să torc, dacă găsesc chestiile astelalte?

— Eu însumi învăţ, clarifică ea. Şi nu prea bine.

— O să te învăţ *eu.* Lark toarse aproape un metru de aţă subţire, bună în fusul ei. Sandry progresează destul de bine.

— Da? întrebă fata, cu ochii strălucitori.

— Înveţi să controlezi magia *şi* aţa, şi încă foarte bine. Briar, *tu* ar trebui să înveţi cum să torci pur şi simplu, fără magie. Şi trebuie să te avertizez, cu bumbacul şi inul se lucrează mai greu decât cu lâna.

— Mă poţi învăţa şi pe mine vraja pe care ai folosit-o împotriva vârtejului meu? întrebă Tris.

— Nu a fost o vrajă, răspunse Lark. Nu am avut timp să mă gândesc la una.

— Atunci cum ai făcut-o? întrebă Tris, confuză.

Lark se uită la Niko, care-şi puse jos stiloul.

— Aşa cum s-a întâmplat ieri, spuse el cu grijă, alegându-şi cuvintele, există momente în care un mag nu ştie – sau nu are timp să găsească – vraja potrivită. Când se întâmplă astfel, *deschideţi-vă mintea.* Gândiţi-vă la obiectele şi la acţiunile care vă plac. Acestea pot fi un fus, valuri, bătăi într-o nicovală, creşterea copacilor. Lark a desfăcut un vârtej. Nu a avut o vrajă pentru asta, dar şi-a lăsat magia să vorbească prin ea şi a mers.

Tris se înfioră.

— Este atât de uşor? Magia este atât de simplă?

Sprâncenele lui negre se lipiră într-o încruntare.

— Magia nu este simplă *niciodată,* Trisana. Folosirea ei în acest fel are pericolele sale. Este neprelucrată şi confuză. Consumă puterea mai repede decât magia cu care nu te grăbeşti şi pe care o foloseşti controlat.

— Nu a rănit-o pe Lark, obiectă Briar. Nu? o întrebă el.

Lark zâmbi.

— Înveţi moduri mai bune de a o suporta pe măsură ce studiezi.

— *Nu vreau* să vă văd că experimentaţi cu ea, spuse Niko ameninţător. Magia nu este o jucărie. Vă spun asta doar pentru că aţi putea ajunge într-o situaţie în care sunteţi obligaţi să acţionaţi repede. Se întoarse la scrisoarea lui.

— Ai vrea să mă înveţi să torc? Pentru orice eventualitate? o întrebă Tris pe Lark, după ce fu clar că Niko terminase de vorbit.

— Dacă vrei să înveţi, te voi învăţa, răspunse Lark. Daja? Te interesează?

— Dacă nu intră peste timpul petrecut cu Frostpine.

— Nici nu m-aş gândi să te iau de la el. Lark se uită în zare, gânditoare. Partea aceasta a zilei o să fie bună pentru lecţii, cred. Şi odată ce învăţaţi cum merge, munca este relaxantă.

— Mă dau bătut, anunţă Briar cu un oftat, punându-şi deoparte lâna. Sper să mă descurc mai bine la tors cu plante.

— Te ajută dacă ai un fus. Sandry se aşeză lângă el, uitându-se atent la o bucată de lână de pe cămaşa lui. Pocnind din degete, trase mâna spre ea. Haide! ordonă ea lânei. Nu mă face să fiu aspră cu tine.

— Hei! Mă gâdilă! strigă Briar când fibrele de pe cămaşa sa se răsuciră.

— Nu poţi simţi lâna, răspunse ea.

— Pot simţi ce-i faci tu şi mă *gâdilă.*

— Stai locului! îi ordonă ea.

Pocni din nou din degete şi le trase spre ea. Firele libere se traseră uşor unele spre celelalte, într-un mănunchi.

Fata se încruntă. *Aproape* reuşise. Cum reuşise ziua trecută? Sentimentul era unul cunoscut. Căutând în memorie, îşi aminti: când puterea ei făcea ce-i cerea ea, se simţea ca atunci când fixa un ochi greu brodat, iar acul ei străpungea pânza pentru a-l prinde perfect.

Trăgând aer în piept, găsi acelaşi sentiment în ea, apucă şi trase. Lâna sări peste spaţiul dintre ea şi Briar şi ateriză pe

mâna cu care o chemase. Sandry se uită la ea şi străluci.

— Bravo! spuse Briar. Acesta nu-şi dăduse seama că ea tocmai făcuse prima fărâmă de magie intenţionată. Acum poţi să iei şi bucata asta de pe pantalonii mei?

După aceasta, vieţile lor intrară pe un făgaş ordonat. Meditaţia, predată de Niko, venea după treburile casnice de dimineaţă. Câteodată lucrau în casă, dar acesta îi ducea şi la zidul care înconjura Cercul Spiralat, la peştera din stâncă, sau până şi în mansardele atelierelor de ţesut, unde bătaia războaielor se auzea dincolo de grinzi. Lecţiile individuale le umpleau după-amiezile. Seara, cei patru citeau, studiau sau torceau. Lark era întotdeauna cu ei seara. Cel puţin unul din ceilalţi profesori venea, pentru a-şi desfăşura propriile proiecte – Frostpine răsucea fir dintre argint, aur sau alamă – sau spunea poveşti, ori îi învăţa ceva nou. Acele lecţii nu erau întotdeauna magice: când se termină Luna Lupului, Lark îi învăţă cum să stea în mâini. În Luna Păducelului, Rosethorn le arătă cum să facă o loţiune pentru a preveni arsurile provocate de soare. Copiii aveau deja nevoie de ea.

Se apropia mijlocul verii; până la sfârşitul Lunii Lupului, vremea se încinsese şi majoritatea adulţilor preferau să stea înăuntru şi să doarmă la prânz. Dacă nu se certau – iar certurile apăreau de obicei între Tris, Briar şi Daja cei patru trândăveau pe acoperişul acoperit cu stuf al casei lor, purtând pălării cu boruri late şi pomadă pentru a se proteja de soare. Micul Urs, care nu avea voie să-i urmeze pe acoperiş, aştepta jos, părând trist şi abandonat.

Profesorii lor îi munceau din greu. Rosethorn îl ghida pe Briar prin ceea ce el credea a fi un şir nesfârşit de pliviri, pliviri, pliviri.

— Este începutul verii, spuse ea când acesta se plânse. Bineînţeles că e numai plivit, plivit, plivit.

Când lucrau, ea îi povestea despre fiecare plantă – dacă era o floare, buruiană, fruct sau legumă; cum să le recunoască, cum se foloseau în medicină, gastronomie, sau magie, dacă era cazul. El trebuia să memoreze totul pentru acele momente când, din senin, ea l-ar fi pus să găsească o plantă anume şi să-i vorbească despre ea.

— Mă trezesc noaptea bolborosind chestii despre „chimen dulce”, se plânse Briar pe acoperiş într-o zi. Nici una din grădina

de legume – majoritatea legumelor o urăsc. Sub formă de ceai este dat copiilor pentru a scăpa de colici. „Ce sunt colicii, te rog?”

Fetele se uitară la el.

— E ceva ce fac copiii, spuse Daja într-un sfârşit.

Briar se strâmbă la ea.

— Unde rămăsesem? „Bun pentru riduri, indigestie, ajută maţele să lucreze. Şi, de asemenea, ajută mamele să producă mai mult lapte în piept.”

— *Lapte în piept?* întrebă Sandry, cu ochii ei albaştri larg deschişi.

— Aşa a zis ea. Apoi mai este: „crescut pe lângă casă, chimenul dulce oferă protecţie magică; atârnat la geamuri şi la ferestre, alungă spiritele rele”.

— Cum poţi să reţii toate astea? vru Tris să ştie.

— Tocmai ţi-a arătat, murmură Daja, privind nori mici transformându-se în nori mari.

— E Rosethorn, răspunse Briar. Crede-mă, dacă ţi-ar spune *ţie* să memorezi ceva, ai face-o – sau ar vrea să ştie de ce nu.

Nimeni nu-l contrazise. Săptămânile de aluzii acide ale sfintei îi umpluseră pe toţi de un respect profund pentru ea.

— Dar tu, *trangshi?* o întrebă băiatul pe Daja, gâdilând ceafa lui Sandry cu un pai.

Când Sandry se întoarse să se uite la el, paiul era în gura lui, iar el se holba la cer.

— Ce te învaţă Frostpine ăla?

— Ce înseamnă asta? întrebă Tris. N-a zis nimeni. Acel *trang…*

— Ceilalţi vorbesc negustorească; tu de ce nu poţi? mârâi Daja. E *trangshi,* bine? Înseamnă…

— Interzis, se oferi Sandry.

— Ghinion, spuse Briar în acelaşi timp.

Tris o privi pe Daja.

— Ce puteai să faci la vârsta ta pentru a fi numită aşa?

O clipă crezu că negustoarea ar putea refuza să răspundă. Într-un târziu, în câteva propoziţii scurte, Daja îi povesti despre pierderea mai întâi a corabiei, apoi a rudelor ei. Când termină, Tris scutură din cap. Pentru prima oară, simţea compasiune pentru Daja.

— Poate nu-i place să audă numele ăla, Briar, comentă Sandry acid, lovind glezna băiatului cu pumnul.

Daja flutură o mână.

— Nu mă deranjează, spuse ea leneşă. Nu din partea lui.

— Pentru că tot ceea ce spune un *kaq* nu înseamnă nimic, nu? întrebă Briar.

Când Sandry se întoarse, o gâdilă din nou pe ceafă. Se răsuci şi se uită la el.

— Corect, spuse Daja în mod agreabil.

— Deci, ce te învaţă Frostpine? întrebă Briar.

Daja oftă.

— Mai nou mă învaţă despre cărbune. Cărbunii sunt foarte importanţi pentru un fierar. Vrea să ştiu cum este extras. „De ce trebuie să înveţe un fierar să extragă?” îl întreb eu, şi el spune pur şi simplu „tu să-mi spui mie”. Cel puţin am învăţat pentru ce sunt toate instrumentele de bază. Acum mă învaţă să le fac. Pe toate. Şi să-mi pun magia în ele.

— Cum merge? vru Briar să ştie.

— Nu întreba, răspunse Daja, mohorâtă. Se uită la Tris. Cum sunt lecţiile tale?

Tris oftă.

— Învăţ numele stelelor şi cuvinte pentru diferite tipuri de nori şi ţin evidenţa mareelor. Chestii despre vreme. Chestii despre cer.

— Mareele nu ţin de vreme, spuse Briar.

— Pe mare ţin, răspunse Tris. Sunt ca vânturile, numai că-n apă.

Scărpinându-se pe umăr, Sandry se întoarse cu spatele la băiat. Într-o clipită, acesta se aplecă înainte şi-i şterse ceafa cu paiul. Mâna care scărpina se ridică; Sandry pocni din degete şi trase. Paiul sări din mâna lui Briar în a ei. Se întoarse, cu ochii albaştri expeditivi şi flutură mâna care ţinea paiul. Firul de iarbă zbură în faţa lui Briar. Acesta ţipă şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Nedescurajat, paiul sări din nasul lui în urechi, gâdilându-i fără milă.

Uitând unde este, Briar încercă să fugă. Înainte să ajungă la marginea acoperişului, Sandry scăpă paiul şi-l prinse de o mână. Daja îl prinse de cealaltă.

— Acum *termină!* ordonă Sandry când băiatul se aşeză din nou.

— Ştiai că poţi face asta? întrebă Briar, ochii săi gri-verzui strălucind de admiraţie. A ta e cu aţă, aşa ne-ai spus.

— Păi poţi ţese paie, într-un fel. O să văd dacă pot să destram firul din pantalonii tăi, dacă nu mă laşi în pace!

Ceasul sună ora, făcând aerul să tremure. Văicărindu-se, cei patru se ridicară şi se îndreptară spre căsuţă.

Se apropia Solstiţiul de Vară, iar Cercul Spiralat se pregătea de sărbătoare. Copiii ajutară la punerea focurilor în aer liber şi fură luaţi cu sila de sfântul care era şef al Templului Pământului pentru a ajuta la curăţarea podelelor. Arome minunate se simţeau în jurul Centrului pe măsură ce sfântul Gorse şi bucătarii săi preparau un festin şi în valuri mai mici în apropierea bucătăriilor mai mici, toate răspândindu-se prin comunitatea templului.

Acele arome aveau o putere mai mare asupra lui Briar chiar decât lecţiile sale. Întârziase în grădină în fiecare zi timp de o săptămână, venind de obicei cu pete pe bluză sau murdărie pe la gură, dându-se de gol cu privire la locurile în care fusese. Cu două zile înainte de Solstiţiu, Rosethorn îl căută după urme chiar până la Centru. Apucându-l de una din urechi, îl târî de la bârlogul lui Gorse.

— Dar era mirosul ăsta *nemaipomenit!* protestă el. Ca al condimentelor pe care vrei să le memorez. Ştiam că dacă le văd folosite în mâncare, le voi învăţa mai bine. O făceam pentru tine – au!

Ea îi mai răsuci o dată urechea.

— Fără prostii din partea ta, băiete, răspunse ea trăgându-l după ea. Să ne acopere Omul Verde, zici că nu-ţi dăm deloc de mâncare!

— Ba da! Ba da! Numai că…

Îl întoarse cu faţa la ea şi-l prinse de umeri.

— Nu ştiu ce-o să se întâmple cu tine, îl informă ea, cu ochii ei căprui aţintiţi asupra lui. Poţi să devii un mag al pământului adevărat. Poate o să intri într-un templu; ai putea fi cel mai căutat grădinar din nordul Mării împietrite. *Totul* depinde de tine. Un singur lucru e sigur – foamea aparţine trecutului. Poţi să sari peste o masă sau două, dar nu o să faci foamea niciodată. Crede-mă pe cuvânt şi nu mă mai face să vin iar după tine.

Deodată, acesta îşi încolăci braţele în jurul ei, strânse şi-i dădu drumul – apoi porni spre Disciplină. Rosethorn, cu obrajii roşii, îl urmă.

În ziua dinaintea Solstiţiului de Vară, Tris se trezi în preajma răsăritului, plină de o energie neliniştită. Din ziua în care Niko adusese vorba de asta, voia neapărat să încerce ceva. Simţea o mâncărime care creştea pe măsură ce studia mareele şi vânturile, până când nu mai putu suporta. Cu regiunea lor de coastă recent eliberată de piraţi şi cu pregătirile în toi pentru sărbătoare, paza de la porţile templului nu avea să fie la fel de vigilentă ca de obicei. Putea să încerce acum, înainte să se trezească colegii ei de casă.

Îmbrăcându-se repede, fugi jos. Micul Urs ieşi din camera lui Sandry când trecu ea şi schelălăi. Afară, când se întoarse să închidă poarta în urma ei, căţelul era acolo.

— Dacă vii, să *faci linişte,* îi ordonă ea şoptit.

Câinele o urmă în tăcere. Câţiva oameni deschideau ferestrele şi uşile, dar drumul spiralat era gol. Gardienii de la poarta sudică o deschiseră pentru o căruţă trasă de un novice care părea adormit. În timp ce aceştia vorbeau, Tris şi Micul Urs fugiră pe poarta deschisă şi peste drum. Coborâră pe cărare, după peştera pentru meditaţii până ajunseră la plajă.

Stâncile de pe ambele părţi ale golfului erau ieşite din apă, scoţând la iveală alge, midii şi smârcuri rămase după reflux. Acum, la cel mai redus nivel al său, fluxul abia începea să se întoarcă. Până la prânz, totul, mai puţin cea mai mică felie de plajă, avea să fie acoperit de apa mării.

— Să vedem cât de bună sunt, îi spuse fata Micului Urs, aşezându-se pe o piatră la marginea cărării.

Căţelul se aşeză şi el şi căscă.

Închizând ochii, Tris îşi începu meditaţia respirând, căutând să audă vocea magiei ei. În săptămânile de când îşi începuse studiul, învăţase cum să-şi ia puterea din curenţii din aer sau din mare, dacă era obosită. Putea să folosească aceeaşi magie să oprească valul din a se apropia, prin a-i trage puterea în ea însăşi, sau prin ea, măcar. Piatra pe care se aşeză părea a fi un loc bun pentru a stoca restul energiei până alegea să elibereze acea putere.

Când venea un val, apela la puterea lui, chemând-o. Fără să-i dea drumul, se întinse către puterea următorului val, şi al următorului, secând valul de putere când încerca să acopere ţărmul. Cu ochii închişi, nu putea vedea că apa se furişa acum în jurul capătului îndepărtat al şirului de pietre, bolborosind şi

învolburându-se ca o oală care clocoteşte.

Prinse cât de multă putere putea suporta – spre surprinderea ei, nu putea ţine nici pe departe atâta putere pe cât se aştepta ea. Ca un marinar încercând să golească o barcă scufundându-se, se grăbi să arunce puterea din alte valuri în piatra de sub ea. Marea se lupta puternic, aruncând şi trăgând de magia ei, încercând s-o elibereze.

„Încă puţin, se gândi ea. Încă puţin, să ştiu că într-adevăr am făcut-o…”

Când Tris deschise ochii, primul lucru pe care-l văzu fu faţa lui Niko.

— O, vai, şopti ea şi-i închise la loc.

— Acum ştii de ce numai unul din zece magi ai vântului, negustori, trăiesc până la vârsta maturităţii, spuse el cu voce aspră.

Încercă să se ridice. Piatra de sub ea se simţea ciudat – mai deloc a piatră. Pe de-o parte, trebuise să se caţăre pe ea; acum putea păşi de pe ea, odată ce se simţea în putere. Pe de altă parte, ceda, părând mai degrabă ca un sac de grăunţe decât un bolovan în toată regula.

Când încercă să se dea jos de pe piatră ţinându-se cu ambele mâini, aceasta se prăbuşi, din mijlocul ei o ploaie de pietriş curgând sfărâmat într-o mie de bucăţi. Tris se rostogoli pe spate, uitându-se la Niko. Micul Urs veni la ea şi o linse pe faţă.

— Ce s-a întâmplat cu piatra mea? întrebă ea încet. S-a sfărâmat.

— În ea ai pus ce ai luat din valuri, nu?

Dădu din cap aprobator.

— Ai pus mai mult decât putea suporta piatra. Se dizolvă. Acum, permite-mi să întreb – ai învăţat ceva azi? întrebă magul.

— Pari foarte înalt de aici de jos, remarcă Tris. Sprâncenele acestuia se uniră într-o încruntare. Când profesorul meu spune că este o idee proastă să încerc să mă lupt cu puterea naturii, ar trebui să ascult, spuse ea în mare grabă.

O prinse de mâini.

— Nu ştiu dacă pot merge, recunoscu atunci când Niko o ajută să se ridice.

— Ştiu foarte bine că nu poţi, spuse el. Ai noroc. În clipa în care am ştiut că ai probleme, am recrutat un prieten.

— Bună, spuse Kirel. Tris nu-l văzuse aşteptând pe cărare. Tu trebuie să fii prietena Dajei – fata excentrică.

Zâmbind, îngenunche, o luă pe umăr şi se ridică în picioare.

— E atât de umilitor, mormăi Tris.

Era atât de slăbită, încât nu putea nici să se zbată.

— Haide, spuse Niko. Micul Urs, lătrând de bucurie, dansa în jurul lor când aceştia începură urcuşul lung înapoi acasă.

Cercul Spiralat ţinea sărbătoarea Solstiţiului de Vară în stil mare, cu un festin, muzică şi dans şi ritualuri. Cu toţii mulţumeau soarelui pentru darurile sale în cea mai lungă zi a anului şi se rugau pentru o recoltă bună. Liberi în timpul sărbătorii, Briar, Sandry şi Daja hoinăriră prin Cercul Spiralat, ascultară muzică şi mâncară până când Briar nu mai putu lua nici măcar o îmbucătură de carne sau tort.

Tris rămase la Disciplină. Experimentul ei cu valurile o lăsase mai slăbită decât un tăieţel fiert prea mult. Dormea într-un scaun; când se întindea şi închidea ochii, fluxul o trăgea, încerca s-o ducă în largul mării sau s-o izbească de stânci.

Micul Urs îi ţinu companie toată ziua. Din când în când, cineva venea s-o vadă – ceilalţi copii sau una din sfinte. Niko trecu pe la ea şi-i dădu o carte numită *înfruntând roata: cei care au sfidat magia Naturii.* Citirea ei fu o experienţă calmantă pentru Tris. Scăpase ieftin; era încă în viaţă.

Pe măsură ce ziua cea mai lungă a anului se transforma încet în noapte, stomacul ei începu să chiorăie. Pulsul îi zvâcnea în urechi; o furnicau mâinile şi picioarele. Se chinui să se ridice, încercând să-şi facă trupul să fie doar atât de puternic cât să care o supă şi s-o ducă vreo câţiva metri pe o uşă. Micul

Urs scheuna şi o înconjura, lătrând, când renunţă la a mai încerca să se ridice şi se târî.

Ajunsese la pragul de afară când pământul se cutremură şi se curbă. Micul Urs fugi la raftul exterior care ţinea *shakkanul* lui Briar, lătrând frenetic: tremurul îl făcu să alunece în faţă. Abţinându-se să nu vomite, Tris îşi dădu seama că mai venea un cutremur.

Nu era timp să gândească. Se luptă pentru a ajunge la raft când *shakkanul* sări spre ea, aruncat din suportul său de noul cutremur. Cu un scâncet, Tris îl prinse şi-l ţinu ferm. Micul Urs scânci şi încercă să se târâie în poala ei sub copac.

Briar fu primul care ajunse la Disciplină, în fugă; Rosethorn nu

era mult în spate. Când intrară pe poartă, se opriră să se uite. Tris aplecată peste casă, dormea. *Shakkanul* era în poala ei; Micul Urs era atârnat de picioarele ei. Raftul cel nou de la geamul lui Briar atârna doar de o grindă – cealaltă se rupsese la al doilea cutremur.

Tris se trezi când Briar îşi luă comoara din poala ei.

— Nu-mi mulţumi. N-o să faci altceva decât să mă sperii mai rău decât m-am speriat deja, spuse ea, ghicind ce-i cauzase privirea încruntată.

În schimb, acesta îşi întinse mâna liberă spre ea.

— Hai, băbuţo, spuse el. E timpul să şontâcăi înăuntru.

Rosethorn luă cealaltă mână a fetei. Ţinând-o la mijloc, o ajutară pe Tris să între în casă.

12

Niko abia începuse meditaţia din ziua următoare, când cineva bătu tare în uşa Disciplinei. Se încruntă şi merse să deschidă el însuşi.

— Îmi cer scuze, Maestre Niko, novicele avea respiraţia întretăiată. Vă cheamă la Centru, *acum.*

— Predau…

— Onorabila Moonstream a spus că nu poate aştepta.

— Mă ocup eu de ei, Niko, strigă Lark din atelierul ei.

Niko ezită, apoi îl urmă pe novice afară din căsuţă.

Lipsi restul zilei. Tris, aşteptându-şi lecţia de după-masă, renunţă şi continuă să citească *înfruntând roata.* Rezidenţii Disciplinei abia se aşezaseră la torsul de noapte când se întoarse Niko.

— Lark, Rosethorn, putem vorbi? spuse el, făcându-le semn copiilor.

Aceştia ieşiră afară şi vorbiră atât de încet încât nici unul dintre cei patru nu reuşi să audă, deşi încercară. Într-un târziu, adulţii se întoarseră în căsuţă părând tulburaţi.

— Vino cu mine, Briar! ordonă Rosethorn.

Băiatul puse cu grijă fusul jos şi o urmă în atelierul ei.

Niko îi oferi altă carte lui Tris.

— A intervenit ceva şi este nevoie de mine la Centru, o vreme. Studiază asta… este despre tiparurile de vreme din Emelan şi vecinii săi şi despre cum un fel de vreme poate declanşa un altul. Meditează zilnic, ţine evidenţa valurilor şi

fazelor lunii după cum ţi-am cerut şi fă tot ce-ţi spun Lark şi Rosethorn. Voi veni să te verific când o să pot.

— Niko, ce se întâmplă? întrebă Sandry.

— Încă nu ştiu, răspunse el. Asta e problema. Este o activitate formidabilă în locurile de văzut şi auzit ale Centrului – semne rele şi prevestiri sunt raportate de pe toată suprafaţa Mării împietrite. Trebuie să sortăm tot ceea ce este prezis şi să încercăm să punem cap la cap alternativele care ni se arată.

— Nu înţeleg, se plânse Daja, răsucind aţă proaspăt toarsă pe fusul ei.

Cu un oftat, Niko se aşeză pe un scaun.

— Când profeţii prezic viitorul, nu primesc o singură imagine, solidă. Diferitele alegeri pe care le fac oamenii schimbă orice viitor în mai multe. Fiecare alegere din acele viitoare dă naştere la şi mai multe. Treaba noastră este să găsim acel unic eveniment, sau evenimente, care le-a declanşat. Odată ce-l găsim, putem afla unde şi când are loc acel eveniment şi să încercăm să ne pregătim.

— Sună a treabă serioasă, dacă mă întrebaţi pe mine, spuse Daja cu fermitate.

Niko zâmbi.

— Este.

Rosethorn şi Briar se întoarseră, iar băiatul căra un coş plin de pachete cu ierburi şi sticle cu lichid pe care Rosethorn le scosese din proviziile ei.

— Am pus etichete pe toate, explică Rosethorn. Dacă au nevoie de mai multe, spune-le să trimită după mine. Gura îi tremură un pic, şi adăugă: Poate le-ai putea spune că ceaiul care te ţine treaz al lui Crane este *puţin* mai bun decât al meu.

Toţi se holbară la ea.

— Dar *doar* un pic! zise ea îmbufnată. Şi să *nu* îi spui lui Crane că am zis asta!

— Nici n-aş îndrăzni, o asigură Niko, luând coşul. Sfintelor, mulţumesc. Copii, sper să ne vedem repede.

— Să binecuvânteze Mila, spuse Lark uşor. Să se desfacă nodul, iar aţele să se întindă drept, să poţi vedea.

Sandry clipi uimită: în timp ce Lark vorbea, fata văzu şuviţe aurii de putere plutind prin aer şi răsucindu-se uşor în jurul magului. Ceilalţi trei simţiră magia trecând şi se înfioară.

Niko făcu o plecăciune şi plecă. Sfintele şi copiii îşi desenară

cercul zeilor pe piepturi şi se întoarseră la treabă.

În următoarele două săptămâni, oricând unul dintre ei îl vedea pe Niko, sprâncenele sale groase şi negre erau unite într-o încruntare gânditoare. Îi dădu lui Tris mai multe cărţi şi pergamente din care să lucreze. Câteva zile o trimise la Frostpine, care le învăţă pe ea şi pe Daja proprietăţile metalelor. Niko vizita rar căsuţa în timpul meselor; Briar era lăsat să se spele singur în majoritatea serilor. Chiar şi atunci când Niko venea să mănânce sau să predea, era uşor distrat.

Stând într-o după-amiază încinsă împreună cu ceilalţi pe zidul nordic al templului, Daja văzu un nor ridicându-se de la ferestrele Centrului.

— Aia-i…? îl întrebă ea pe Briar.

— Colivia de păsări, răspunse el. Cu siguranţă.

Norul de păsări mesagere se sparse şi se răspândi, îndreptându-se în toate direcţiile. La mai puţin de o jumătate de oră, curieri călări galopau afară din Cercul Spiralat.

— Ceva mare, remarcă Tris.

— Poate o să ne spună şi nouă într-o zi ce se în – tâmplă, bombăni Briar. Aşa ar fi drăguţ.

Două nopţi mai târziu, Niko li se alătură la cină. Părea epuizat. Ochii îi erau umflaţi şi injectaţi; ridurile care-i încadrau nasul şi gura erau mai adânci decât de obicei.

— *Cred* că am făcut tot ce puteam, anunţă el. Au primit vestea la timp, bineînţeles, iar mesajul a mers în oraşele de coastă şi în insule. Acum tot ce putem face este să aşteptăm.

— Ce mesaj? întrebă Sandry.

— Ne spuneţi şi nouă care-i treaba? vru Briar să ştie.

Bărbatul dădu din cap aprobator.

— Ragat va avea un cutremur mâine, cândva înainte de prânz. Vestea a fost trimisă către Ragat şi vecina sa – Pajun, să se pregătească, şi către toată lumea de pe coasta înconjurătoare care ar putea fi lovită de valul de reflux.

— Un cutremur? *Noi* suntem în pericol? întrebă Tris, agitată.

— Nici unul. Dacă va fi un val, ţărmul estic al peninsulei Emelan va primi atacul principal, nu partea noastră, îi spuse Niko. Ragat e prea departe ca noi să simţim cutremurul în sine.

Degetele lui băteau neliniştite pe masă.

— Ceva încă te deranjează? vru Lark să ştie. Poţi doar să-i avertizezi pe oameni. Nu e ca şi cum chiar ai putea *opri* un

cutremur.

— De ce să nu oprească un cutremur? întrebă Sandry când Niko nu răspunse imediat.

Tris păli instantaneu; o clipă, simţi puterea valurilor zdrobind-o.

— Nici să nu te *gândeşti* la ceva de genul ăsta!

— Depinde de puterea cutremurului, indică Rosethorn. Se strânge de-a lungul anilor. Puterea aia trebuie să meargă undeva, nu o poţi face să dispară.

— Dar au fost câteva zguduituri toată vara, protestă Briar. N-au mai scurs din ea?

— Nu. Acestea doar l-au făcut mai puternic, pentru că nu au fost în locul în care *acest* cutremur se formează. Am dreptate? îl întrebă Tris pe Niko.

Acesta aprobă şi-şi plimbă mâncarea prin farfurie.

— Nu-mi plac mesajele de la Templul Cercului Valurilor din Ragat, spuse el în sfârşit.

— Cine este răspunzător acolo? întrebă Lark.

— Onoratul Huath, răspunse Niko.

Lark fluieră uşor.

— Huath. El şi maşinăriile lui, cele care transformă un tip de magie în altul. Cum era ultima? O, da – o moară care trebuia să transforme magia vântului în magia fulgerului. Cum de-am uitat?

— A zis Huath ceva? întrebă Rosethorn.

— Mesajul lui către Moonstream a fost „ai putea fi surprinsă”, îi spuse Niko. Nu-mi place cum sună.

— Nu mai poţi face nimic acum, clarifică Rosethorn. Se vede pe tine că ar trebui să fii în pat.

— Nici măcar *Huath* nu este atât de îngâmfat încât să se joace cu un cutremur, adăugă Lark, dar cei patru simţiră nesiguranţă în vocea ei.

Niko oftă.

— Tris, mai ai răbdare două sau trei zile. Te-am lăsat singură şi ştiu că ai neapărată nevoie de antrenament. *Îmi pare rău,* dar o problemă ca asta ar vlăgui şi un copac mult mai tânăr decât mine.

— Are voie să vorbească la fel ca tine? o întrebă Briar pe Rosethorn. Despre a fi copac?

Niko zâmbi.

— Iartă-mă, Tris. Mă voi revanşa.

Se ridică în picioare şi părăsi căsuţa.

— De ce este obosit? întrebă Sandry.

— S-a uitat în cristalul său, privind în depărtare după viitor. Îl vlăguieşte, explică Lark. Suntem norocoşi că a fost aici să-i asiste pe profeţii noştri în dezlegarea diferitelor semne. Se ridică în picioare. Cine-i la vase?

Visa? Părea atât de real, pe alocuri:

O femeie, servitoare după haine, stătea pe podeaua cu dale albe şi negre, bând dintr-o carafă grea de cristal. Rănile albe de pe faţa, braţele şi picioarele ei supurau.

— Beţi ceva cu mine, coniţă, spuse ea cu un rânjet şiret. Beţi pentru Lordul Morţii, ca noi toţi.

— Nu, mulţumesc, şopti ea.

Ocolind-o pe femeie, continuă să fugă, urmărită de râsul beat. Părinţii ei erau aici, în acest loc ale cărui coridoare goale se răsuceau şi se întorceau. Mama ei, tatăl ei, Pirisi – trebuia să-i găsească. Era timpul să plece. Nu-i plăcuseră niciodată palatele. Erau locuri reci, cutii de marmură, cristal, metal şi porţelan fără nici un loc în care o persoană să se poată aşeza şi sta confortabil. Imediat ce-şi găsea rudele, puteau pleca.

Se împiedică după un colţ şi se pomeni brusc în dormitorul părinţilor ei. Aici erau, încă în pat, ca de obicei, ţinându-se în braţe, ca de obicei. Acum aveau să se ridice şi să râdă şi să-i facă semn să meargă la ei.

Dar nu făcură asta. Merse acolo unde se odihneau pe perne şi scutură umărul tatălui său. Acesta alunecă. Îi văzu faţa, cu urmele de vărsat de vânt uscate şi închegate, iar substanţa albă se făcu maro. Brusc, duhoarea de moarte se ridică deasupra ei, şi o izbi mirosul de carne putrezită. Mama sa alunecă odată cu el, prinsă de pieptul acestuia, mort cum era. Pirisi zăcea la piciorul patului lor, cu faţa zdrobită în urma atacului criminalilor ei. Rochia roşie de doliu pentru cei trei copii ai ei care muriseră cu două zile înainte era nepătată.

O uşă se izbi. Se uită în jur, frenetic.

Lumânările şi lămpile din cameră se stinseră. Era singură, în întuneric, cu morţii.

Sandry icni de spaimă şi se ridică. Primele lucruri pe care le văzu erau pereţii albi ai Disciplinei şi broderia ei cu Copacul

Vieţii atârnând. Era aproape de răsărit. În cameră era destulă lumină – foarte bine, pentru că lampa ei mică de lângă pat se stinsese. Se încruntă la ea. Coşmarul o găsise pentru că i se stinsese lumina? Poate trebuia să-i ceară lui Lark o lampă mai mare, dacă asta rămânea fără ulei după o singură noapte.

Tremurând, se dădu jos din pat. Visul era întotdeauna acelaşi. Părinţii ei arătau la fel ca în ziua în care îi găsise. În realitate, dacă Pirisi ar fi fost vie, n-ar fi lăsat-o să între în dormitorul lor. În realitate, ele auziseră urletul mulţimii şi Pirisi insistase s-o ascundă.

Turnând apă rece în lighean, îşi spălă de pe faţă transpiraţia provocată de frică. Curăţându-şi dinţii cu mâini încă tremurânde, Sandry îşi jură să-i ceară lui Lark o lampă mai mare. Trebuia doar să stea departe de întuneric, atâta tot.

Toată lumea se trezi sub un cer înnorat şi într-o lumină ciudată, de culoare portocalie. Aerul era încins, umed şi închis. Micul Urs alerga de la uşa din faţă la cea din spate, schelălăind. Pe Tris o durea capul şi avea stomacul răscolit. Rosethorn şi Briar erau irascibili. Daja, căreia îi plăcea să meargă desculţă când putea, se încălţă. Îi era bine la etaj, dar pământul părea încins.

Nimeni nu se simţi bine în timpul meditaţiei din acea dimineaţă. Erau cu toţii mult prea neliniştiţi.

— Mai bine ţi-ai lua o vacanţă, Briar, spuse Rosethorn la prânz. Mă duc să mă întind.

Palidă ca un mort, se duse la ea în cameră şi închise uşa.

— O să curăţ eu, spuse Lark. Nici ea nu arăta bine. Am nevoie de ceva de făcut. Mergeţi şi vă jucaţi – şi luaţi-l şi pe Micul Urs cu voi. Mă enervează.

Sandry îşi puse geanta de lucru pe un umăr şi prinse căţelul. Avea nevoie de ambele mâini să-l ţină. Nu era la fel de uşor de cărat ca în urmă cu cinci săptămâni, când îl aduseseră din oraş.

— Tris, poate şi *tu* ar trebui să te întinzi, sugeră ea.

— Are dreptate, spuse Daja. Arăţi ca o brânză veche.

— Mersi mult, răspunse Tris, cu vocea seacă. Hai să ne plimbăm. În afara zidului, dacă se poate.

— Haide, spuse Briar. Nu e ca şi când am prinde *noi* cutremurul ăla sau valul. Niko spunea că nu.

După ce trecură de grădini, Sandry dădu drumul câinelui.

Acesta deschise calea prin poarta sudică, speriindu-se de buruieni şi mirosind pietre. Deodată, îngheţă. Un şoarece ciugulea seminţe din iarbă între drum şi stâncă. Cei patru îl văzură şi ei.

— Nu! strigă Briar, lovind câinele.

Şoarecele o luă la fugă, iar câinele îl urmări. Ţipând după el să se oprească, toţi patru o luară la fugă, de-a lungul drumului şi până-n peşteră. Micul Urs continuă să alerge, tot mai adânc în stâncă. Lătratul lui scotea ecouri din stâncă.

— O să jupoi animalul ăla, spuse Daja, căutând lanterna pe care o adusese aici în urmă cu câteva săptămâni.

O găsi.

— Trebuie să-l prindem mai întâi, bombăni Briar. Micule Urs, mişcă-ţi fundul aici!

Mânuind cu stângăcie cremenele şi oţelul păstrate lângă lampă, Daja se chinuia să producă o scânteie. Într-un târziu, fitilul sfârâi, apoi se aprinse.

Tris observă că Sandry se uita fix la lampă.

— Eşti bine? Trebuie să mergem să-l găsim.

— Sunt bine, răspunse Sandry, cu vocea aspră.

Copiii urmară câinele mai adânc în peşteră, unde nu fuseseră niciodată. Lumina, reflectată de la alama şlefuită din spatele fitilului, trecea peste denivelări şi curbe ale peşterii, fără să atingă un perete din spate. Nu se gândiseră niciodată că este atât de adâncă.

— Suntem *siguri* în legătură cu cutremurul şi cu valul? şopti Tris. Ceilalţi se uitară la ea. Nu mă simt bine.

— Niko era *convins* că nu vor ajunge la noi, insistă Briar. Nu-ţi mai face griji. Micule Urs, vino aici!

Daja se opri. Ceva din zid îi atrase atenţia, un strat lucitor într-un strat de argilă.

— Sandry, iei tu lampa?

— Bine.

Daja dădu lampa şi zgârie materialul strălucitor cu unghia.

— Binecuvântarea vânturilor negoţului, remarcă ea. Mă întreb dacă Frostpine ştie că e cărbune sub templu.

Briar veni şi-şi puse mâna pe piatră. Închizând ochii, o lovi.

— Rosethorn are dreptate. *Este* făcut din plante foarte vechi, spuse el, uimit.

Merseră înainte, pierzând din vedere ieşirea din peşteră când

tunelul coti spre stânga şi în jos. Daja ţinu o mână pe stratul de cărbuni. Se lărgea pe măsură ce mergeau mai adânc.

— De ce plăteşte Templul Focului preţuri mari pentru cărbunele din Summersea când am putea avea propria mină chiar aici.

— Tot locul ăsta este cam la fel cu ce e în vasul *shakkanului* meu, explică Briar. Rosethorn spune că atunci când au construit templul într-un crater, au montat ţevi şi straturi de prundiş şi lucruri precum bariere magice, să nu ne inundăm când plouă. Pun pariu că le e frică să mişte *orice,* cu sau fără preţuri mari.

Micul Urs alergă în mijlocul lor, cu limba ieşită afară, albit până la nivelul ochilor. Sandry îngenunche să se uite la el, punând lampa pe jos, lângă ea.

— Ursule, ce s-a întâmplat? Ce nu-i bine? Tremură din toate încheieturile, le spuse ea celorlalţi.

— Este… începu Daja să spună şi se opri. Căldura din pământ o ardea prin pantofi. Sub palma ei, peretele se încingea atât de repede, încât ţipă şi îşi trase iute mâna de pe el.

— Nu vă uitaţi acum, spuse Tris încet, dar cred că vine valul. Din nou.

Se împiedică şi căzu în genunchi. Micul Urs urlă, iar aerul urlă pe măsură ce elibera ecouri din stâncă.

Briar icni de durere, apăsându-şi mâinile pe urechi. Erau *ţipete* în pământ, voci verzi ţipându-şi agonia.

Podeaua se zgudui – sau, mai degrabă, îi aruncă în sus, ca pe nişte jucării pe un cearşaf. O bucată de piatră căzută de sus zdrobi lampa. Cu un ţipăt, Sandry se prăbuşi peste Micul Urs. Daja sări s-o ajute. Din cauza clătinării puternice a pământului, căzu peste Sandry şi câine.

Tavanul se prăbuşi, oprindu-se doar la câţiva centimetri de capetele lor.

Pământul se legănă, se înălţă şi se strâmbă parcă de o veşnicie. Într-un târziu, încetini şi se opri. Un timp, nu se auzi nimic decât scrâşnetul pietrei, schelălăitul Micului Urs şi gâfâiturile a patru copii care se agăţau de fiecare gură de aer.

— E întuneric. Era un tremur în vocea lui Sandry. Nu mă lăsaţi în întuneric, vă rog! O să fiu cuminte…

— *Saati,* vorbi răguşit Daja, cu lacrimi curgându-i pe obraji, te rog nu vorbi aşa.

Ceva o apăsa pe spate. Era arcuită, palmele şi picioarele o

ţineau ridicată de la pământ. Micul Urs şi Sandry erau prinşi sub burta ei, ţinând-o ridicată şi fiind protejaţi de ea. Coada lungă a fusului ei o apăsa pe stern.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Daja. Ce-i deasupra noastră?

Pânza fremăta; pietrişul se rostogolea. O mână cercetătoare aproape o lovi pe Daja peste ochi.

— Scuze, spuse Briar. Negru ca smoala. Pipăi suprafaţa de pe spatele Dajei.

— Întunericul, şopti Sandry. Nu întunericul!

Tris cercetă lucrurile de lângă ea.

— Am două pietre mari aici, spuse ea. Una este de sprijin. Le ţine pe celelalte să nu cadă pe mine de deasupra… deocamdată, în orice caz.

— Pare că ar fi cărbuni deasupra ta, Daja, spuse Briar. Am pământ de-o parte a mea şi piatră de cealaltă.

Se simţi o mână în jurul încheieturilor Dajei.

— Eu sunt, spuse Tris. Micule Urs, vino aici! Căţelul scânci când aceasta îl prinse de un picior şi smuci. Scuze, mormăi ea. Trăgând uşor, apropie câinele de ea.

— Sandry, haide, spuse Briar. Nu te pierde. Trebuie să ne gândim la ceva *repede.* Sunt şi replici ale cutremurului, să ştii. Măcar ieşi de sub Daja.

— Unde eşti? întrebă Sandry cu un smiorcăit. Nu pot vedea nimic…

Ţipă când Briar îi atinse mâna. Scrâşnetul prafului umplu aerul.

— Trebuie să te calmezi, şopti el. Suntem la ananghie şi avem nevoie de *toate* simţurile noastre!

— Te ajuţi de jumătatea de simţ pe care o ai, băiatule-hoţ? rosti tărăgănat Daja.

Spre surprinderea ei, Tris chicoti.

Sandry prinse mâinile lui Briar. Pe măsură ce el trăgea, se strecură de sub burta negustoarei. Cu un oftat, Daja începu să îngenuncheze… şi simţi cărbunele din spatele ei deplasându-se. Grăbită, se rezemă iar de el.

O mână îi atinse cutia toracică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Briar. De ce nu te aşezi?

— S-a mişcat tavanul când am încercat.

Sandry începu să plângă în hohote. O mână mică îi acoperi gura.

— Ce se *întâmplă* cu tine? întrebă Tris uşor, cu propria voce tremurând. Panicată cum era, nu putea suporta s-o audă pe Sandry cuprinsă de spaimă. I-ai înfruntat pe Crane şi pe bătăuşi şi o mulţime de comercianţi nervoşi, deci *ştiu* că nu eşti o laşă.

— E prea greu de explicat, şopti Sandry când Tris îşi dădu mâna la o parte.

— Ce prostie! izbucni Briar. Ar trebui să avem magie şi uită-te la noi! Nu ştiu nimic care ne-ar putea ajuta. La ce folos să fii mag dacă se întâmplă asta?

Daja aproape îşi aminti ceva.

— Şşt, ceru ea. Trebuie să mă gândesc.

— Suntem în încurcătură, cobi Sandry şi chicoti.

Micul Urs îi linse faţa.

Nimeni nu mişcă. Peste tot prin jurul lor sunetele treceau prin pământ; pământ deplasându-se, piatră scrâşnind. Briar ascultă cu atenţie pentru a auzi o eventuală replică, deşi nu ştia nimeni ce ar fi putut face el dacă ar fi venit una.

— Nu îmi dau seama cum până şi o fată puternică aşa ca tine ar putea stăvili o piatră, spuse Tris într-un târziu, ştergându-şi faţa cu fusta. Magia ta ar putea fi utilă.

— Staţi... vă amintiţi ce a zis Niko? întrebă Briar. Gândiţi-vă la obiectele şi activităţile pe care le ştim şi deschideţi-vă... lăsaţi ce ştim să modeleze magia, dacă nu cunoaştem vrăjile potrivite.

— Aşteaptă puţin, răspunse Daja. Stai să mă gândesc.

Închizând ochii, trase adânc aer în piept şi tuşi. Briar alunecă sub ea, fixându-i picioarele şi burta cu propriul său spate. Daja se putea relaxa pe el, fără să li se mişte tavanul.

— Mulţumesc, vorbi ea răguşit, când putu respira din nou.

Înghiţind, inspiră încet şi adânc. Expirând, forţă alte gânduri din mintea ei. Fără să ţină cont că nu stătea nici pe departe confortabil, că avea nările pline de praf şi că o dureau încheieturile şi gleznele. Inspiră adânc, adânc, adânc...

„Siguranţă, gândi ea, alunecând în tăcere. Aş vrea să fiu *în siguranţă* o clipă, acum. Protejată. Apărată...”

La fel de clar de parcă ar fi fost în camera ei, putea vedea *surakul,* cutia ei de supravieţuire. Pe ea era însemnul celei de-a Treia Corăbii Kisubo, mar – cat în lateralele sale de piele. Acolo erau chingile care o ţineau laolaltă; înăuntru se afla placajul de cupru care îi păstra în siguranţă conţinutul.

„Siguranţă, gândi ea, şi se deschise către magia ei. *A du-ne în*

siguranţă”.

Energia se rostogoli din ea, crescând pentru a-i cuprinde şi pe ceilalţi, împrăştiindu-se prin peşteră, luând forma care însemna siguranţă pentru Daja Kisubo. Acea putere îi spuse ce era în jurul lor: straturi de piatră, cărbuni şi minereuri de metal şi acele pete de lumină care erau bucăţi de stele. Puterea ei se revărsă în aceste lucruri, grăunte cu grăunte, piatră cu piatră, luând forma unei cutii. Era şi nu era solid, un *suraku* magic. Atingându-şi limitele, un metru de la ei în fiecare direcţie, magia ei se contorsionă ca o pisică făcând un gol în perna ei favorită. Se aşeză şi se stabiliză. Legătura dintre Daja şi lucrul pe care tocmai îl făcuse se rupse. Erau separaţi, ea şi *surakul* viu.

— Cred că suntem în siguranţă un timp, şopti ea. Sunt… sunt *destul* de sigură că am făcut ceva, dar… nu începe să mă întrebi ce am făcut, fată de negustor, pentru că nu pot explica. Suntem protejaţi pentru moment. Cred.

Tris se întinse cu propriile simţuri şi găsi bariera magică.

— Mă va lăsa să caut o aerisire? întrebă ea, îngrijorată. Îşi simţea gâtul uscat şi înfundat. Dacă nu primim aer aici în curând, o să fim într-o încurcătură foarte mare.

— Suntem oricum, sublinie Briar.

Daja îşi aminti cum magia trecu prin piatră şi metal.

— Cred că te va lăsa, spuse ea. Sunt destul de sigură, oricum. Încearcă şi adăugă, mai încet, pentru magia ei un „te rog frumos”.

Era o crăpătură între pietrele din colţul unde se afla Tris. Punându-şi palmele deschise pe fiecare parte a sa, trase adânc, adânc aer în piept şi-i dădu drumul. În afara cutiei magice care-i înconjura, bucăţi mici de pământ fremătau… nu cutremure, ci mişcarea pământului şi a pietrelor stivuite prost. Aveau nevoie să se mişte şi să se rearanjeze. Nimic nu era echilibrat în pământul ăsta; se putea dărâma totul în orice clipă. Tris se cutremură pe măsură ce explora. Puterea acestor mişcări era diferită de turbulenţa valului de când încercase să-l oprească, dar era aceeaşi situaţie. Trebuia să facă ceva repede, înainte ca acele valuri să adune energia pentru a trece prin vraja Dajei.

Inspirând, le chemă într-o spărtură înfundată din pământ şi le goni uşor înainte. Spărtura se lărgi pe măsură ce valurile se rostogoliră înăuntru, aruncând pământ şi pietre în lături.

Sandry se smiorcăi când tavanul lor din cărbuni gemu.

— Daja? şopti Briar. Asta sună înfiorător. Nu poate magia ta să-l oprească?
— Ce am făcut eu e în afara a ce-i deasupra noastră. Nu poate ţine tavanul sus.
— Lasă-mă să văd şi eu, se oferi băiatul.
Aşteptară. Când Tris respiră din nou, Daja şi Briar o imitară. Odată ce prinseră ritmul de inspirat, ţinut, expirat, intrară în cărbune, simţind o multitudine de straturi mici, presate puternic unul în celălalt. Daja simţi promisiunea de viitor foc; Briar simţi plăcerea infatuată a plantelor antice care reuşiseră să se transforme în altceva.
— *Ce părere ai Daja?* vocea sa interioară se simţea/suna ca nişte ace de pin în mintea ei.
— *Împinge, cu magia ta.* Briar o simţea/auzea pe a ei ca pe nişte cărbuni încinşi. *Eu o să împing cu a mea.*
Împreună, inspirară adânc. Briar se gândi la o mistrie tasând pământul şi îşi loviră tare şi scurt tavanul. Daja se gândi la nişte foaie, deschizând-o la maximum pentru a trage cantitatea maximă de aer. Cărbunele scârţâi şi se mişcă în sus.
Sandry ţipă, dar ceilalţi erau prea adânciţi în puterea lor pentru a auzi. Tris, alegând mai multe unde seismice pentru a-şi lărgi aerisirea, sparse suprafaţa pământului în trei locuri. Curgea apă prin una; la repezeală o închise cu un şoc seismic şi piatră. Celelalte două deschizături erau bune; simţea aerul pătrunzând în spaţiu.
— Să încercăm să mă mutăm pe mine, îi şopti Daja lui Briar.
Acesta se strecură de sub ea, băgându-se între Sandry şi Tris. Micul Urs se cuibări în poala lui Sandry. Foarte, foarte atentă, Daja îşi îndoi genunchii. Îngenunche, ascultând. Placa de cărbune nu se mişcă. Cu un oftat relaxat, se repoziţionă până se aşeză pe pământ, îmbrăţişându-şi genunchii.
— Stă, şopti ea. Şi protecţia de afară e încă acolo.
Pentru un lung moment nimeni nu spuse nimic.
Ascultară, sau se rugară, sau plânseră pe tăcute, nevrând să ştie ceilalţi. Nu era nici o urmă de lumină în refugiul lor. Fiecare sunet era important, o promisiune că poate muriseră deja, aşa cum simţirea lateralului altcuiva, sau al piciorului, sau a cozii însemna că erau încă vii.
— Ştii, Bogătaşo, puteam să jur că nu ai pic de frică-n tine, murmură Briar într-un târziu.

— Ei bine, acum ştii, răspunse Sandry. Mi-e frică de întuneric.

— În momentul ăsta nu te condamn, îi spuse Briar. În ciuda fricii ei, Sandry zâmbi. E din cauză că ai fost în celula aia, prima dată când ai făcut ceva magic?

Aceasta aprobă din cap, apoi îşi aminti că nimeni nu vedea nimic.

— Îmi... îmi pare rău. O să încerc să îmi revin, dar... împotriva voinţei sale, se smiorcăi şi buzele îi tremurau. Acum e chiar mai rău ca atunci. Aveam mai mult loc, pentru început.

— Dar te-au găsit, sublinie Briar. Erai bine atunci.

— Nu, şopti Sandry. Au trebuit să-mi acopere ochii. Lumina durea atât de tare, încât am ţipat. Mult timp n-am vrut să fac nimic, n-am vrut să mănânc, n-am vrut să lucrez, n-am vrut să respir. Mi-am revenit în cea mai mare parte, dar... urăsc întunericul. Trebuia să am o lampă lângă pat noaptea.

— Nu vreau să neliniştesc pe nimeni, spuse Tris, chinuindu-se să pară calmă. Era recunoscătoare că nu se *puteau* vedea: ce simţea ea în pământul din jurul lor o făcea să transpire. Pietrele vorbesc. Nu pot să explic, aşa că va trebui să mă credeţi. Ceva mare şi rău vine spre noi de departe. Putem...

— Alt cutremur? întrerupse Briar.

— În mare, un cutremur, răspunse Tris. Şi... poate sună ciudat, dar... simt de parcă ar fi înfăşurat în *magie.* Avem ceva timp, dar vine. Daja, nu sunt sigură că treaba pe care ai făcut-o o să reziste.

13

O clipă, nici unul dintre ei nu vorbi. Erau veşti copleşitoare.

— Ar trebui să facem ceva repede, spuse Daja. Ori asta ori murim. Tris, poţi să încerci ceva cu ceea ce vine? îl poţi întoarce, sau opri? Nu, uită c-am zis să-l opreşti. Ştiu că nu poţi.

— Toată energia trebuie să meargă undeva, răspunse Tris. Şi e magie în ce vine – asta complică lucrurile. Nu ştiu ce fac cu propria magie, d-apăi cu a altuia.

Daja oftă.

— Ascultă, trebuie să *încercăm.* Eu o să găsesc metal...

— Poate pot face plantele să ne ajute, spuse Briar.

Trei perechi de plămâni inspirară. Briar îşi lăsă mintea să se extindă prin pământ, simţind un milion de urme de plante la distanţă. Se forţă să le ajungă şi eşuă. Daja găsi urme de fier,

cupru şi plumb împrăştiate prin sol. Le chemă laolaltă, încercând să facă o cuşcă de metal în jurul cutiei ei. Acestea tremurară, vrând să asculte dar neputând.

Daja deschise ochii, gâfâind.

— Am nevoie de căldură, spuse ea. Nu pot modela metale fără să le trec prin foc. Unde găsesc o astfel de căldură, sau cum o controlez?

— Arde cărbunele? întrebă Briar.

Lui Tris îi era rău. Tensiunea crescu în pietre pe măsură ce valul de forţă ciudată venea huruind asurzitor spre ei. Stomacul ei protesta. „Nu pot vomita acum!” se gândi ea feroce.

— Nu arde cărbunii decât dacă vrei să ne ducem şi noi odată cu ei! izbucni ea. Nu putem folosi foc adevărat. Dedesubt, unde se nasc vulcanii – e căldură. Este esenţa focului. Daja, dacă ai putea controla căldura aceea… dacă o ţii departe de cărbuni…

— Cutia mea – protecţia noastră. Cărbunii de deasupra noastră sunt în afara ei, deci este sigur. Pot s-o ţin departe de restul cărbunilor de pe pământul de aici – sper, răspunse Daja, tuşind. Inspiră şi-şi trimise magia afară odată cu expirarea, trimiţând-o după căldura pe care o descrisese Tris. După puţin timp, se întoarse. Nu pot, le spuse ea, încercând să nu se gândească la timpul care trecea. Îndemânarea mea nu merge aşa departe.

Tris oftă.

— A mea poate, dar nu ştiu nimic despre fier.

— Şi eu trebuie să ajung departe, spuse Briar. Fără puţin nu reuşesc să ating rădăcinile plantelor. Împotriva voinţei sale, vocea lui tremura. Începea să-i fie frică. Îmi doresc să fie o metodă prin care să putem combina chestiile astea sofisticate de magie.

Sandry ascultă, iar ruşinea şi teroarea îi inundau mintea. Îşi dezamăgea prietenii, stând inutilă când prietenii ei erau în pericol. Era ca atunci când fusese ucisă Pirisi. O să permită să se mai întâmple o dată asta? Nu putea ajuta?

Daja şi Briar aveau nevoie amândoi de Tris, iar Tris avea nevoie de putere. „Ce încurcătură de noduri!”, îşi spuse ea.

Oftă.

— Staţi, staţi, staţi! Cred… cred… scurmă în geanta ei de lucru, trecând peste rolaguri, foarfece, ghemuri de aţă terminată.

Un pachet îi întâlni degetele. Scoase conţinutul afară: prima ei aţă toarsă. Prinse coada fusului ei cu un deget şi îl trase şi pe el afară.

— Încă gândeşti? întrebă Daja.

— Trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt, nu? Puse fusul jos şi prinse aţa. Am o metodă care ne va face mai puternici. Daja, îţi dau un fir cu patru umflături în el. Ia prima umflătură, ţine-o şi pune puţin din tine în ea – magia ta, amintirile tale, nu mă interesează atâta timp cât este *al tău,* înţelegi?

— Cred, spuse Daja.

O mână o prinse de braţ şi un ghem de aţă îi fu apăsat pe degete. Găsi o umflătură aproape de capăt şi o prinse bine.

— Dă-i capătul celălalt lui Tris, care face acelaşi lucru cu a doua umflătură. Ţine-l în mână! Briar primeşte a treia umflătură; eu o primesc pe ultima. Când o parte din voi e în ea, cereţi binecuvântarea zeilor şi daţi-mi-o înapoi. Repede, acum!

Daja îi oferi umflăturii ei amintirea fierului încins stând în mâinile ei goale. Bucuria plimbării într-o furtună când vântul şi ploaia o izbiră intră în nodul lui Tris. Briar îi oferi sentimentul oferit de lucruri verzi încolăcindu-se în jurul mâinilor şi picioarelor. Ei patru pe acoperiş, vorbind în timp ce norii înfloreau deasupra lor fu contribuţia lui Sandry. Patru perechi de buze murmurară o rugăciune către zeul favorit.

Briar îl opri pe Micul Urs în poala lui, unde căţelul se încolăci ascultător.

— Să nu mă uzi, îi porunci băiatul.

Micul Urs strănută şi lovi glezna lui Briar cu o coadă poznaşă.

Repede, Sandry luă aţa şi o fixă pe fusul ei ca fir principal, aşa cum fusese învăţată. Nu avea rolaguri de preparat, nu pentru tipul de tors pe care-l avea în minte.

— Luaţi-vă de mâini, le spuse celorlalţi. De fapt, Briar şi Daja, prindeţi-mă de genunchi. Am nevoie de ambele mâini dacă vreau să torc magia noastră.

— Lucrează repede, avertiză Tris. Nu auzi pietrele?

Ea le putea auzi ţipând odată cu primul semn al nenorocirii care se repezea asupra lor de la kilometri depărtare. Sunetul îi provoca o durere de dinţi şi o făcea să-i curgă nasul şi ochii.

— Toată lumea să respire, ceru Daja.

Îşi închise ochii şi inspiră, ţinând mâna stângă a lui Tris în mâna ei dreaptă şi sprijinindu-şi mâna stângă pe genunchiul lui

Sandry. Tris prinse mâinile lui Daja şi Briar, în timp ce băiatul îşi sprijinea mâna dreaptă pe genunchiul stâng al lui Sandry.

Fără să-şi dea seama, Sandry vorbea magic, nu cu voce tare.

— *Voi toarce,* explică ea. Îşi puse fusul în micul loc din mijlocul scorburii lor. *Fibrele, singure, sunt slabe – aşa suntem şi noi. Răsuciţi-le împreună şi devin puternice. Cred că fusul va uni puterile noastre şi ne va face mai puternici.*

— *Fă-o,* gândi Tris insistent.

Acum ceilalţi puteau simţi un val îndepărtat în pământ, grăbindu-se să-i inunde. Sandry prinse coada fusului. Pocnind din degete, îl răsuci spre dreapta.

Acum că magia ei era concentrată, fusul era vizibil pentru Sandry ca şi cum ar fi lucrat pe drumul spiralat la prânz; aşa erau şi bucăţelele prietenilor ei pe care aceştia le puseseră în umflăturile ei. Îl atinse uşor pe Briar cu o mână magică şi scoase o fibră subţire şi verde. De la Tris trase una albastră, culoarea apei proaspete, din adâncuri. A Dajei era de un portocaliu-roşiatic, culoarea unui foc încins de cărbuni. A ei era de culoarea mierii, ca a mătăsii nevopsite sau a inului. Trăgându-le pe toate între degetul mare şi arătător, le prinse de firul principal.

Nu avea timp să stea şi să lucreze sau să se oprească şi să toarcă aţă nouă în jurul cozii fusului. Înfăşură magia pe fusul lung pe măsură ce acesta se învârtea, cu o scuză tacită pentru Lark că nu făcea corect acest lucru. După cum îi amintise Tris, timpul se scurgea. Mai răsuci o dată fusul şi se concentră asupra muncii ei.

Când fusul se învârti, Daja se mai întinse o dată către minereul de fier. Îl simţi în strânsoarea ei magică imediat, aşa cum Tris se conectă cu un râu topit jos, jos de tot. Cu atenţie, asigurându-se că foloseşte doar atât fier şi căldură cât putea controla, Daja le aduse împreună. Minereul pâlpâi şi începu să se topească.

Briar, având o anvergură mult mai mare acum, se întinse către suprafaţa pământului. Acolo, lumina unui foc verde îl atrăgea, dându-i energiei sale puterea de a sări peste o porţiune de aer şi prin lemn mort şi argilă smălţuită. Se încâlci în rădăcinile *shakkanului* său.

Copacul miniatural era plin de magie – fiecare crestătură, crenguţă şi frunză erau îmbibate de magie – la fel ca şi persoana care avea grijă de el, fie că acea persoană era mag

sau nu. Depozitând acea putere pe parcursul lungii sale vieţi, presând-o în forma lui micuţă, *shakkanul* o făcu să crească. Acum îi oferea magia sa lui Briar.

Cu acea putere în voce, apelă la toate rădăcinile fiecărei plante vii pe care o putea simţi, copaci şi iarbă, tufişuri, buruieni, flori, ierburi. Rădăcinile veniră la chemarea sa, întinzându-se prin solurile speciale şi canalizările care se aflau sub Cercul Spiralat, găsind intrări prin ţevile şi magiile împletite care protejau templul, până găsiră scorbura în care se afla prietenul lor, Briar.

Sandry i se alătură. Torceau împreună rădăcinile libere din jurul *surakului,* Sandry lucrând cu lujerii subţiri, ca nişte fire, iar Briar cu rădăcinile mai grele ale copacilor. Acestea fiind gata, băiatul înfăşură magia *shakkanului* în jurul rădăcinii şi al radicelei, protejându-i de torentul de fier, cupru şi plumb topit pe care îl făcuse Daja.

Căldura pe care o aduse metalelor ei pătrunse prin pielea Dajei, uscând-o şi crăpând-o; transpiraţia ei ardea în crăpături. Un tremur izbi scorbura, zguduind-o. Căldură, provocare, mişcare: se afla din nou pe o plută în mijlocul oceanului, fără mâncare, fără apă, ultima fiinţă vie din familia ei. Un vârtej veni spre ea, încercând s-o tragă înăuntru.

Peste tot în jurul *surakului* ei, găsi mărăcinişuri de rădăcini de plante ţesute. Acum ce să facă? Nu îndrăznea să ardă cu metalele ei lichide. Trebuia să existe o cale de a-şi introduce fierul, plumbul şi cuprul în adăpostul lor fără a-i omorî pe prietenii lui Briar.

Printre rădăcini, văzu lumină; fusul, răsucindu-se în timp ce trăgea magie din cele patru forme. Îi aminti de firele de sârmă trase de Frostpine…

Fire de sârmă. Sârmă. Degetele ei magice intrară în piscina în care se combinaseră metalele ei lichide, luând doar puţin lichid între degetul mare şi cel arătător. Pentru a le fila, se folosi de cealaltă mână magică a sa, suprapunându-şi degetul mare şi arătătorul pentru a forma o deschizătură mică. Băgă metal lichid prin deschizătură, apoi îl prinse şi trase.

„Aşa nu mă împiedic singură”, gândi ea, odată ce termină. În apropiere era o crăpătură în pământ care conţinea apă de mare. Nici măcar nu ştia dacă acest fir din trei metale putea fi făcut fără magie, aşa cum nu ştia nici dacă apa sărată îi făcea bine. În

schimb, bâlbâi o rugăciune către zeii negustori Koma şi Contabila Oti şi îşi scufundă creaţia în apă. Se răci într-o clipă, iar firul prinse a-şi schimba culorile şi aspectul. Cu limba scoasă în colţul gurii, şi Daja începu să toarcă.

Căldura se mări: pământul ţipător se încălzi. Sandry putea mirosi transpiraţia prietenilor ei. Privind-o pe Tris trăgând un val de pământ îndesat ca să alunge brusc căldura de la ei, Sandry prinse puţină căldură pentru ea însăşi şi lăsă fusul să o ducă în adâncul pământului. Tris goni şi mai multă căldură din ea până când aceasta izbucni prin găuri mici, ca de ac, în adâncul mării, alimentând dâre de aburi.

Pământul sună strident când se deformă şi se sfărâmă într-un nou cutremur. Nici unul dintre ei nu-şi auzi propriul ţipăt în momentul în care scorbura care-i adăpostea fu smucită. Durerea pietrei şi a pământului zdrobite se aduna în Tris. I se părea că ţeasta ei era zdrobită între pietre de moară; îi lăcrimau ochii şi nasul îi curgea. Începu să tuşească.

— Nu pare să-ţi fie bine, fată de negustor, şopti Daja când se liniştiră lucrurile.

— Praf, răspunse Tris cu voce slabă.

— Briar, e cărbunele, spuse Daja. Ajută-mă să-l mai presez.

Ambii îşi forţară minţile şi magia împotriva plăcii de deasupra capului Dajei, folosind puterea pe care Sandry continua s-o toarcă pentru ei. Propriile puteri începeau să cedeze. Pe măsură ce aţa pe care o trăgea de la prietenii ei pălea, Sandry revărsă în fus mai mult din ea însăşi. Prinzând mai multă căldură din pământ, o forţă să devină energie şi o trânti în fusul ei.

— O să mergi, spuse ea cu îndârjire. O să mergi, sau o să ştiu eu de ce.

— Ai vorbit ca un nobil, bolborosi Briar.

Noua magie pe care le-o dădu era chestia brută care le clocotea în vene. Cu ea, Daja şi băiatul bătătoriră cărbunele până când nu mai avu praf de dat.

— Ţineţi-vă bine! ţipă Tris. Un cutremur nou era aproape deasupra lor. Să ne ajute zeii, nu cred că putem trece cu bine de ăsta.

Sandry îşi învârti fusul când pământul urlă de furie. Plantele, metalul şi cutia care îi adăposteau gemură; până şi *shakkanul* era tensionat peste limită. Aerisirile se închiseră. Piatra se încinse.

Cărbunele de deasupra Dajei începu să ardă.

— Tris! ţipă ea, pierzându-şi puterea de a comunica telepatic. Avem nevoie de apă aici!

Fusul şovăi. Firele care îi conectau începură să se stângă în văzul magic al lui Sandry. *Shakkanul* începu să se îndepărteze de Briar – se agăţă de el cu toată puterea sa. Tris scăpă din mâinile celorlalţi, străduindu-se să ajungă la apa pe care o simţise în apropierea ei.

Energia tuna în interiorul fusului şi ieşea de-a lungul rădăcinilor, sârmelor şi *surakului.* Energia pe care o puteau vedea cu toţii pluti în aţa pe care Sandry o crease, transformând-o dintr-un fir subţire într-o funie groasă. Noua magie cuprinse scor – bura, trasând în jurul ei o plasă asemănătoare celei aruncate de pescar în jurul prăzii sale. Un foc alb, asemănător cu apa, se scurse asupra cărbunelui care ardea, domolindu-l.

Pământul încă foşnea, însă acum sunetul era cel al pietrelor ce se zdrobeau unele de altele. Scorbura se mişca prin pământ. Micul Urs schelălăi şi se adăposti în poala Dajei.

— Sandry? întrebă Briar.

— Suntem bine, şopti ea. Doar că nu ştiu…

Copiii încetaseră să se mai mişte.

Surakul Dajei se evaporă. Voci slabe le ajunseră la urechi. Printr-o spărtură din stâncă, Tris văzu un petic de lumină gri. Noua magie dispăru; fusul căzu pe-o parte clămpănind. Uşor agitaţi, Briar şi Daja o eliberară pe Sandry.

— Nu, Idiotule! Vei omorî rădăcinile! Pătrunse în scorbură o voce familiară şi ascuţită. Lasă-mă pe mine!

— Atunci rezolvă, femeie!

— Rosethorn? şopti Briar, cu o voce spartă.

Rădăcină cu rădăcină, îşi simţi plantele îndepărtate de scorbură sub atingerea delicată a profesoarei sale.

„Frostpine”, se gândi Daja şi suspină.

— În siguranţă? şopti Sandry, cu buzele tremurânde. Suntem în *siguranţă.*

Ei nu o puteau vedea, dar o simţeau. Puterea intră în scorbura lor, torcând o plasă în jurul cărbunelui. Cu o împroşcătură de pământ, acoperişul scor – burei lor începu să se ridice.

— Cu grijă, o auzi Tris pe Moonstream îndemnând. Nu mai vrem vreun accident la acest punct.

Daja se sprijini de perete şi închise ochii. Lacrimi de epuizare şi de uşurare i se prelingeau pe obraji.

Uitându-se chiorâş, copiii îşi acoperiră ochii de licărirea torţei din spatele cercului de feţe ce-i privea. Erau în camera focului din Centru. Moonstream era acolo, cu mâinile băgate în mânecile largi. La fel şi Niko, Lark, Rosethorn şi Frostpine. Copiii îi cunoşteau pe puţini dintre ceilalţi iniţiaţi care contribuiseră la scoaterea lor de sub pământ, cu excepţia unuia.

— Sfântul Gorse! murmură Briar. Ai ceva de mâncare?

Nici unul dintre cei patru nu-şi reveni prea repede de pe urma cutremurului. În plus faţă de moliciunea care o ţinu pe Tris la pat după experimentul cu valurile, erau şi zgâriaţi din cap până-n picioare. Mâinile lui Sandry brăzdate de urme roşii ca de bici, de parcă ar fi încercat să toarcă un fir încins.

La început, dormiră o zi întreagă într-una din infirmeriile templului. Trezindu-se pentru puţin timp, mai băură din supă. Tămăduitorii le dădură sucuri de fructe şi ceaiuri din ierburi, obligându-i să bea până la ultima picătură pentru a putea să se culce la loc.

Tris se trezi pe la răsărit. Niko o ajută să se aşeze pe un scaun, în timp ce Lark îi puse ochelarii pe nas. Până termină de mâncat un castron de terci subţire, Briar, Sandry şi Daja erau deja treze. Nici măcar Briar nu se opuse terciului. Avea un gust minunat. Nici unul dintre ei nu lăsă nici măcar o lingură de terci pentru Micul Urs, ale cărui bucle de culoarea fildeşului fuseseră spălate şi pieptănate în timp ce ei dormeau.

— Avem pagube, explică Lark, odată ce toţi patru mâncaseră. Ar fi fost un miracol să nu avem. Majoritatea oamenilor noştri sunt în Summersea, totuşi… acolo a lovit cel mai tare. Rosethorn şi Frostpine încă scot supravieţuitorii de sub ruine, deşi au trecut trei zile.

— Cineva a încercat să oprească cutremurul în Ragat, nu-i aşa? vocea lui Tris era ceva mai sus de un murmur.

— Nu, nu, nu au încercat să-l *oprească,* protestă Niko, cu vocea uscată. *Ştiau* că este o nebunie să oprească acest cutremur. Onoratul Huath şi magii Cercului Valurilor voiau să-l *captureze.* Credeau că-l pot depozita, aşa cum ai depozita puterea într-un cristal, sau într-un *shakkan* pentru a-l folosi mai târziu.

Micul Urs lătră scurt, simţind subita furie a lui Briar.
Sandry clipi de câteva ori.
— Aş fi putut jura că tocmai ai spus că voiau să prindă un cutremur.
— Devine şi mai interesant, spuse Lark, periind părul încâlcit al lui Sandry. Cum dansau ei în jurul cristalului, încercând să-l prindă, cutremurul a devenit mai puternic. În cele din urmă, acesta a scăpat din strânsoarea vrăjilor de ţinere sub control şi a plecat în *toate* direcţiile.
— O să aibă probleme acest Huath? vru să ştie Sandry, cu ochii scânteind. Dacă *templele* nu fac nimic…
— Huath este mort, îi spuse Niko. El şi întregul Templu al Cercului Valurilor.
Tris şi Sandry îşi desenară pe piept cercul zeilor. Daja, pe cale să scuipe pe podea dispreţuitoare, o văzu pe Lark privind-o şi se răzgândi. Briar gândi: „mai bine Huath ăla decât noi".
— Da, spuseră în cor fetele fără să-şi dea seama că vorbiseră magic cu toţii.
Se simţeau destul de bine cât să meargă la toaletă, deşi după aceea simţiră nevoia de un nou pui de somn.
— Asta o să se întâmple *de fiecare dată* când o să folosim o magie mare? întrebă Briar, trântindu-se pe patul său.
Niko zâmbi.
— Cu cât vă perfecţionaţi mai tare, cu atât va deveni orice exerciţiu de magie mai puţin obositor. Ar trebui să menţionez totuşi că va dura mult timp până când vă veţi reveni uşor din tipul de magie pe care aţi făcut-o voi acolo. Nu credeam să fie posibilă la începători.
— Sandry ne-a tors, pentru a ne face mai puternici, explică Daja.
Niko scutură din cap.
— Când vă veţi simţi mai bine, trebuie să ne aşezăm şi să auzim întreaga poveste. Aţi dat de gândit deja multor oameni.
— Activitatea mea preferată, mormăi Tris, trăgându-şi păturile peste umeri.
— O să vă luăm acasă în curând, le spuse Lark ce – lor patru. Măcar o să vă puteţi uita la pereţii pe care-i cunoaşteţi.
Îi sărută pe frunte pe toţi şi plecă împreună cu Niko.
— Ne-am descurcat destul de bine pentru cât de pregătiţi suntem, nu?

Briar se trânti înapoi pe perna sa.

— Şi dacă suntem foarte, foarte norocoşi, nu o să ne mai descurcăm atât de bine pentru cât suntem de pregătiţi şi altă dată, răspunse Daja.

Copiii fură externaţi în ziua următoare şi li se oferi o căruţă pentru a-i duce la Disciplină. Reuşiră să între pe uşa principală, dar cu greu. Tris şi Daja erau recunoscătoare că li se pregătiseră paturi în camera principală. Datorită ierburilor lui Rosethorn, şi respirând mirosuri specifice grădinilor de vară, care pătrundeau prin fiecare uşă şi fereastră, cei patru se simţiră mai bine. În aproximativ o zi, începură să repare căsuţa. Primise o zdruncinătură şi, în timp ce aproape totul era întreg, puţine lucruri erau în locul în care trebuiau să fie.

Când fu în sfârşit în stare, Daja urcă scările spre camera ei. După cum se aştepta, altarul ei se dărâmase, împrăştiind tămâie şi imagini pe podea. Cutia ei stătea la piciorul patului, arătând la fel. Primul lucru pe care-l făcu negustoarea fu să se îngrijească de *surakul* ei, lustruindu-i metalul şi ungând cu ulei pielea până când acesta luci.

— M-a salvat de două ori, le explică ea zeilor şi strămoşilor ei când îşi reconstrui altarul. Trebuia să-l răsplătesc.

Chiar dacă erau deranjaţi de faptul că se ocupă mai întâi de el, nu o arătară. Nici nu se gândi că s-ar supăra.

Prima acţiune a lui Sandry, odată ajunsă acasă, fu să-şi pună fusul ei verde pe un raft. Lângă el puse aţa cu cele patru umflături în ea. Îşi prinsese cumva capetele după cum o torsese sub pământ şi acum forma un inel. Nici nu se putea vedea locul în care cele două capete se uniseră: cercul era complet, iar cele patru umflături erau la distanţe egale unele de celelalte.

Odată ce putu să meargă fără să simtă că se va topi pe podea, făcu curat în atelierul lui Lark. Lark însăşi era la casele cu războaie de ţesut, pentru a ajuta la reparaţii. Curăţenia era o muncă plăcută pentru Sandry, mai ales acum când putea chema orice bucată neascultătoare de lână, mătase, în sau bumbac pentru a le aranja dacă încercau să se poarte urât.

Briar căută compania *shakkanului* său imediat ce se întoarse în căsuţă. Nu păţise nimic din cauza cutremurului; farfuria puţin adâncită nu avea nici o spărtură, iar pământul din ea era exact cum îl lăsase el. Punându-şi mâinile pe trunchiul gros pentru a-i

mulţumi copacului, simţi de această dată puterea care îi fusese ascunsă înainte, cufundată adânc în fiecare fibră.

De asemenea, avea muguri la capătul fiecărei crengi.

— Fără d-astea, îl avertiză el, începând să le smulgă. Dacă m-ai ajutat nu înseamnă c-o să te las să creşti în toate părţile.

Simţi ceva asemănător unui suspin al copacului sub mâinile sale. *Shakkanul* gândea, „poate *un* mugur nou?”

— Of, bine, spuse Briar. Pe care vrei să-l păstrezi?

După ce îngriji copacul, după încă vreo câteva mese şi după încă o noapte de somn sub curea, Briar se decise să arunce o privire în atelierul lui Rosethorn. Ea era încă în Summersea, unde cunoştinţele ei medicale erau extrem de necesare.

Îngrozit de dezordinea din atelierul ei, Briar aranjă pachetele şi sticlele împrăştiate pe mesele de lucru şi pe podea şi salvă plantele din ghivece. Adunând câteva sticle etichetate, plecă s-o caute pe Tris. O găsi pe veranda din spate, aplecată asupra ceva din poala ei. Energia se ridica precum o fantomă în jurul ei; o simţi aşa cum simţi magia din balsamul cu care unsese Rosethorn vânătăile copiilor.

— Ce faci?

Tris chiţăi de spaimă şi ascunse lucrul din poală.

Nimic.

— Haide, am putut simţi. Ce ai?

— Am *spus*…

Acesta se aşeză lângă ea.

— Nu plec până nu-mi spui.

Puse sticlele pe care le căra lângă uşă. Micul Urs, care explora grădina, veni să stea cu ei, scărpinâdu-şi una din propriile zgârieturi vindecate.

— Nu-i nimic!

— Nu mă minţi, aragaz cu patru ochi. Eşti cel mai prost mincinos din toată casa.

— Nu mint, nu chiar. Oftă cu zgomot. Doar încerc ceva, atâta tot. Vrei să te învăţ să citeşti? întrebă ea, uitându-se la sticle.

Deşi voia s-o roage exact lucrul ăsta, se supără.

— Cine spune că nu ştiu să citesc?

Privirea pe care i-o aruncă fu una amuzată şi zeflemitoare.

— Crezi că n-am observat că aştepţi să vezi ce treburi casnice are fiecare de făcut până să te apuci de a ta? *Aveam de gând* să mă ofer.

— Nu m-ar deranja să învăţ, recunoscu el. Atunci, eu o să te învăţ pe tine cum să te baţi.

Ea zâmbi.

— Mi-ar plăcea.

— Atunci ne-am înţeles. Acum spune-mi ce pui la cale.

Înroşindu-se, ridică un glob, gri ca fumul, din cristal, plin de crăpături şi sârme de cupru.

— Credeam că pot să pun lumină în el. Frostpine spune că cristalele sunt bune pentru asta şi că ţin ani întregi. Sunt slabă ca o mâţă totuşi.

— Pentru Sandry? întrebă el încet.

Tris aprobă.

— Lasă-mă să văd dacă pot ajuta. Haide, insistă el când ea ezită. Este o idee bună. Hai să încercăm. Inspiră…

Inspirară împreună, ţinură aerul în piept, expirară, golindu-şi minţile odată cu expiraţia. Era mai uşor de făcut pentru amândoi acum. Odată ce se stabilizară, Briar cuprinse mâinile fetei în ale sale. Se concentrară asupra cristalului.

— Ce faceţi?

Concentraţi cum erau, nici Briar, nici Tris nu ştiură că Daja venise să-i caute. Săriră şi se depărtară unul de celălalt.

— Nimic, spuseră amândoi.

Daja se aşeză lângă ei picior peste picior.

— Prostii. Am simţit cu claritate magia de la etaj.

— Noi doar ne vrem puterea înapoi, aşa că medităm, îi spuse Briar.

Dispreţuitoare, Daja întinse palma. Tris oftă şi-i dădu cristalul. O parte dinte crăpături şi sârme străluceau acum.

— Pentru Sandry, explică Briar.

— Să aibă întotdeauna o lumină, adăugă Tris.

— Ar fi bine să mă lăsaţi să ajut, spuse Daja. Unde aţi găsit ăsta, apropo?

— A căzut din cărbuni când ne-au salvat, spuse Tris. Doar l-am luat.

Daja puse piatra în mâinile ei în formă de cupă. Briar îi acoperi mâinile cu ale lui; iar Tris le acoperi pe ale lor. Trei perechi de plămâni începură o respiraţie lungă, sacadată.

Sandry se trezi când Lark plecă spre slujba de la miezul nopţii a Templului Pământului. Pe cale să se culce la loc, văzu o lumină

pe sub uşa ei închisă. Micul Urs, ghemuit în patul ei, sări şi înghionti uşa pentru a o deschide. Daja, Briar şi Tris intrară înăuntru, toţi în cămăşile lor de noapte. Daja îi oferi lumina netremurătoare: mai puternică decât lampa de lângă pat, strălucea de la cristalul mic şi rotund pe care aceasta îl ducea în braţe.

— Ca să nu-ţi mai faci griji cu privire la întuneric, explică Tris.

Briar îi aruncă un săculeţ mic din piele.

— Uite, dacă-l pui acolo, nu se vede şi ţi-l poţi agăţa de gât.

Sandry, fără cuvinte, luă cristalul, ţinându-l în faţa ochilor.

— Cristalele pot fi vrăjite şi pot păstra puterea o lungă perioadă de timp, explică Tris. Ne-am gândit…

— Sperăm, o corectă Daja.

— Sperăm că până când puterea părăseşte cristalul, nu-ţi va mai fi frică de întuneric, explică Briar.

Ochii lui Sandry se umplură de lacrimi care dădură pe afară.

— Vă mulţumesc, spuse ea. Nu puteam spera să am prieteni mai buni.

Micul Urs lătră ascuţit. Acordară destulă atenţie luminii lor şi lui Sandry: acum îl puteau mângâia. Atente la dorinţele lui, Daja îl scărpină după urechi, iar Tris îl scărpină pe burtă.

Sandry știe să țeasă și să creeze lumină, iar aceste haruri îi vor asigura un loc în comunitatea Cercului Spiralat.

Acolo îl întâlnește pe Briar, un hoț care se pricepe la plante, pe Daja, cea pricepută la modelat metale și pe Tris, a cărei legătură cu vremea neliniștește pe toată lumea, chiar și pe ea însăși.

La Cercul Spiralat cei patru tineri învață să-și controleze magia și să aibă încredere unul în celălalt. Dar noul lor cămin este lovit de o nenorocire. Va putea oare Sandry să țeasă laolaltă patru magii și să se salveze pe ea și pe prietenii ei, precum și singurul loc care i-a acceptat vreodată?

ISBN 978-606-92674-0-0

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1815
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

9 786069 267400
www.rao.ro
www.raobooks.com